

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200156

UNIVERSAL
LIBRARY

ಚಿಮನಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ.

[ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ.]

ರಾಮಚಂದ್ರ ತ್ರ್ಯಂಬಕ ಕರ್ಪೂರ.

೧೯೨೯

83
46C

ಬೆಲೆ ರೂ. ೦-೨-೦

ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ.

ಅಥವಾ

ಕಲಿಯುಗದ ಪರಶುರಾಮ.

(ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾವ್ಯಂಜರಿ.)

ಲೇಖಕ—

ರಾ. ತ್ರೈ. ಕರ್ಪೂರ,

ಮ್ಯಾನೇಜರ ಸ. ಚ.,

ಆನಂದವನ.

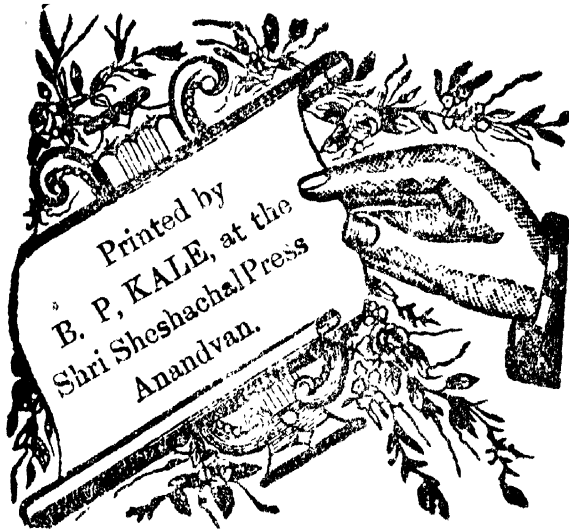
ಪ್ರಕಾಶಕ—

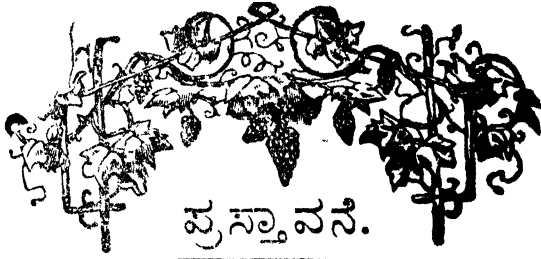
ಎಲ್ಲೋಗುಡ್ಡೋಗು ಕುಲಕರ್ಣಿ,

ಎಡಿಟರ, ಸ. ಚ. ಆನಂದವನ.

೧೯೨೮.

Checked 1965

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ.

ಮರಾಟರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿವಾಜಿ ಘೋಷಿಸಿದ ತರುವಾಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರೆಂದರೆ ಮೊದಲನೇ ಬಾಜೀರಾಯನೇ ಸರಿ! ಬಾಜೀರಾಯನಂತೆ ಆತನ ತಮ್ಮನಾದರೂ ಅಂಥ ರಣಧುರಂಧರನಾಗಿದ್ದನು. ಈತನೇ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಾದಂಬರಿಯ ನಾಯಕನಾದ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು! ಈ ಬಂಧುದ್ವಯರು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿದರು. ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರ ಪಶ್ಚಾತ್ ಮುರುಕಳಿಗೆ ಬಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪುನರುದ್ಧಾರ ಗೊಳಿಸಿದವರೆಂದರೆ ಈ ವಿರದ್ವಯರೇ ಆಗಿರುವರು. ಆಗಿನ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾವ ಹಾಗೂ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾ ನಂಥ ನೆರವೀರಶಿರೋಮಣಿಗಳು ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಆಗ್ನೇ ಮುಂದೆ ಮುಕ್ತಾ ಬಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇರಲಿ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಾದಂಬರಿ ನಾಯಕನಾದ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಕರಣೀಯ ಗುಣಗಳು ಹಲವಿರುವವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಪತ್ನೀವ್ರತವು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿರುವುದು. ಅದರಂತೆ ಪರಧರ್ಮಸಹಿಷ್ಣುಗುಣವೂ ಭೂತ ದಯೆಯೂ ಕ್ಷಮೆಯೂ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವವು. ಇಂಥ ವಿರಶಿರೋಮಣಿಯ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಒದಗಿದ ವಸಯೂ ಕಾಳಗದ ಇತಿಹಾಸವು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದದ್ದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತಭೂಮಾತೆಯ ಸುಪುತ್ರರೆನಿಸುವ ಇಂಥ ವಿರಾಗ್ರೇಸರರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಚಂದ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಲೆಂದು ಹಾರೈಸಿ ಈ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸುವೆನು.

ಸಜ್ಜನ ವಿಧೇಯ,

ರಾ. ತ್ರ್ಯ. ಕರ್ಪೂರ,
ಮ್ಯಾ. ಸ. ಖಾಲ

ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅನಂದವನೆ, }
ತಾ|| ೧೮-೨-೨೮. }

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.

೧ ದುಷ್ಕೃತ್ಯ.	೧
೨ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ!	
೩ ಬಂಧುದ್ವಯರು.	೧
೪ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಫಿರಂಗಿಗಳ ವರಿಸ್ಥಿತಿ.	೨೬
೫ ಗುಪ್ತ ಹೇರರು.	೨೯
೬ ಈ ಹುಚ್ಚನು ಯಾರಿರಬಹುದು?	೩೫
೭ ಬಪ್ಪರೆ ವಸ್ತಾದಿ!	೪೧
೮ ನಿಳೋಜಿಯ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜ.	೪೭
೯ ಹೊಸ ಸಂಕಟ.	೫೮
೧೦ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚು.	೬೬
೧೧ ದಂಡಯಾತ್ರೆ.	೭೩
೧೨ ಹೊಣೆಗಾರರಾರು?	೮೧
೧೩ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿಯ ಗೊಂದಲ.	೮೬
೧೪ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಶಿಷ್ಟಾಯಿ.	೯೨
೧೫ ಯುದ್ಧಾರಂಭ.	೧೦೩
೧೬ ಗಾಳಿಪಟ.	೧೧೧
೧೭ ವಿಧರ್ಮಿಗಳು ಬುದ್ಧಿಗಲಿಯಬೇಕು.	೧೧೮
೧೮ ಜೀವವು ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿ!	೧೨೭
೧೯ ಗುಪ್ತ ಕಾರಸ್ಥಾನ.	೧೩೫
೨೦ ಚಿಮಣಾಜಿಯ ಕಲಿತನ.	೧೪೨
೨೧ ವಿಷಯಸುಬದ ಹುಚ್ಚು.	೧೪೯
೨೨ ಕಿಲ್ಲೆ ದಾರನ ದೈನ್ಯ.	೧೫೭
೨೩ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಪೂರಣ.	೧೬೨
೨೪ ಉಪಸಂಹಾರ.	೧೬೭

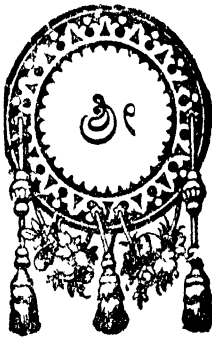
ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ

ಅಥವಾ

ಕಲಿಯುಗದ ಪರಶುರಾಮ.

(೧) ದುಷ್ಯಗ್ರಹ.

ಶಾಲಿವಾಹನಶಕದ೧೩೩೩ನೇ ಸಾಲಿನ ಮಾಘಮಾಸದ ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯವು; ಪಿಂಪಳ ಗ್ರಾಮದ ಜನರು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸರ್ವತ್ರದಲ್ಲೂ ಶಾಂತಿಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಪ್ರಸಾದಿಪಿತವಾಗಿತ್ತು. ಹಕ್ಕಿವಕ್ಕಿಗಳು ಕೂಡಾ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದವು; ಆದರೆ ಗ್ರಾಮದ ಕಾವಲುಗಾರರು ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಚ್ಚದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಕಾವಲುಗಾರರು ಒಂದು ಎತ್ತರವಾದ ಕೊತ್ತಳದನೇಲೆ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಡು ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲ್ವರು ಕಾವಲುಗಾರರು ಅದರ ಸುತ್ತವರೆದು ಕುಳಿತು ತಂಬಾಕ ಸೇದುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂಬಾಕ ಸೇದುವಾಗ ನಡನಡುವೆ ಕೆಮ್ಮುಬಂದು ಅಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂತತೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಭಂಗಪಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕೆಲ ಹೊತ್ತಿನಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಕಾವಲುಗಾರನು—ರಾಮಜೀ, ಈ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಕಾಟವು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಇವರು ಹೀಗೆ ದಿನಾಲು

ಒಂದೊಂದು ಊರು ಸುಲಿಯುತ್ತ ಹೋದರೆ ಮುಂದೆ ಗತಿಯೇನು? ನನಗಂತೂ ನೆಟ್ಟಗೆ. ಕಾಣುವದಿಲ್ಲವಪ್ಪಾ, ಎಂದು ನುಡಿದನು. ರಾಮಜಿಯು ಏನೋ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಕೆಲ ಅಂತರದಮೇಲೆ ಪುಂಡರ ಸುಳಿದಾಟವು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ಪುಂಡರ ಸುಳವನ್ನು ನೋಡಿ—“ಎಲೆ, ಗಾತ ಆಯಿತಲೆ, ಆ ಕುಲಗೇಡಿ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಬಂದೇಬಿಟ್ಟರು; ಭೀಮಾ, ಲಗು ಕೊತ್ತಳದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರು; ಆ ನಮ್ಮ ಸೂರ್ಯಾಜಿರಾಯರಿಗೂ, ರಾಘವನವರಿಗೂ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಬಾ; ಎಲೆ ಖಂಡ್ಯಾ, ನೀನು ನಮ್ಮ ಓಣಿಯೊಳಗಿನ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲ ಎಬ್ಬಿಸು ಹೋಗು; ಈ ದಿನ ಆ ಸೊಟ್ಟ ಫಿರಂಗಿ ಜನರಿಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿಬಿಡೋಣ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ರಾಮಜಿಯು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲು, ಭೀಮನೂ, ಖಂಡೋಬನೂ ಸರಸರ ಕೊತ್ತಳದಿಂದಿಳಿದು ಊರಲ್ಲಿ ನಡೆದರು. ಅವರು ಜನರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿರಲು, ಫಿರಂಗಿಜನರ ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಗುಂಪು ಆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮುತ್ತಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಸೂರ್ಯಾಜಿರಾಯನೂ, ರಾಘೋಪಂತನೂ ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಒಳ್ಳೇ ಎದೆಗಾರರಿದ್ದು, ಲಘಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ, ಧಾಲು, ಭಲ್ಲೆ, ಬರ್ಚಿ ಮೊದಲಾದ ಆಯುಧಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ತನ್ನ ಊರೊಳಗಿನ ಕೆಲಜನ ತರುಣರಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಪೆಂಡಾರಿಗಳ ಕಾಟವು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಲೇಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಕಾವಲುಗಾರರು ಹೇಳಿದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ಎದ್ದು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗಿ ಜನರು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಕೆಡವುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಅಡ್ಡಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಕೆಡವುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ಎಲ್ಲ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಿಂದಿರಿಸಿದ್ದನು. ಆತನು ತನ್ನ ಜನರನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿ ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಗಿ ಹೋದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಘೋಬನೂ ಒಂದು ಟೋಳಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯಾ

ಜಿಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು, ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮವು ಸಣ್ಣದು; ಅಲ್ಲಿಯ ಜನ ವಸತಿಯಾದರೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗುವಂಥ ಬಂಟರು ಸರಾಸರಿ ಐವತ್ತು ಜನರಿದ್ದರು. ಫಿರಂಗೀಜನರು ನೂರರವರೆಗೆ ಇದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಹಾಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಕೆಡವಿ ಒಳಸುಗ್ಗಿದರು. ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಜನರಿಗೂ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೂ ಕೈಗೆ ಕೈಹತ್ತಿತು. ಒಂದು ತಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಕಾಳಗವು ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಜನ ಸಂಖ್ಯಾಬಾಹುಲ್ಯರೂ. ಕ್ರೂರ ಆಯುಧಪಾಣಿಗಳೂ ಆದ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಮುಂದೆ ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಕೆಚ್ಚಿದೆಯ ತರುಣರು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಜನರು ಧಾರಾತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪತನಹೊಂದಿದರು. ಕೆಲಜನರು ಓಡಿ ಹೋದರು.

ಹೀಗೆ ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಕೆಚ್ಚಿದೆಯ ತರುಣರು ಕಾಲ್ಟೆಗೆಯಲು ಫಿರಂಗೀಜನರಿಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಆವೇಶ ತುಂಬಿತೆಂಬದನ್ನು ಬರೆಯಲವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೊದಲೇ ಕ್ರೂರಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸುಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವರು, ಅದರಲ್ಲಿ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಮೊದಲು ಶೌರ್ಯವ ತೋರಿಸಿ ಬಳಿಕ ಅಂಜಿ ಓಡಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಜನರ ಮೇಲೆ ಅವರ ಕ್ರೂರಕಟಾಕ್ಷವು ಮತ್ತಿಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚಿತು, ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸುಲಿದು ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯರನ್ನೂ ೧೦-೧೨ ಜನ ತರುಣರನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ವಿಜಯದ ಉಬ್ಬಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಶಾಂತಿಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ನಮಗೆ—ನಿರ್ವೀರ್ಯರಾದ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಕಷ್ಟದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ಬರಲಾರದು; ನಮ್ಮ ಕಥಾನಕವು ನಡೆದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಸತಿಯೇಪ್ರಾಂತದ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿತ್ತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಜನರ ಸುಳಿಬಾಟವು ಪಶ್ಚಿಮಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷರು ವ್ಯಾಪಾರದ ವಖಾರಗಳನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದರು. ಧೂರ್ತರಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ ಜನರು ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ದುಡ್ಡುಗಳಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸವುಳ್ಳವರಾದ್ದರಿಂದ ಇವರಿಂದ ಹಿಂದುಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಮಾತ್ರ ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರಕ್ಕೆ ಟೊಂಕಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಂದ ಹಿಂದೂಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಲಕ್ಷವು ದ್ರವ್ಯಸಂಪಾದನದ ಕಡೆಗಾಗಲಿ, ರಾಜ್ಯಸಂಪಾದನದ ಕಡೆಗಾಗಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೊದಲು ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರವೇ ತಮ್ಮ ಮುಖ್ಯಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ವಸಯಿಯು ಅವರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಳವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಲಿದು. ಸಿಕ್ಕಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫಿರಂಗೀಜನರ ಈ ಕ್ರಮವು ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಮುಂದವಾಗಿ ಸಾಗಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಕಥಾನಕವು ನಡೆದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಂದಡಿ ಇಡಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಅವರ ಈ ಉಪಟಳಕ್ಕೆ ವಸಯಿ ಪ್ರಾಂತದ ಜನರು ಬೇಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ರಕ್ಷಕರಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ನಿರುಪಾಯರಾಗಿ ತಾವೇ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚಿನಿಂದ ಹಬ್ಬಿ ಹರಿಬಿದ್ದಿರುವ ಪೋರ್ತುಗೀಜರನ್ನು ದಂಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಜನರು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು.

ಹಿಂಸಳಗ್ರಾಮದ ಸೂರ್ಯಾಜಿ, ಹಾಗೂ ರಾಘೋಬಾ ಇವರು ಫಿರಂಗೀಜನರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೇ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ದಾಳಿಯು ತಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಾಪಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಸಂಖ್ಯಾಬಾಹುಲ್ಯದಿಂದ ತಮ್ಮವರ ಮುಂಗೈ ಸತ್ಯವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಆ ಧೀರರು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿನ ಸಿಟ್ಟು ರಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕುದಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ದಾಳಿಗಾರರು ಸೆರೆಹಿಡಿದೊಯ್ದ ಜನರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಪ್ರಾಯದ ಮಗಳಾದ ಚಂದ್ರಾವತಿಯೂ, ನಿಲೋಜಿ ಎಂಬ ತರುಣ ಮಗನೂ ಇದ್ದರು. ಮಗನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದದ್ದರಿಂದ ಸೂರ್ಯಾಜಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಸಂತಾಪವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಪ್ರಾಯದ ಮಗಳನ್ನು ಒಯ್ದದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಾಪಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ರಾಕ್ಷಸರು ತನ್ನ ಮಗಳ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸದೆ

ಇರಲಾರರೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅವನ ಸಂತಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಮರುದಿನ ರಾಘೋಬನೂ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯೂ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಶಾಸನಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಏನುಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡಿಸಿದರು. ಸೂರ್ಯಾಜಿಯಾಗಲಿ, ರಾಘೋಬನಾಗಲಿ ಅಪಮಾನ ಸಹನೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ದುರ್ಬಲ ಮನೆಸ್ಥಿನವರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಮೂಲೋ ತ್ಪಾಟನೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರದಿದ್ದರೂ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದಾದು ಹೆಚ್ಚಿ ಆ ಕೆಲಸಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂಬದು ಅವರ ಹಟವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯು ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಶೂರನೂ ಮೇಲಾದ ಮುತ್ಸದ್ದಿಯೂ ಆದದ್ದರಿಂದ ಮರಾಟರ ರಾಜ್ಯದ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿದ್ದನು. ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರನ್ನು ಹಣೆದು ಅಲ್ಲಿ ಮರಾಟರ ಸತ್ತೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾಯನ ಲಕ್ಷವೆಲ್ಲ ಉತ್ತರದ ಕಡೆಗೇ ಇದ್ದದರಿಂದ ಪಶ್ಚಿಮ ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಕಡೆಗೆ ಆತನ ಲಕ್ಷಹೋಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಕೇವಲ ವ್ಯಾಪಾರದ ಕಡೆಗೇ ಲಕ್ಷಗೊಡುವನರಾದ್ದರಿಂದ ಇವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಆತನು ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಬಾಜೀರಾಯನ ಈ ದುರ್ಲಕ್ಷದ ಲಾಭವನ್ನೇ ಪಡೆದು ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ವಸಯಿ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕಾಯಕವನ್ನು ನಡಿಸಿದ್ದರು, ಯಾವದೊಂದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಚಕ್ರದ ದಾಳಿಯಾಗಲಿ, ಕ್ಷುದ್ರಜನರ ಉಪದ್ರವವಾಗಲಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಈಗಿನಂತೆ ಟಿಪಾಲ ತಾರಾಯಂತ್ರಗಳ ಅನುಕೂಲತೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ದುಃಖಪೀಡಿತರಾದ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಲಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಂತವೇ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗತಿಗಳ ದಾದು ಹತ್ತುವದೇ ಕಠಿಣವಾಗಿತ್ತು.

ಈ ದಿನ ಸೂರ್ಯಾಜಿ-ರಾಘೋಬನ ಯೋಚನೆಯ ವಿಷಯವು ಇದೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು—“ರಾಘೋಬಾ, ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಪೇಶ್ವೆ ಸರಕಾರವು ಕೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೇನು? ಸರಕಾರವು ಪ್ರಜೆಗಳ ದೂರನ್ನು ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನಾರು ಕೇಳ

ಬೇಕು? ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಾವು ಹೀಗೆ ಕೈಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತದ್ದೇ ನಮ್ಮ ತಪ್ಪಾಗಿದೆ. ಆ ಪುಂಡ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಪುಚ್ಚಗಳು ಬಲಿತವೆ. ಅವರು ಈಗ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಹಣೆಯುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪಾರುಪತ್ಯೆ ಗಾಗಿ ಸರಕಾರವೇ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನಂತೂ ಬಾಜೀ ರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡುವೆನು. ಹೊಸದಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಗೆಳಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಇದ್ದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸೌಖ್ಯವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆ, ನಾನು ಹೇಳುವ ಮಾತು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವದೋ?” ಎಂದು ನುಡಿದನು.

“ಸೂರ್ಯಾಜೀ, ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಮಾತು ನಿಜವಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಬಡವರಾದ ನಮ್ಮ ದಾದು ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರಿಗೆ ಹತ್ತು ವದೇ ಮೊದಲು ಕಠಿಣವಿರುತ್ತದೆ. ಕಠಿಣವೆಂದು ತಿಳಿದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದ ಹಾನಿಯು ಅಪಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಆ ನೀಚರು ಭಂಗಪಡಿಸಿರುವರೋ ಹಾಗೂ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಕುಲಗೆಡಿಸಿ ಕ್ರಿಸ್ತರನ್ನಾಗಮಾಡಿರುವರೋ ತಿಳಿಯದು! ನಾವು ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮುಖರಾದರೇನು? ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತ್ರಾಣವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆಯೇ ನನಗೆ ಯೋಚನೆ ಹತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ-ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಸ್ತ್ರೀಯರ ಮಾನ ಸಂರಕ್ಷಣ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಲೋಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ಕಟ್ಟಾವ್ವೇಷಿಗಳಿರುವರು. ನಮ್ಮ ಭಾರತ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಸ್ತ ಭೂಮಿಯನ್ನಾಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದೇ ಅವರ ಹವಣಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ನಾವು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಪೇಶ್ವೇ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಿವೇದಿಸಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ದುಷ್ಟಗ್ರಹದ ನಿವಾರಣವು ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ಉತ್ತರಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೊರಟಿರುವದಿಲ್ಲ. ಬಾಜೀರಾಯರ ತಮಂದಿರಾದ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಇವರಾದರೂ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಇವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಕಿವಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಬಡಿದರೆ ಸಾಕು; ಅವರು ತಡಮಾಡದೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದು ಈ ಫಿರಂಗೀ ಜನರಿಗೆ ಶಾಸನ ಮಾಡುವರು. ಈ ಮಹಾಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಿ

ಮಾನವನು ವಿಶ್ಲೇಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ಅಪಮಾನವನ್ನು ಅವರು ಎಂದೂ ಸಹಿಸರು. ಏನಾಜಿರಾಜರು ಧರ್ಮಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಅವತರಿಸಿದಂತೆ ಬಾಜೀರಾವ ಪ್ರಭುಗಳು ಧರ್ಮಸ್ಥಾಪನೆಗಾಗಿಯೇ ಅವತರಿಸಿರುವರು, ಅವರ ಗುರುಗಳಾದ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರಂತೆ ಮಹಾವಿರುಷವಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಬಳಿಕ ತೀಮಂತರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುವದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹೂಡೋಣ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ರಾಘೋಬನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ಹುರಿದುಂಬಿ —“ರಾಘೋಬಣ್ಣಾ, ಪುಣೆಗೆ ಎಂದು ಹೊರಡೋಣ? ಇಂದು ನಾಳೆ ಎಂದು ಮಿನಾಸಮೇಷ ಮಾಡುವದು ಒಳಿತಲ್ಲ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಮುಂದಿನ ಅನರ್ಥವನ್ನಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸೋಣ. ನೀನು ಪುಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿರುವಿಯೇನು?” ಎಂದನು.

“ಪುಣೆಯನ್ನು ಎರಡು ಸಾರೆ ನೋಡಿರುವೆನು. ಅಲ್ಲಿ ನನಗೊಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನಿರುವನು. ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವಿದೆ. ನಾಳೆಗೆ ಹೊರಡೋಣ; ಹೊರಡುವದೇ ನಿಶ್ಚಯವಾದಬಳಿಕ ತಡನೇತಕ್ಕೇ? ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಫಿರಂಗೀಜನರ ಕಾಟದಿಂದ ಊರು ನೊದಲೇ ತ್ರಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಊರ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಗಾಬರಿಯಾಗುವರು. ಪೆಂಡಾರಿಗಳು ಬಂದು ಬಡಿದುಕೊಂಡುಹೋದರೂ ಕೇಳುವವರು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಾದೀತು? ಆದ್ದರಿಂದ ಊರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ?”

“ನನಗೂ ಇದೇ ಚಿಂತೆಯೇ ಹಗಲಿರಲೂ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲ ಜನ ಹರಿಯದ ಹುಡುಗರನ್ನು ಆ ದುಷ್ಟರು ಹಿಡಿದೊಯ್ದರು. ಕೆಲವರು ಸತ್ತರು; ಹೀಗಾಗಿ ಊರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಜನರನ್ನು ತಂದ ಹೊರತು ಗತಂತರವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ತಿರುಗಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಊರನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವದಕ್ಕೆ ಕೆಲಜನ ತರುಣರನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಿಂದ ತರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇಡುವದು ಯುಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.”

“ದೇಶಕ್ಕೆ ದುಷ್ಟಗೃಹವಾದದಿಗಾಗೆ ನಮ್ಮ ನೆರವಿಗೆ ಬರುವ

ರಾರು? ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಯವರು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು! ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮಂತೆ ವಿಪದಗ್ರಸ್ತರಾಗಿ ಬಾಯೊಳಗೆ ಅಕ್ಕೀಕಾಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರಬಹುದು. ಈಗಿನ ಕಾಲವು ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಿರುವುದು—“ಜೀವಂ ಪಶ್ಯತಿ ಭದ್ರಾಣಿ” ಎಂಬಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವರೇ ಹೊರತು ಮಂದಿಯ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಶಕ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಜೀವ ಬದುಕಿದ ಮೇಲೆ ಮುಂದಿನ ಯೋಚನೆ; ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರಿಗೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯೋಣ! ತೆರೆದರೂ ಯಾರಿಂದ ನಮಗೆ ಜನಸಹಾಯವೊದಗಬಹುದು!”

ರಾಘವಾಣ್ಣಾ! ನನಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನೆನಪಾಗಿದೆ ಮಾಣಿಗ್ರಾಮದ ನಾಯಕನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿದ್ದಾನೆ. ಆತನಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನರು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವರು. ಅವನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರೆ ಈ ವಿಪತ್ತಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ನಾವು ತಿರುಗಿ ಬರುವವರೆಗೆ ಐವತ್ತು ಜನರನ್ನಾದರೂ ನಾಯಕನು ಕಳಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಊರು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದು. ಆತನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲಾ?

“ಯೋಗ್ಯಸ್ಥಳವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿದೆ. ರಾಮನಾಯ್ಕನು ಸಹಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪತ್ರಬರೆ; ಅವನಿಂದ ಜನಸಹಾಯ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿ ನಾವು ಪುಣೆಗೆ ಹೊರಡೋಣ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷಣವಾದ ಬಳಿಕ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ರಾಮನಾಯ್ಕರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಿ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಓದಗಿದ ಈ ದುಷ್ಟ ಗ್ರಹದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿದರು.

(೨) ಚಿಮಣಾಜಿರಾವ ಅಪ್ಪಾ.

ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಜಾವಿನ ಸಮಯ ಅದೇ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿದೆ. ಆತನ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಕಿರಣಗಳು ಸುತ್ತಲೂ ಪಸರಿಸಹತ್ತಿವೆ. ಮುಂಜಾವಿನ ತುಂಗಾಳಿಯ ಸಮಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಹನೆಯಲ್ಲಿ ಆದ್ರ್ವತೆಯು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವದಕ್ಕಿಂತ ಬೈಲುಪವೆಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುವದೇ ಮನುಷ್ಯನಾತ್ರರಿಗೆ ಹಿತಕರವಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪುಣೆ ತಹರದಿಂದ ಕೆಲ ಅಂತರದ ಮೇಲೆ ಹಾದಿಗೆ ಹೊಂದಿ ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸಿನ ಇಬ್ಬರು ಗೃಹಸ್ಥರು ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಸುದೃಢ ದೇಹಿಗಳೂ, ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಭವ್ಯಪುರುಷರೂ ಆಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಕಲ್ಲಿಮೀಶೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಉಗ್ರನಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜವು ಆತನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೂ ಗಂಭೀರಭಾವವಿದ್ದರೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಚಿಂತೆಯು ಅವರನ್ನು ಆವರಿಸಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗೆ ಒಪ್ಪಬಹುದಾದ ಆದರೆ ಸಭ್ಯತನದ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಮೌನದಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಅವರು ಯಾರದೋ ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಠೀವಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಇಂಥ ಆ ಗೃಹಸ್ಥರು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು? ಅವರು ಊರ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಯಾರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು? ಎಚಾರ ಮಾಡೋಣ ನಡೆಯಿರಿ. ಓಹೋ! ಇವರು ನಮಗೆ ಅವರಿಚಿತರಲ್ಲ. ಇವರು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು. ದೊಡ್ಡ ಉತ್ತನ್ನದಾರರು; ಒಬ್ಬನು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು; ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ರಾಘೋಬನು.

ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಸೂರ್ಯಾಜಿ ರಾಘೋಬ ಇವರು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಪುಣೆಗೆ ಹೊರಟು ಬಂದರು. ಆದರೆ ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರಾದ ಈಜನರನ್ನು ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುವ

ರಾರು? ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಗೌಡನ ಮಗನೇ ಚಲುವನೆಂಬಂತೆ ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇವರೇ ಇದ್ದು-ಚಂದ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರದ ರಾಜಧಾನಿಯೆನಿಸಿದ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಮುಂದೆ ಹೊನ್ನೇಹುಳವು ಹ್ಯಾಗೆ ಪ್ರತಿಭಾಶೂನ್ಯವಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ ಇವರು ಪ್ರತಿಭಾಶೂನ್ಯರಾದರು. ರಾಘೋಬನು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಾರ್ಗಾಯಾಶವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ತಾವು ಬಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆ ಸ್ನೇಹಿತನು ಇವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು. ಸುಮ್ಮನು ಸುಮ್ಮನೆ ಸ್ನೇಹಿತನು ನಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಘೋಬನಿಗೆ ದಿಗಿಲು ಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಅವನು—ಮಿತ್ರಾ, ಒಗ್ಗೇಕೆ ನಗುವಿ? ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪುತಡಗಳು ಕಂಡುಬಂದವೇನು? ನಾವಂತೂ ಹಳ್ಳಿಯವರು. ನಮಗೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ನುಡಿದನು.

“ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣದೋಷವನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ನಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ತ್ರೀಮಂತಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅಂದದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಮಿತ್ರಾ, ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ತ್ರೀಮಂತ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಗೌಡ-ಶಾನು ಭೋಗರೆಂದು ಮಾಡಿರುವೆಯಾ? ಎಂದು ಆ ಸ್ನೇಹಿತನು ನುಡಿದನು.

ಆತನ ಮಾತುಕೇಳಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು—ಸರಿ! ಸರಿ! ಚಲೋ ಮಾತನ್ನಾಡಿದಿರಿ. ರಾಜನೆಂದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ತಾಯಿ-ತಂದೆ; ನಮಗೆ ಕಷ್ಟವಾದರೆ ನಾವು ರಾಜನ ಮುಂದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬೇಕು? ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸೌಖ್ಯದಿಂದಿದ್ದರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಕ್ಷೇಮವು. ನಾವೇ ಗೋಳಾಡಹತ್ತಿದರೆ ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ಎನಲು, ಆ ಸ್ನೇಹಿತನು:—

“ಛೇ ಛೇ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಿ. ಬಾಜೀರಾಯನಾಗಲಿ, ಆತನ ತಮ್ಮ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಈತನಾಗಲಿ ಶಾಂತಸ್ವಭಾವದವರೂ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಚಿಂತಕರೂ ಆಗಿರುವರು. ಆದರೆ ಅವರು ಇರುವುದು ಶನಿವಾರವಾತೆಯೆಂಬ ರಾಜಮಂದಿರದಲ್ಲಿ; ರಾಜಕ್ಕಳ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೇವಕ ಜನರು ಬಹಳ ಸೊಕ್ಕಿನವರೂ ನಿರ್ದಯರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಾಜನುಂದಿರವಲ್ಲಿ ಬಿಡುವದೇ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿಮಗೆ ಬಾಬೀರಾವ ಪೆಟ್ಟಿಯವರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುವದು ಅಶಕ್ಯವೆಂದು ಅಂದೆನು."

"ಹಾಗಾದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಜನರ ಗುರುತು ಇಲ್ಲ. ಯಾರ ವಸೀಲಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಲಿಕ್ಕೂ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಗುವ ಬಗೆಯೆಂತು" ಎಂದು ರಾಘೋಬನು ನುಡಿದನು.

ಈ ಮೇಲೆಗೆ ಅವರು ಸಂಭಾಷಣನಾಡುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಂದು ಕಾಲ ಕಳೆದರು. ಆ ದಿನ ಅನುಗೆ ಯಾವ ಯೋಚನೆಯೂ ಬಗೆಹರಿಯದಾಯಿತು. ಅವರು ಮರುದಿನಪುನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನುಂದಿರದ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ ಕಾಲಕಳೆದರು. ತ್ರೀಮಂತರ ವಾಪಸು ಪ್ರವೇಶವಾಗುವದು ಅವರಿಗೆ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆಗ ಸೂರ್ಯಾಚಿಯು — ರಾಘೋಬ, ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಶುನಿಸ್ತೇನಂತೆ ಅಡ್ಡಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ನಾವು ಬದು ನಾವಾರು ದಿನಗಳಾದವು, ನಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಮಾತಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಕುಳಿತರೆ ತ್ರೀಮಂತರ ಮೈಮೇಲಿನ ಘಾಳಿಯು ಕೂಡಾ ನಮಗೆ ಬಡಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಈ ವಾಡೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಶುಖಪುಟಪಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ರಾಜಸೇವಕರ ದೃಷ್ಟಿಯು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊರಳುವದು. ಆ ಬಳಿಕ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ!

"ಛೇ! ಇಂಥ ಅಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಸೇವಕರಿಗೆ ಕರುಣೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತ್ರೀಮಂತಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ದಯ ಪುಟ್ಟಬಹುದೇ ಹೊರತು ಈ ಸೇವಕರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಲಾರದು. ಇವರ ಮುಂದೆ ಶುಖವೆಂದರೆ ಇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸೆರೆಯಿಡಲು ಹಿಂದುಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಇವರು ರಾಜಸೇವಕರು. ಅಧಿಕಾರದ ಗರ್ವವು ಅವರಲ್ಲಿಯ ಚಲೋ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹುರಿದುಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ ಅದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡ; ನನಗೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯು ತೋಚಿರುತ್ತದೆ ಚಿಂತಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಇವರು ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವಂತೆ; ಅವರು ಯಾವ ನಿಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವರೆಂಬದನ್ನು ಶೋಧಹಚ್ಚಿ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ

ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ: ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವು ಸಹಜವಾಗಿ ಆಗುವದು.

ರಾಘೋಬನ ಈ ಹಂಚಿಕೆಯು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕಾರ್ಯವು ಬೇಗನೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಅವರು ತಡಮಾಡದೆ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಯದಾತೃವಿನ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ದೊಡ್ಡ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಇವರು ಬರುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪುಣೆಯಿಂದ ಕೆಲ ಅಂತರದ ಮೇಲೆ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು.

ರಾಘೋಬ ಹಾಗೂ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ಬಂದು ನಿಂತು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾ ಇವರು ಆ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ತಾಸಾಯಿತು; ಎರಡು ತಾಸು ಏರಿತು. ಆದರೂ ಅವರ ಇಷ್ಟಕಾರ್ಯವು ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳು ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ನಾಲ್ಕಿಂಟು ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಸೇತೈಸರಕಾರದ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ದಾರೀಕಾಯ್ದು ಅವರು ಬೇಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದರು. ಈ ದಿನವಂತೂ ಅವರು ಕೇವಲ ಹತಾಶರಾಗಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ತಾಸಿನವರೆಗೆ ದಾರೀನೋಡಿ ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗದೆ ತಿರುಗಿ ಹಾಗೇ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು; ಆದರೆ ರಾಘೋಬನು ವಿವೇಕವುಳ್ಳವನಿದ್ದದರಿಂದ ಸೂರ್ಯಾಜಿಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹುರುಪನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಋರವುಟಿಗಳ ಸಪ್ಪಳವು ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಸಪ್ಪಳವು ಕೇಳಬರುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛಿತಕಾರ್ಯವು ಕೈಗೊಡಬಹುದೆಂಬ ಆಶೆಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಂಕುರಿಸಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಈತನು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಊರು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟದ್ದನು. ಆಗ ಆತನು ತೆಳ್ಳನ್ನ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಮೈಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದನು. ಜರತಾರಿಯ ಪಾಗೋಟಿಯು ಅವನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ಆಗಿನ ಆತನ ಪ್ರೋಷಾಕು ಕೇವಲ ಸಾದಾತರದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯಾಜಿ-

ರಾಘೋಬ ಇವರು ದೂರಿನಿಂದಲೇ ನೋಡಿ ಈತನೇ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಇರಬಹುದೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿ, ಕುದುರೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿ ಮುಜುರೆನಾಡಿ ನಿಂತರು. ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಕುದುರೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನೆ ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅವರು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

ಆಗ ರಾಘೋಬನು ಕೈಮುಗಿದು—“ಸರಕಾರ, ನಾವು ವಸಯಾ, ಅಷ್ಟಾಗರ ಪ್ರಾಂತದವರು. ನಮ್ಮ ಊರು ಪಿಂಪಳಗಾಂವ ಎಂಬದು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಹಾವಳಿಯು ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವರು ಬಹಳ ಹಾವಳಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಊರುಗಳನ್ನು ಸುಡುವದು, ಜನರ ದ್ರವ್ಯ ಹರಣಮಾಡುವದು, ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ವರನ್ನು ಹಿಡಿದೊಯ್ದು ಕ್ರಿಸ್ತರನ್ನಾಗಮಾಡುವದು, ಇವೇ ಅವರ ಕೆಲಸಗಳಾಗಿವೆ. ಅವರ ಬಂದೂಕ ಮೊದಲಾದ ಆಯುಧಗಳ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಕತ್ತಿ ಭಾಲೆಗಳ ಆಟವು ಸಾಗಿದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ನಿವೇದಿ ಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇವೆ. ಸರಕಾರವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತಕ್ಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಸ್ತರನ್ನಾಗಮಾಡುವರು. ಇದ್ದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರುತಪಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಎಂದು ನುಡಿದು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ರಾಘೋಬನು ಹೇಳಿದ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ಬೇರೆ ಜನರಿಂದಲೂ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ದುರ್ನಡತೆಯು ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ, ನೀವು ಬಂದದ್ದು ಬಹಳ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಈ ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ನೀವು ನಮ್ಮ ವಾಡೆಗೆ ಬನ್ನಿರಿ, ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಬಂದೋಬಸ್ತಿಗಾಗಿ ತಕ್ಕ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ನುಡಿಯಲು, ರಾಘೋಬನು—ಸರಕಾರ, ತಮ್ಮ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರವೇಶವಾಗುವ ಬಗೆಹ್ಯಾಗೆ? ಈಗ ನಾಲ್ಕಿಂಟು ದಿನಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಗಾಗಿ ನಾವು ಕಾದಿದ್ದರೂ ಈ ದಿನ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುವ ಸಂಧಿದೊರಕಿತು ಎಂದನು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುವ ತುಳಾಜಿರಾವ ಎಂಬ ಸರದಾ

ರನನ್ನು ಕುರಿತು—ತುಳಾಜೀ, ಇವರು ಪಿಂಸಳಗ್ರಾಮದ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳು, ತಮಗೊದಗಿದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಇವರನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಂದು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿದನು. ಆ ಚತುರ ಪ್ರಾಣಿಯು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಊರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು.

ಇತ್ತ ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಪಿಂಸಳ ಗ್ರಾಮದ ಗೃಹಸ್ಥರನ್ನು ಕುರಿತು “ನೀವು ಸಂಜೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಶನಿವಾರವಾಡೆಗೆ ಬರಿ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾವಲುಗಾರನಿಗೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ, ಅಂದರೆ ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಂದು ಮುಟ್ಟಿಸುವನು. ಬಳಿಕ ನಾನು ಸರಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆನು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಿದನು. ಇತ್ತ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯೂ, ರಾಘೋಬನೂ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನ ರಾಂತಗುಣವನ್ನೂ ಪ್ರಜಾವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನೂ ಹೊಗಳುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು.

(೨) ಬಂಧುದ್ವಯರು.

ಸೂರ್ಯಾಜಿರಾವ ಹಾಗೂ ರಾಘೋಬ ಇವರಿಬ್ಬರು ಭಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೋದ ಮರುದಿನ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ಮುಂಜಾನೆ ನಾಲ್ಕುಗಂಟೆಗೆ ಎದ್ದು ಪತ್ರಬರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಕುಳಿತವನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಎದ್ದನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಏಳಲಿಲ್ಲ. ಸಂಜೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯವಾದರೂ ಆತನ ಪತ್ರ ಬರವಣಿಗೆಯ ಕೆಲಸವೇ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬರಬರುತ್ತ ಹೊತ್ತು ತೀರ ಕೆಳಕ್ಕಿಳಿದು ಅಸ್ತಮಯದ ಸಮಯವು ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಆದರೂ ಆ ಕಡೆಗೆ ಆತನ ಲಕ್ಷವಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ಶನಿವಾರವಾಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಈ ಬಾಜೀರಾವ ಹಾಗೂ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಇವರಲ್ಲಿರುವ ಬಂಧುಪ್ರೇಮವು ಅಪ್ರತಿಮವಾಗಿತ್ತು. ಪೇಶ್ವೆಮನೆತನದೊಳಗಿನ ಈ ಬಂಧುದ್ವಯರಿಗೆ ಪುರಾಣಾಂತರದಲ್ಲಿರುವ ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಉಪಮೆ

ಯನ್ನೇ ಹೋಲಿಸಬಹುದಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯರ ಉಪಮೆಯು ಇವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಲಾರದು. ಇವರಲ್ಲಿದ್ದ ಭ್ರಾತೃಪ್ರೇಮವು ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಅತ್ಯಂತ ತೇಜಸ್ವಿಯೂ, ಶೂರನೂ, ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೂ ಆಗಿದ್ದು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಮೂರ್ತಿಮಂತ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಆತನು ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ೨೦-೨೧ ನೇ ವರುಷದಿಂದಲೇ ಅಪಿಲ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಶ್ರೀಭಕ್ತಸತಿ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಪಡೆದು ಅದನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದನು. ಆತನು ಮರಾಟರಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಂಗೈ ಸತ್ಯವನ್ನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಾದಶಹನಿಗೂ, ನಿಜಾಮನಿಗೂ, ಒಂನಡಾರಾನ ಮೊದಲಾದವರಿಗೂ ಚನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದನು. ಈ ಬಾಜೀರಾಯನಂತೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನೂ ಅತ್ಯಂತ ರಣಶೂರನಾಗಿದ್ದನು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಭಕ್ತಸತಿ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ವಿಜಾಪುರದ ಬಾದಶಹನ ದಂಡಾಳುಗಳಿಗೆ ಎಳುಕೆರೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದಂತೆ ಈ ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯು ನಾ-ನಾ ಅನ್ಯವ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಸರದಾರರಿಗೆ ಎಳುಕೆರೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಿ ಪರಶುರಾಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಾಳಿದ--ಮಜ್ಜಿಗೆ ಅನ್ನ ಉಂಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಸತ್ಯವು ಎಷ್ಟೆಂಬದನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಂದ ಕೊಟ್ಟನು. ಈತನಿಗೆ ಪರಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಪರಶುರಾಮನ ಉಪಮೆಯನ್ನೇ ಕೊಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿರುವನೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯ ಶ್ರವಣದಿಂದಲೇ ಶತ್ರುಗಳ ಹಲ್ಲಣವು ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥ ಕಡುಗಲಿಗಳಾದ ಆ ಬಂಧುದ್ವಯರು ಕೇವಲ ಭರತಖಂಡದ ಪುಣ್ಯನಿಧಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮುಕ್ಕಾಮಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಜಾನೆ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದಾಗಲಿ ಆ ಬಂಧುದ್ವಯರು ಕೂಡಿ ಪ್ರಚಲಿತ ಪರಿಷ್ಕಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದು, ಇಡೀ ದಿನಸದಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಆತ್ಮಯಾಸನಿಸಿತು. ಭ್ರಾತೃಪ್ರೇಮದ ಆ ಶೂರನು ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಬರದಿರುವ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ತಾನೇ ಆತನ ದಿವಾಣಖಾನೆಗೆ ಹೋದನು.

ಬಾಜೀರಾಯನು ಬಂದಾಗ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಪತ್ರ ಬರೆಯುವದ ರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ತಲ್ಲಿನನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನ ಗಾದೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಸಿದ್ಧವಾದ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಪತ್ರಗಳು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನನಾದ ತಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಜೀರಾಯನು—

“ಅಪ್ಪಾ, ಇದೇನು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಡಿಸಿರುವಿ? ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಂಥ ಯಾವ ವ್ಯೂಹವನ್ನು ರಚಿಸತೊಡಗಿರುವಿ? ಕಾರಕೂನ ಮೊದಲಾದವರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ನೀನೇ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಈ ಪತ್ರಗಳು ಅಂಥ ಯಾವ ಮಹತ್ವದ ಕಾರಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವವು? ನನಗೆ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹೇಳು.”

ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, ಹಾಸ್ಯಮುಖದಿಂದ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಸ್ವಾಗತವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ನಗನಗುತ್ತ ಅಪ್ಪಾನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೊಂದು ಗಾದೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅಪ್ಪಾನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯದಂಥ ಕಾರಸ್ಥಾನವು ಈ ಮರಾಠೀ ಶಾಹಿಯಲ್ಲಿ ಅದಾವದಿರುವದು? ನಿಮಗೆ ಅನಶ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸತಕ್ಕ ಸಂಗತಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಪತ್ರಗಳ ಬರವಣಿಗೆ ಮುಗಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ತಾವೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಯಿತು. ನಾನು ಹೇಳುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣವಾಗಲಿ!

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ನುಡಿದು ಹಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಪ್ರಮುಖರಾದ ಸೂರ್ಯಾಜಿ-ರಾಘೋಬ ಇವರು ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಶ್ರುತಪಡಿಸಿದನು. ವಸಯೊ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತುರ್ಗೀಜರು ಈಗ ಪುಂಡಾಟಕೆ ನಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೊ ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ವಿಧರ್ಮಿಗಳಾದ ಅವರು ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು ‘ಹೊರಗಿನ ದೆವ್ವ ಬಂದು ಮನೆಯ ದೆವ್ವವನ್ನು ಓಡಿಸಿತೆಂಬ’ಂತೆ ಹಿಂದೂಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಉಚ್ಛಾಟನೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವರೆಂದ ಬಳಿಕ ಕ್ಷುದ್ರ ಕೀಟಕಗಳನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದಂತೆ ಇವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಆತನು ಆವೇಶದಿಂದ ನುಡಿದನು. ಯಾರಾದರೂ ಪರಕೀಯರು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಮನೆ ಹಾಳು ಮಾಡುವರೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೇ ಸಹನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ತೇಜಸ್ವಿಗಳಾದ ಬಾಜೀರಾವ

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾ ಇವರಿಗೆ ಪರಕೀಯರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಪುಂಡಾಟಕೆ ನಡಿಸಿರುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಸಹನವಾಗಬಹುದೇ? ಇಂಥ ಸಹನ ಗುಣವು ಒಬ್ಬ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಲ್ಲಿರುವದು ಅಥವಾ ಹೇಡಿಯಾದವನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿರುವದು. ಪರರ ಉಪಟಳವನ್ನು ಮೊನದಿಂದ ಸಹನ ಮಾಡುವವನು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾದರೂ ಇರಬೇಕು ಹೇಡಿಯಾದರೂ ಇರಬೇಕು. ಇವರಿಬ್ಬರ ಹೊರತು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳ ಪರಾಟೆವು ಸಹನವಾಗದು. ಬಾಜೀರಾಯನಾಗಲಿ, ಚಿಮಣಾಜಿಯಾಗಲಿ ಇಂಥ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಾಗಿದ್ದರೆ ಗಿರಿಗೆವ್ವರಗಳನ್ನು ಸೇರಿ ಭಗವಚ್ಚಿಂತನದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಥವಾ ಹೇಡಿಗೆಗಳಿದ್ದರೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪರಕೀಯರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಉಪಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಮೇಲಾದ ರಣಧುರಂಧರರೂ, ಶತ್ರುಗಳ ಗುಂಡಿಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವ ಕಡುಗಲಿಗಳೂ ಅದ್ದರಿಂದ ಖಡ್ಗಪಾಣಿಗಳಾಗಿ ಅಡ್ಡಬಂದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಜಡಿದು ಭರತ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮರಾಟರ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿದರು. ಭತ್ರಪತಿಯ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿದರು. ವೇದಭರ್ಮಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವನ್ನಿತ್ತರು. ಪರಮ ತೇಜಸ್ವಿಗಳಿಂದಲ್ಲದೆ ಪಾಪಿ ಪರದೇವಿಗಳಿಂದ ಇಂಥ ಕೆಲಸವಾಗಬಹುದೇ? ಇರಲಿ.

ಬಳಿಕ ಆ ಬಂಧುದ್ವಯರಲ್ಲಿ ಸುರಂಗೀಜನರ ಬಲಬಲಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಆ ಜನರನ್ನು ಬಗ್ಗು ಬಡಿಯುವದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಯಾವ ಹಂಚಿಕೆ ಯೋಚಿಸಿರುವೆನೆಂಬದನ್ನೂ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾರು ಯಾರು ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಯಾವ ಜನರಿಗೆ ಪತ್ರಬರೆದಿರುವೆನೆಂಬದನ್ನೂ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಶ್ರುತಪಡಿಸಿದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಮೇಲಾದ ಮುತ್ಸದ್ಧಿಯೂ ಯುದ್ಧಕುಶಲನೂ ಆಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮನ ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ಆ ಸಂತೋಷದ ಭರದಲ್ಲಿ ಆತನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ--ಅಪ್ಪಾ, ನೀನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ; ನಿನ್ನ ಪೌರುಷವೂ-ಮುತ್ಸದ್ಧಿ ತನವೂ ಬಹು ಶ್ರೇಷ್ಠ ತರದವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ನೀನು ಮರಾಟರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಂಭಸ್ವರೂಪನಾಗಿರುತ್ತೀ; ನಿನ್ನಂಥ ರಣಧೀರ ತಮ್ಮನನ್ನು ಹಿಂದಗಿಸಿ ಕೊಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಆ ದುಃಖವುನನಾದ ಪರ

ಮಾತೃನ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಸರ್ವದಾ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಲಿರುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಮೇಲೆ ನೀನೇ ಸ್ವಾರೀ ಮಾಡು; ನಾನು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಸಮಾಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನು. ಆದರೆ ನೀನು ಇಂತಿಷ್ಟೇ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಅಡಗಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಷ್ಟು ದಿವಸಗಳೆ ವರೆಗೆ ನಾನು ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿ ಈ ಶನಿವಾರವಾಡೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಇಂತು ಬಾಬೀರಾಯನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ ಮಾತನಾಡಲು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅವ್ವಾನ ವೀರಶ್ರೀಯು ದ್ವಿಗುಣಿತವಾಯಿತು. ಆಗ ಆತನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತು - ಈ ಪೂತ್ತಿನಿಂದ ಅರುತಿಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಪೋರ್ತುಗೀಜರನ್ನು ವಸೂಲಿಸುತ್ತದಿವೆ ಹೊರಗೆಟ್ಟುತ್ತೇನೆ. ಎಂದು ನುಡಿದನು. ತಮ್ಮನ ಈ ಸಾಯನದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾಬೀರಾಯನಿಗೆ ಪರಮಾ ವಧಿಯಾದ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆತನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಇದ್ದರೆ ಇಂಥ ತಮ್ಮನಿರಬೇಕು. ಈತನಲ್ಲಿಯ ಗುಣಗಳು ಆಮೌಲ್ಯವಾಗಿರುವವು. ಈತನು ಸಾಮಾಂತಿಕ ಶೂರನಿರುವನಲ್ಲದೆ ಮೇಲಾದ ಭ್ರಾತೃ ಸಹ್ಯನೂ ಇರುವನು. ಈತನು ನನ್ನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜಗತ್ತೇ ದಂಗೆಬಿಡಿದು ಹೋಗುವದು. ಶಿವಭಕ್ತವತಿಯ ಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವ ಬಂದಲ್ಲ ಇಂಥ ಬಂಧುಪು ನನಗೆ ದೊರೆತಿರುವನು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಈತನು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹೊಂತಾಗಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ರಾಮಬಾಣಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹುಸಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ರಾಮಾಯಣವು ಸಾರುತ್ತದೋ ಹಾಗೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅವ್ವಾನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹುಸಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ಜಗತ್ತೇ ಕೊಂಡಾಡುವದು. ಶ್ರೀದಯಾ ಭಸನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಇವನಿಂದ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೇವೆ ಕೈಕೊಳ್ಳಲೆ? (ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ) ಅವ್ವಾ, ನಿನ್ನ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೊಗಳುತ್ತೇನೆ. ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಆಯುಧಗಳು ಕ್ರೂರವಿರುವದರಿಂದ ಬಹುನೀಕ್ಷರದಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸು. ಈ ಸಂಗತಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಯೋಗ್ಯಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಹಾವಿನಮರಿಯು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಒಂದು ಚೋಟು ಸಹ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಆಗ್ಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಅದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತನ್ನ ವಿಷದಿಂದ ಅನೇಕ ಜನರ ಮ್ರಾಣವನ್ನು ಹೀರದೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ ಈ ಫಿರಂಗೀ

ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರನ್ನು ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲವಾಗಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಲಶಾಲಿಗಳಾಗ ಹತ್ತಿತ್ತು, ಬಹಳ ಅರ್ಥವ್ಯಯವ ಸಂಗಭವಿಸಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಸಡಿಲು ಬಿಡುವದು. ಒಳಿತ್ತಲ್ಲ. ನೀನು ಅವರ ಪಾರುಪತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಟೊಂಕಕಟ್ಟಿದ್ದು ಯೋಗ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಮೇಲಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಪರಶುರಾಮನ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷವಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನೀನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯ ಶಸ್ವೀಯಾಗುತ್ತೀ ಎಂಬದು ನನಗೆ ನಂಬುಗೆಯಿದೆ. ನೀನು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ನಂತರ ನಾನು ಉತ್ತರಕ್ಕೆಗೆ ಬುಂದೇ ಲಖಂಡ, ರಜಪುತಸ್ಥಾನ, ದಿಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರೀಪೂಡು ವೆನು. ನಿನಗೆ ಆ ಫಿರಂಗೀಜನರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗೆ ಳೇನು ತಿಳಿದಿವೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದ್ದು ನ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು—

ಚಿಮಣಾಜಿ—ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಥ ಮಹತ್ವದ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅವರು ವಸಯೀಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಸ್ಥವನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಬೆಳೆಸಿರುವರೆಂಬದು ಮಾತ್ರ ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರಿಗೆ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇಂಗ್ರೆಜರ ಗುಪ್ತಸಹಾಯವಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ವಸಯೀ ಹಾಗು ಮುಂಬಯಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಜಲಚರಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಮೊದಲೋಡಿಸಿದ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮವಿಲ್ಲ. ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಸೂಕ್ತನ್ನು ಇಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆಹೇಳಿದಂತೆ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳಿಗೆ ವತ್ರಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗು ಸಾವಂತ, ನೆಂಕಟರಾವ ಘೋರ್ಪಡೆ, ಜೋಸಿ ಮೊದಲಾದವರಿಗೂ ವತ್ರಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಸುತ್ತಲೂ, ಜನರು ಮುಗಿಬಿದ್ದ ಹೊರತು ಆ ಸೂಕ್ತಿನ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಕಣ್ಮರೆಯೆನಿಸಿದ್ದು.

ಬಾಜೀರಾವ—ಆಪ್ತಾ, ನಿನ್ನ ಯೋಜನೆಯು ಯೋಗ್ಯವುರುತ್ತದೆ. ಈ ಕೊಂಕಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡಗಳು ಬಹಳ ಇರುವುದರಿಂದ ಮರೇಷ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಒಯ್ದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುವ ಸಂಭವವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಘೋರ್ಪಡೆ, ಜೋಸಿ, ಆಂಗ್ರೇ ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಎತ್ತುಗೆವೆ ಮಾಡು. ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಎಷ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಲಾರರು.

ಅವರ ಆಯುಧಗಳು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಕೈಂತಲೂ ಕ್ರೂರವಾಗಿವೆ. ಮುಸಲ್ಮಾನ-ಪತಾಣ, ರೋಹಿಲ, ರಜಪೂತ, ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಏಳುಕೆರೆನೀರು ಕುಡಿಸಿದ ನಮ್ಮ ದಂಡಾಳುಗಳು ಈ ಕೆಂಪುಮೋರಿಯ ವ್ಯಾಪಾರೀ ಜನರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಾರರು. ಆದರೂ ಶತ್ರುವು ಅಸಮರ್ಥನಿರುವನೆಂದು ಮೈಮರಿಯ ಬಾರದು. ಶತ್ರುವು ಬಲಿಷ್ಠನಿರಲಿ, ದುರ್ಬಲನಿರಲಿ. ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾವಧತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದೇ ಚಾಣತನವು. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುತ್ಸದ್ಧಿ ತನಗಿರುತ್ತದೆ.

ಚಿಮಕಾಜಿ - ಈ ಘರಂಗೀಜನರ ವ್ಯಾಪಾರವು ಕೇವಲ ತೋರಿಕೆ ಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ; ಇವರ ಉದ್ಯೋಗವು ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಧರ್ಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವರು ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗಿಂತಲೂ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಹಿಂದುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಡದೆಂದು ಕಟ್ಟಿಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆಂತೆ! ಏನು ನೀಚರಿರುವರು? ಹಿಂದುಗಳ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು, ಹಿಂದುಗಳ ಉಪ್ಪು ಉಂಡು ಹಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ರಾಕ್ಷಸೀಸತ್ತೆಯನ್ನು ನಡಿಸುವರಲ್ಲ! ಹಿಂದುಗಳಾದ ನಾವು ಜೀವಂತವಿರುವಾಗಲೇ ಇವರು ಇಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರೂರಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನಡಿಸಿರುವರಲ್ಲವೇ? ನೋಡಿರಿ ಇವರ ವ್ಯಾಪಾರವು ಹ್ಯಾಗಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು? ಇವರು ಸರಕುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲ; ಧರ್ಮದ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು!! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇವರ ಪಾರುಪತ್ಯಮಾಡದೆಬಿಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಬಾಜೀರಾವ - ಇಂಥ ವರಧರ್ಮ ದ್ವೇಷಿಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ದುಷ್ಟರನ್ನು ದಂಡಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನಪೀಜರೂ ರಾನಯನ್ನೇ ಅನುಸರಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಆತನು ಸರ್ಪಸತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆ ಇಂಥ ನೀಚರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಡಬೇಕು. ಅಪ್ಪಾ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅನುಮಾನ ಮಾಡಕೂಡದು. ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಮಾಡುವುದು ಶ್ವಾತ್ರಧರ್ಮ ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿದ ನಮ್ಮ ಗೌರವವ್ಯವೇ ಆಗಿರುವುದು.

ಚಿಮಕಾಜಿ - ಹುಜೂರಿನಿಂದ ಇಷ್ಟು ಅಪ್ಪಣೆ ದೊರೆತಬಳಿಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಂತರವಾಗೆಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಆರುತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಘರಂಗೀಜನರ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಇಳಿಸುವೆನೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹುರುಪು ಬರುವ

ದಿಲ್ಲ. ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜಯದ್ರಥನ ತಲೆ ಕತ್ತರಿಸುವೆನು ಇಲ್ಲವೆ ಅಗ್ನಿ ಕಾಷ್ಟ ಭಕ್ತನು ಮಾಡುವೆನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಯಂಕರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅರ್ಜುನನು ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ ಅವನಿಂದ ಕೆಲಸವಾಯಿತು.

ಬಾಜೀರಾವ್-ನಕ್ಕು ಆಹ್ಲಾಷ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀನು ಮರೆತಿರುತ್ತೀಯೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಪಡಿಸಲು ಭಗವಂತನು ಆಹ್ಲಾಷ್ಯತೆಯಾಗಿ ನಿಂತಂತೆ ಈಗಿನ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನೀನೇ ಭಯಂಕರನು ಯಾವನು? ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅರ್ಜುನನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುತ್ತೀ?

ಚಮನಾಜಿ-ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲಿ ಮರೆತಿರುವೆನು? ನಮ್ಮ ರಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀ ಭಾರ್ಗವರಾಮನು ಸಜ್ಜನ ಆರಗರೂಕನಾಗಿರುವನು; ಯಾವ ಮಹಾವೀರನು ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ೨೧ ಸಾರೆ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರೀಕ್ಷತ್ರಿಯನ್ನಾಗೆ ಮಾರಿದನೋ ಆ ಬದತುರಾಮದೇವನ ಕೃಪೆಯು ನಮ್ಮ ಮನಸದ ಮೂಲಕವೂ ಆತನ ಕೃಪೆಯು ಬಲದಿಂದಲೇ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂಟಾಗಿರಬೇಕೆಂಬದರ ಅನುಭವವು ನನಗೆ ಅನೇಕ ಕಾಲದಿಂದಿರುವದು. ಶ್ರೀ ಭಾರ್ಗವರಾಮನ ಕೃಪೆಯೆಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸಿದ್ಧಾಮಿಗಳ ಶುಭಾಶೀರ್ವಾದವು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೂ ನನ್ನ ಮೇಲೂ ಸಜ್ಜನವಾಗಿರುವದು. ಶ್ರೀ ಶಿವಭಕ್ತ ಪತಿಯ ಪುಣ್ಯವಂತನು ಸಜ್ಜನ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ನೋಡಲೇ ಸರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವದು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಯೋಗವು ಕೂಡಿಸಿದಾಗೆ ಎಂಥ ಬಲಾತ್ಯಶ ಶತ್ರುವನ್ನಾದರೂ ಲೀಲಾವತುತ್ವದಿಂದ ಮರಿಸುವೆನು. ಭಗವಂತನು ನನಗಿರುವದು. ಆದರೆ ಈ ನಿರಂಗಿಣನು ಅರ್ಜುನನ ಕೊಡಲಿಯು ನನಗೆ ಅಶಕ್ಯವಾಗಬಹುದೇ?

ಬಾಜೀರಾವ್-ನಿನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ನೀನು ಅಂಥ ವಸ್ತುದಿಯೇ ಇರುವ; ಇಂದಿನ ಸಲಿಗೆ ನೀನು ಕೊಡಲಿಯ ಪರಾಕ್ರಮದ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈಗ ಒದಗಿದ ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನೀನು ಲೀಲಾವತುದಿಯ ಶಸ್ತ್ರಿಯಾಗುವೆ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಬಂಧುದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂಭಾಷಣವಾದ ಬಳಿಕ ಬಾಜೀರಾಯನು ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಆರಮನೆಯ ಹೂದೋಟಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಬಳಿಕ

ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಸಿದ್ಧವಾದ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಅಣ್ಣನೊಡನೆ ಹರಟೆಹೊಡೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೂದೋಟಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು.

(೪) ಪೋರ್ತುಗೀಜ-ಫಿರಂಗಿಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

ಕಡುಗಲಿಯಾದ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನ ರಣಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಓದುವ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಪ್ರಿಯವಾಚಕರು ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಫಿರಂಗಿಗಳೆಂದರೆ ಯಾರು? ಅವರು ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂದರು? ವಸಯೀ ಪ್ರದೇಶವು ಎಂಥದು ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಸ್ಥವು ಹ್ಯಾಗೆ ಬೆಳೆಯಿತು? ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಕೊಳ್ಳುವದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಈ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಚಿತ್ರವು ಮನೋಹರವಾದದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಅಲ್ಪಪರಿಚಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆವು.

ಹದಿನೈದನೇ ಶತಕದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಗೆ ಹಿಂದುಸ್ತಾನದ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟವನು ವಾಸ್ಕೋಡಿ ಗಾಮಾ ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಾಹಸಿಯು: ಈತನು ಪೋರ್ತುಗಾಲದೇಶದ ನಿವಾಸಿಯು; ಈ ವಾಸ್ಕೋಡಿಗಾಮನ ಆಗಮನವಾಗಿ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಪೋರ್ತುಗಾಲದ ಅನೇಕ ಜನರು ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದಕ್ಷಿಣಆಫ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಹಿಂದುಸ್ತಾನದ ಪಶ್ಚಿಮದಂಡೆಗೇ ಅವರು ಪ್ರಥಮದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿಹತ್ತಿದ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಗೋಮಾಂತಕದಲ್ಲಿ ಪಣಜಿಯೆಂಬಲ್ಲಿ ವಸತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೊಂಕಣದ ಉತ್ತರ ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು ಚಾಚಿ ಚೌಲ ಹಾಗೂ ವಸಯೀ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಭದ್ರತೆಯಿಂದ ನೆಲೆಸಿದರು.

ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಬರಹತ್ತಿದ ಸುಳಿವು ತಿಳಿದು ಫ್ರೆಂಚ್-ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳೂ ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಕೆಲದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಜನರೂ ಪಶ್ಚಿಮಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ವಾಸಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ ಈ ಫ್ರೆಂಚ-ಇಂಗ್ಲೆಜರಿಗಿಂತ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಉಪಟಳವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಇಂಗ್ಲೆಜ ಹಾಗೂ ಫ್ರೆಂಚರು ಕೇವಲ ವ್ಯಾಪಾರೀ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೂರದರ್ಶಿಗಳಾಗಿ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಫಿರಂಗೀಜನರು ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥಲಿಕ ಕ್ರಿಸ್ತೀಪಂಥದ ಕಟ್ಟಾ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಆ ಪಂಥದ ಪ್ರಸಾರದ ಸಲುವಾಗಿ ಅವರು ಹಿಂದೂ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಧರ್ಮ ಛಲದಿಂದ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಹಿಂದುನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸರಂತೆ ತೋರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ವೈರಭಾವವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆದುಹೋಯಿತು. ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಧರ್ಮಛಲದ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೇ ಪೆಲ್ವೆ ಸರಕಾರವು ಅತ್ತ ಲಕ್ಷಗೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಛಲವಿರದಿದ್ದರೆ ಉಳಿದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಂತೆ ಇವರ ಉಸಾಬರಿಗೂ ಪೆಲ್ವೆ ಸರಕಾರವು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಪೆಲ್ವೆಸರಕಾರವು ಪೋರ್ತುಗೀಜರನ್ನು ದಂಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ನಡಿಸಿದಾಗ ವಸಯೂ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪೋರ್ತುಗೀಜರದರ್ಪವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಅವರು ಆ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥಲಿಕ ಧರ್ಮದ ಗುಡಿಗಳನ್ನೂ ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಆ ಧರ್ಮದ ಉಪದೇಶಕರಿಗೋಸ್ಕರ ಸುಂದರ ಇಮಾರತುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಹಾಗೂ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷ ಅಂದರೆ ಬಿಶಪ್ಪನ ಸಲುವಾಗಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಆ ಮಂದಿರದ ಸುತ್ತ ಲೂದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಕಾರದ ಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲವಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದರೆಂದ ಬಳಿಕ ಅವರ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನವು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿತ್ತೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಮ್ಮ ಚಾಣಾಕ್ಷ ವಾಚಕರ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಬರಬಹುದು.

ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನವು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹುಚ್ಚೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವನು ಮಂದಿಯ ಸುಖ ದುಃಖಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಲಕ್ಷಗೊಡದೆ ಕೇವಲ ತನ್ನ ಉನ್ನಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವನೋ ಹಾಗೆ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಹುಚ್ಚನಾದವನು ಪರಧರ್ಮದವರ ಸುಖ ದುಃಖಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಧರ್ಮದ ಸೂಕ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚಿನ ವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾಜಸತ್ತೆಯಿದ್ದರೆಂತೂ ಪರಧರ್ಮದವರ ಗೋಳಾಟಕ್ಕೆ ಎಣೆಯೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಇಂಥ ಹುಚ್ಚು ವಿವೇಕಶೂನ್ಯರಲ್ಲಿನೇ ವಿವೇಷವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಕಂಡು ಬರುವುದು. ತನ್ನ ಧರ್ಮವೇ ಬಗೆತ್ಪನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತ್ಯವಿದ್ದು, ಆ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಸರ್ವರೂ ಬಾಲಸಬೇಕೆಂದು ಮುಗ್ರಹ ಪಡುವವರು ವಿವೇಕಶೂನ್ಯರಲ್ಲದೆ ಬೇರನ್ನೇನು? ವಸ್ತುತಃ ಸರ್ವಧರ್ಮಗಳೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ತತ್ವವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ. ಧರ್ಮದ ಬೆರಸೆಗಳ ಪ್ರಕಾರವು ವಾಸ್ತವ ಬೇರೆಯಲ್ಲದುದು. ಯಾವ ಧರ್ಮದಲ್ಲೂ ಆಗಲಿ ಧರ್ಮದ ರಹಸ್ಯವು ಯಾವನಿಗೆ ತಿಳಿದದೆಯೋ ಅವನೇ ನಿಜವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕನು. ಉಳಿದವರು ಅಧಾರ್ಮಿಕರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಧರ್ಮದ ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿದವನಿಗೆ ಸರ್ವ ಧರ್ಮಗಳು ಸಮಾನವಾಗಿ ತೋರುವವು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೆಲಸಗಳು ಎಳುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಅಜ್ಞಾನ ವ್ಯವಹಾರಮೂಲಕವಾಗಿ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಸರ್ವ ಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ಮುಖ್ಯತ್ವಾಂಕ್ಷೆಯವರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮಭೇದಗಳು ಜನುತ್ನವಲ್ಲದೆ ನಿಜವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕರಿಂದ ಧರ್ಮಭಲಗಳು ಎಂದೂ ಆಗಬಾರವು. ಇಂಥ ಮುಖ್ಯತ್ವಾಂಕ್ಷೆಯು ಪೋರ್ತುಗೀಜರಲ್ಲಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅಂದುಗಳ ಧರ್ಮ ಭಲವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು.

ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಕುರುಷವು ಜನರಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿತ್ತೋ ಪುರುಷರು ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗಿರುವ ಕೆಲಸಗಳು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿದ್ದರೂ ತತ್ವವು ಒಂದು ಸೆಟ್ಟು ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಹತ್ತು ಸೆಟ್ಟು ಹಾಕುವಷ್ಟು ದೇಹದಾರ್ಥ್ಯವು ಜನರಲ್ಲಿತ್ತೋ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಈ ಧರ್ಮಭಲವು ಹ್ಯಾಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದು? ಬಲಿಷ್ಠರಿದ್ದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚೋರನ ಪ್ರವೇಶವು ಹ್ಯಾಗಾಗುವುದು? ಒಂದು ವೇಳೆ ಆದರೂ ಆತನು ಕಪಾಳ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾದ ಹ್ಯಾಗೆ ಪಾರಾದಾನು? ಅದರಂತೆ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಕೃತಕರ್ಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ದೊರೆಯದೆ ಕಾಲವು ಸಮಾಪಿಸಿತು.

ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಯುದ್ಧದ ಸೌರಣೆಯನ್ನು ನಡಿಸಿದಾಗ ವಸಯೀ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಪೋಷಣೆ ಅಪ್ಪಣೆಯು ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಪೋಷಣೆ ತಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಸ್ವಬುದ್ಧಿಗೆ ತಿಲಾಂಜಲಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಇತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯೆಂದು ಸೇಳಬೇಕಾಗುವದು. ಆದಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸ್ವಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನವರೂ ಸಾಂಕ್ರಮಿಕವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಿಂದುಗಳ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿ ಈ ರೀತಿ ಅನಾಥ್ಯವು ಮಾಡುವದು ಸರಿಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಅವರಿಗೂ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಡಿದಾಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದದರಿಂದ ಅವರ ಆಟವು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಹಿಂದುಗಳ ಗೋಳಾಟವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

ವಸಯೀಕೋಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೀಗೆ ಬಡಿದಾಡುತ್ತಿರಲು ಅವರಿಗೆ ಪೇಶ್ವೆಯರ ಯುದ್ಧಸೌರಣೆಯ ವಾರ್ತೆಯು ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು. ಈ ವಾರ್ತೆಯ ಶ್ರವಣದಿಂದ ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಉಳಿದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅಂಜಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನವು ತಲೆಗೆರಿದ ಆ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹಟವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪೇಶ್ವೆಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ದರ್ಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸತ್ತೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜನರದೊಂದು ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಒದಗಿದ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು.

ಸಭೆಯ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಪೇಶ್ವೆಯವರೊಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಎದ್ದುನಿಂತು ಇಂತು ನುಡಿದನು:—ಪುಣೆಯ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರ್ಥಿಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಯುದ್ಧಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸತೊಡಗಿರುವರೆಂಬ ನಂಬಿಗೆಯ ಸುದ್ದಿಯು ಬಂದಿದೆ. ಇದರ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಈಗ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಾಂಕ್ರಮಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂದ

ನಾವೊಬ್ಬರೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಂತೆ ಫ್ರೆಂಚ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷರು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಖಾರಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಸಂಗಡ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ಯುದ್ಧ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವ ಕಾರಣವೇನು? ಪರರಾಷ್ಟ್ರದವರನ್ನು ಬರಗೊಡಬಾರದೆಂಬ ಹಟವು ಅವರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹಾಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೀಷರ ಸಂಗಡ ಅವರು ಯಾವ ಬಗೆಯ ದೆಲ್ವೀಷನನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೊಂದು ಕಾರಣವಿರಬೇಕಷ್ಟೆ? ಆ ಕಾರಣವು ಯಾವದು? ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾರಣವು ನಮಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊಳೆಯುವದು. ಇಂಗ್ಲೀಷರು ಕೇವಲ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿರುವರು. ಅವರು ಕ್ರಿಸ್ತೀ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ವರ್ತನವನ್ನು ಅವರು ಇಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವರೊಡನೆ ಹಿಂದುಗಳು ವಿರೋಧ ಮಾಡುವ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಆಚರಣೆಯು ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕ್ರಿಸ್ತೀ ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರವನ್ನೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೂ ಬಲುಮೆಯಿಂದ ಅದರ ಕುಲಗೇಡಿಸಿ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯವು? ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಗುರುವಾದ ಪೋಪನು ಬಹು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಪ್ಪಣೆಯ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ; ಆದರೆ ನಾವು ಆ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಚೀಟಿಗಳಂತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವದು ಶುದ್ಧ ಮೂರ್ಖತನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನದಿಂದ ಈ ಪ್ರಾಂತದ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಮಗ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಸ್ಥವು ಬೆಳೆದವಾಗೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬೆಳೆಯುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹೋಗಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅನ್ಯರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು; ಮನೆಯವರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಿದಬಳಿಕ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥಚಂದ್ರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದೇ ಸರಿ. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆಗಬಹುದಾಗಿದೆ. ಫೆಲ್ಸೆ ಸರಕಾರದ ವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೂರು ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಅವರು

ನಮ್ಮ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡದೆ ಬಿಡರು. ನಾವು ಎಷ್ಟು ಕೌರ್ಯದಿಂದ ಕಾದಿದರೂ ಅವರ ಪಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಸಹ ನಾವು ಹತ್ತುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದಂಡಾಳುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೆಷ್ಟು? ನಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಷ್ಟು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಬರಿಯ ನಮ್ಮ ಬಿಂಕದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾವಿದ್ರೆ ಈ ಬಿಂಕವು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಡೆಯುವದು? ಪೇಶ್ವೆಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಮಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಮುಂಬಯಿಯ ಇಂಗ್ರೆಜರಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ರೆಜರ ಸಹಾಯವು ದೊರಕದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಕಾಲೂರಿ ನಿಲ್ಲುವ ಆಶೆಯಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇಂಥ ಹುಚ್ಚಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಯಾವ ಧೋರಣದಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಪೇಶ್ವೆಯರೊಡನೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದು ಸಯುಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಪೆದ್ರೋಡೆಮೆಲ್ಲೋನು ಮಾತನಾಡಲು ಅವನ ಪಕ್ಷದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರದ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಿಗೆ ಈ ಮಾತು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ರುಚಿಸದಾಯಿತು. ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ ಬಾರ್ಬಾರೋಸನು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪೋದ್ರೇಕನಾಗಿ ಕೆಂಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕೆಂಗಿಡಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಆತನ ಕ್ರೋಧವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಭೆಯು ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಯಿತು. ಕ್ರೋಧಾತಿರೇಕದಿಂದ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಆತನಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಬಾಯಿ ಬಾರದಾಯಿತು.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಆ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ರಾಜಕರಣವು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನು ಪೋಪನ ಸಂದೇಶ ಹೊಂದಿ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪದಿನಗಳು ಕ್ರಮಿಸಿದ್ದವು. ಪೇಶ್ವೇರೆಂದರೆ ಯಾರು? ಅವರ ದರ್ಪವೆಷ್ಟು ಅವರ ಬಲವೆಷ್ಟು? ಎಂಬದು ಆತನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಟಿಹಡಿಯದೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಅನರ್ಥವು ಕೆಲಅಂಶದಿಂದಾದರೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನಿಗಳಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಧೋರಣವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರುವದಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಮೂರ್ಖತನವನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಆ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಕೆಲ ಹೊತ್ತು

ಮಾಡದಿರುವುದು ಇತಿಹಾಸಕಾರರಿಗೆ ಲಾಂಛನಾಸ್ಪದವೇ ಸರಿ! ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಥ ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿಗಳನ್ನು ಜೈಲಿಗಿಡುವುದು ಇತಿಹಾಸಕಾರರ-ಕಾದಂಬರಿ ಕಾರರ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವುದು. ಇರಲಿ.

ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಚಿಮುಣಾಜಿಅಸ್ವಾಜಿಯು ಕಳಿಸಿದ. ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ ನಾಲ್ವರು ಇಂಥ ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿಗಳೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗುವುದು. ಚಿಮುಣಾಜಿಅಸ್ವಾಜಿಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಪೂರಣವು ಇವರ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಯೋಧ್ಯಾಪುರುಷನು ಪೂರನಿದ್ದ ಮಾತೃಕೆ ಅವನಿಗೆ ಬೀಜಯೋಗಿಯು ಮಾತಿ ಹಾಕುವಳೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಆ ಯೋಧ್ಯಾಪುರುಷನಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅವನ ಪರಿಪಾರವು ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಿದ್ದರೆ ಆ ಯೋಧ್ಯಾಪುರುಷನ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲದೊರೆಯುವುದು. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇದೇ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ನಿರ್ದೇಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಬಹು ಧೂರ್ತನೂ, ಕಾರ್ಯಸಾಧನದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಜನರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವದರಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನಾದ ಚಿಮುಣಾಜಿ ಅಸ್ವಾಜಿಯು ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಈ ಗುಣಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಆತನಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಮೇಲೆ ಅಸ್ವಾಜಿಯ ವಿಶ್ವಾಸವು ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಅಸ್ವಾಜಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ತುಳಾಜಿರಾಯನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾದ ಪ್ರೇಮವಿತ್ತು. ಅಸ್ವಾಜಿಯು ಬೇಕಾದಂಥ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ತುಳಾಜಿಯು ಅದನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತನ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸ್ವಾಜಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥ ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತರಿಂದಲೇ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯಗಳು ಕೈಗೊಡುವವೆಂಬದನ್ನು ಅಸ್ವಾಜಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ಅಂತಸ್ಥ ವಿಚಾರವನ್ನು ಗುಪ್ತರೀತಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ತುಳಾಜಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದನು.

ತುಳಾಜಿಯ ಹಸ್ತಕರಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದ ಗಣು, ರಾಘು, ಸದಾಶಿವ ಈ ಮೂವರಾದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಿದ್ದು ಚಿಮುಣಾಜಿಅಸ್ವಾಜಿಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವನ ಹೊರತು

ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಇದುವರೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಜಕರಣದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತನಗೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕುವ ಹಾಗೂ ದೋತರವನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಹಾಕಿ ಇಡುವ ಗಣು, ರಾಘು ಇವರಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾತ್ರತೇಜವಿರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಅವರನ್ನು ಆ ಕೆಲಸದಿಂದ ನಿವೃತ್ತರನ್ನಾಗಮಾಡಿ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಯಾವದೊಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಒಲವಿದ್ದರೆ ಅವನು ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬೇಗನೆ ನೈಪುಣ್ಯತೆಯನ್ನು ವಡಿಯುವನೆಂಬ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಗಣು ಹಾಗೂ ರಾಘು ಇವರು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದೊಂದೇ ತಡ, ಅಲ್ಪಾವಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಅವರಿಬ್ಬರ ಕೌಶಲ್ಯಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಕೆಳಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಸದಾಶಿವ, ಗಣು ರಾಘು ಇವರು ಮೂವರೂ ಏಕಜೀವರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಮೂವರ ಮೇಲೆ ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಹಾಗೂ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಪ್ರೇಮ ಬಹಳ; ಆದ್ದರಿಂದ ತುಳಾಜಿಯು ವಸಯೊ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಗುಪ್ತಹೇರನಾಗಿ ಹೊರಡುವಾಗ ತನ್ನ ಹಸ್ತಕರಾದ ಆ ಮೂವರನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ವೀರಚೌಕಳಿಯ ಕೆಲಸವು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಆಡಂಬರವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಇವರು ಪೇಶ್ವೆಯವರ ಕಡೆಯ ವರೆಂಬದು ಸಹ ಬೇರೆ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಗುಪ್ತವೇಷಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಆ ನಾಲ್ವರು ಮೊದಲು ಪಿಂಸಳಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಗ ರಾಘೋಬಾ ಹಾಗೂ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯವರಿಗೆ ವರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಅವರು ತುಳಾಜಿರಾಯನನ್ನೂ ಆತನ ಸಂಗಡ್ಡಿಗನ್ನೂ ಬಹಳವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ತುಳಾಜಿಯು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಬ್ಬರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಕ್ಷಪ್ರಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದು ಫಿರಂಗೀಜನರ ಶಾಸನ ಮಾಡುವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಆ ಉಭಯತರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವರು ತುಳಾಜಿರಾಯನಿಗೆ ಶಕ್ಯವಾದ ದಾರಿಯಿಂದ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ವಸಯೀಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಾವು

ಎನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ತುಳಾಜಿಯು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ತುಳಾಜಿಯ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಶತ್ರುಗಳ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರುವದೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಅವರು ಹೀಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಿದ್ದು ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಲ್ಲ. ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಸೂರ್ಯಾಜಿಯವರೇ, ನಿಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಏನು ಘಟನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ. ಅದಕ್ಕೆ

ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು—ಹೌದು; ಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ತುಳಾಜಿರಾವ—ಆ ಸೋಗು ಹಾಕುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಯಾಕೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂಬದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ಸೂರ್ಯಾಜಿರಾವ—ಜನರು ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆಂದು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿರುವೆನು.

ತುಳಾಜಿರಾವ—ಆ ಸೋಗು ಹಾಕುವದರಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ವಿನೋದದ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಈ ಸೋಗು ಹಾಕುವದಕ್ಕೂ ರಾಜಕರಣಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಸಂಬಂಧವಿರುತ್ತದೆ. ವೇಷಾಂತರಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟುಗುಣವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಹುಟ್ಟುಗುಣವುಳ್ಳವರು ಗುಪ್ತ ಹೇರರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಹುಟ್ಟುಗುಣದವರನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಗುಪ್ತ ಹೇರರನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬಹು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸೋಗು ಹಾಕುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಗೆಟ್ಟೆಗರಾದವರನ್ನು ರಾಜರು ಗುಪ್ತ ಹೇರರನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೋಗು ಹಾಕುವ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತರಾಗಬೇಕೆಂದು ಜನರು ಪ್ರತೀವರು ಷಷ್ಠ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವದೊಂದು ಹಬ್ಬದ ನಿಮಿತ್ಯ ದಿಂದ ಸೋಗು ಹಾಕಿ ಜನರ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವರು. ಈ ಕಲೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವದು ಇನ್ನೂ ಅವಶ್ಯವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಈ ಗಣು, ರಾಘೋಬಾ, ಸದಾಶಿವ ಇವರು ಸೋಗು ಹಾಕುವದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ನಿಪುಣರಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ನಿರಾಯಾಸದಿಂದ

ಮಂಕುಬೂದಿ ಹಚ್ಚಿ ಪಾರಾಗಿ ಬರುವರು? ನಿಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರು ಈ ಸೋಗು ಹಾಕುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾದವರಿದ್ದರೆ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನು ಇವರ ಜೊತೆಗೆ ಕಳುಹಿಸು ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗೂ ರಾಘೋಬನ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ನಿಮ್ಮೂರಿನ ಜನರನ್ನೂ ಗುರ್ತು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವದು. ಮಾತ್ರ ಸೋಗು ಹಾಕುವ ಜನರು ಬಹು ಜಾಣರಿರಬೇಕು. ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಅನರ್ಥವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವಂಥ ದಡ್ಡರಿರಬಾರದು.

ಸೂರ್ಯಾಜಿರಾವ—ಸರದಾರರೇ, ನಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರು ಸೋಗು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಇಂಥ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬಾಳಾಜಿ ಎಂಬವನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಒಳ್ಳೇ ಚತುರನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗ ಬಿದ್ದರೆ ನೋಡಿರಿ ಅವನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ತುಳಾಜಿರಾವ—ನಿಮ್ಮ ಆ ಬಾಳಾಜಿಯೇ; ಅವನು ಸೋಗು ಹಾಕುವನೇನು? ನಿನ್ನೆ ಬಂದಿದ್ದನಲ್ಲ? ಅವನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಅವನು ಚತುರನಿದ್ದಾನೆ, ಅವನನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರಿ. ಅವನಿಂದ ಗುಪ್ತಹೇರನ ಕೆಲಸವಾಗುವದು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ತುಳಾಜಿಯೂ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯೂ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಗಣೂ, ರಾಘು, ಸದಾಶಿವ ಈ ಮೂವರೂ ಬಂದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ತಾವು ಯಾವ ಯಾವ ಸೋಗು ತಕ್ಕೊಂಡು ವಸಯಾಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಕುರಿತು ವಿನೋದ ನಡೆಸಿದರು. ಆಗ—

ರಾಘು—ನಾನು ಯಾವ ಸೋಗು ತಕ್ಕೊಳ್ಳಲಿ? ಏನು ತಿರುಕನಾಗಲೋ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಾಗಲೋ? ಯಾವ ಸೋಗನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ನನಗೆ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದರೂ ಪ್ರತಿಬಂಧವುಂಟಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ಗಣು—ರಾಘೂ, ನೀನು ಬಹು ಕುತಲನಿರುತ್ತೀ; ಯಾವ ಸೋಗು ತಕ್ಕೊಂಡರೂ ಜನರನ್ನು ಮರಳು ಮಾಡದೆ ಬಿಡತಕ್ಕವನು ನೀನಲ್ಲ, ನಿನ್ನಂಥ ವಸ್ತಾದಿಯು ಯಾವ ಸೋಗು ತಕ್ಕೊಂಡರೇನು?

ಸದಾಶಿವ—ಛೇ; ಹಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಆದೀತು? ಕೆಲವು ಸೋಗುಗಳು ಬೇಕುಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂಥವಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಸೋಗುಗಳು ವಿವಿಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಲುಪಯುಕ್ತವಿರುತ್ತವೆ. ನಾವು

ಶತ್ರುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಯಾರದೂ ಅಡ್ಡಿಯುಂಟಾಗಬಾರದು. ಅಂಥ ಸೋಲೆಗನ್ನು ನಾವು ಧರಿಸಬೇಕು.

ಗಣು—ವ್ಯಾಪಾರೀ ಸೋಗು ಧರಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸೋಗು ಹಾಕುವದೇ ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಸದಾಶಿವ—ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸೋಗು ಹಾಕುವದು ಹಗುರೆಂದು ಕಂಡು ಬಂದರೂ ಅದರಷ್ಟು ಕಠಿಣ ಸೋಗು ಯಾವದೂ ಅಲ್ಲ. ಭಿಕ್ಷುಕನಾದ ವನು ಚನ್ನಾಗಿ ಗಿರಡೀ ಹೊರಳಿಸಿ ಹಾಡಿ ಜನರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿದರೇ ಅವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದುಡ್ಡನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕೊಡುವರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಯಾರೂಹತ್ತರ ನಿಲ್ಲಗೊಡುವದಿಲ್ಲ.

ತುಳಾಜಿರಾವ—ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸೋಗು ಹಾಕಿದರೆ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಂಬದೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ನೀವು ಯಾರಲ್ಲಿ ಹೋಗು ವಿರಿಂಬದು ನಿಮ್ಮ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಫಿರಂಗಿಗಳು. ಅವರಲ್ಲಿ ಪರಧರ್ಮದ ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ದಾನಮಾಡುವ ಗುಣವು ಇರುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲ. ಮೂಲತಃ ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನೇ ಒಳಗೆ ಬಿಡದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತರುವ ಬಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ಭಿಕ್ಷುಕರ ವೇಷವ ಧರಿಸಿ ನೀವು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಂದರೆ ನಮಗೆ ವಿಹಿತವೇ ಸರಿ! ಯಾಕಂದರೆ ಭಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಉಪಜೀವಿಕೆ ಸಾಗುವದರಿಂದ ತ್ರೀಮಂತಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಗಾರ ಕೊಡುವದಾದರೂ ಉಳಿಯುವದು. (ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು)

ರಾಘು—ಸರಿ, ಸರಿ! ಯೋಗ್ಯ ಉತ್ತರದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ದಿರಿ. ಒಬ್ಬರು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಬೇಕು. ಉಳಿದವರು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರಿಗೆ ಕಾಯಿಸಲ್ಲೆ, ಹಾಲು-ಮೊಸರು, ಕೋಳಿ, ತತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವದಷ್ಟೇ? ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರುವ ನೆವದಿಂದ ನಾವು ಬೇಕಾದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಯಾಕೆ ಈ ಯುಕ್ತಿಯು ಸರ್ವಸಮ್ಮತವೋ ಹ್ಯಾಗೆ?

ತುಳಾಜಿರಾವ—ರಾಘು, ಯೋಗ್ಯ ಹಂಚಿಕೆ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದೆ. ನಾಳೆಗೇ ನೀವು ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿರಿ. ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ನೀವು

ಒಂದು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವರು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವದರಿಂದ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರವೇಶವಾದರೂ ನಿರಾಯಾಸದಿಂದ ಆಗುವದು. ನೀವು ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಬೇಕಾದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಕೊಂಡು ಸಂಜೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಿವೇದಿಸುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಭಾಷಣವಾದ ಬಳಿಕ ಯಾರು ಯಾರು ಯಾವ ಯಾವ ವೇಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕೆಂಬದೂ ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಯಾವ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮುಖ್ಯ ತಾಣೆಯನ್ನಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದೂ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ನಿರ್ಣಯದ ಮೇರೆಗೆ ರಾಘು, ಗಣು, ಸದಾಶಿವ, ಬಾಳಾಜಿ, ಈ ನಾಲ್ವರು ಬಗೆಬಗೆಯ ಸೋಗು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ತಮ್ಮ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬೂದಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಕೆಂಡದಂತೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿದ್ದು ವಸಯಾ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿಯ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

(೬) ಈ ಹುಚ್ಚನು ಯಾರಿರಬಹುದು?

ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತ ಬೂದಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಕೆಂಡದಂತಿರುವ ಆ ನಾಲ್ವರು ಗುಪ್ತಜೀವರು ದಿನಾಲು ಜೊಸ ಜೊಸ ಹಂಚಿಕೆಗಳಿಂದ ಹೊಸ ಜೊಸ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ರಾಘೋಬನು ಗಾನವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕುಶಲನಿಪ್ಪವರಿಂದ ಅವನು ಏಕತಾರಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನ ವೇಷವು ವರ್ಣಸುವಹಾಗಿತ್ತು. ಮೂಲತಃ ರಾಘೋಬನು ತೇಜಸ್ವಿಯು; ರೂಪದಿಂದ ಸುಂದರನು; ಆತನಿಗೆ ವಯಸ್ಸು ಬಹಳಿರಲಿಲ್ಲ; ಇಪ್ಪತ್ತರ ಒಳಹೊರಗಿರಬಹುದು. ನಿಲುವಿಕೆಯು ಭವ್ಯವಾದದ್ದು; ಮೈಕಟ್ಟು ಗೆರಡೀಸಾಧನ ಮಾಡಿದವರಿಗಿಂತಲೂ ಗೆಟ್ಟಮುಟ್ಟಿಯಾದದ್ದು, ಮಾಟಾದದ್ದು ಆಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಆ ರಾಘೋಬನು ಭಿಕ್ಷುಕ ವೇಷವನ್ನು ತಾಳಿರಲು, ಆತನ ಮೋಹಕ ಸ್ವರೂಪವು ಹ್ಯಾಗೆ ಅಡಗಬೇಕು? ಅವನು ಕೃತ್ರಿಮ ಗಡ್ಡ-ಮೀಸೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನ

ಮುಖವು ಸುಂದರವಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಮೈಮೇಲೆ ಹೊಲ ಸಾದ ಹರಕ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರೂ ಇಂಥ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದವನಿಗೆ ಇಂಥ ಹರಕ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತೇ? ಎಂದು ನೋಡಿದವರು ಕನಿಕರಪಡುವಹಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಏಕತಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು; ಕಾಲಲ್ಲಿ ಹುರಿಗೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದನು; ಬಗಲಲ್ಲಿ ಜೋಳಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದನು; ಹಣೆಗೆ ವಿಭೂತಿ ಧರಿಸಿ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಕೆಂಪುಮಣಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಇವನು ಕೃತ್ರಿಮ ಭಿಕ್ಷುಕನೆಂದು ಯಾರೂ ಗುರ್ತಿಸುವಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಈ ಚಂದದಿಂದ ರಾಘೋಬನು ನಡೆದಿರಲು ಅವನಿಗೆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಂದಿರಗಳು ಹತ್ತಿದವು. ಆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹಿಂದೀ ಗಾನಾಲಾವವು ಬಹು ರಮ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಸಿಪಾಯಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿ ರಾಘೋಬನನ್ನು ತಾವಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದರು. ರಾಘೋಬನು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತ ತಾನಿನ ಮೇಲೆ ತಾನು ಏರಿಸಿ ಆ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧ ಹಾವಿನಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧರನ್ನಾಗ ಮಾಡಿದನು. ರಾಘೋಬನ ಗಾಯನದಿಂದ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅವರು ಇಂಥ ಗಾನ ರತ್ನವು ಭಿಕ್ಷುಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯಬೇಕೆ? ಎಂದು ಕನಿಕರಪಟ್ಟು ಆತನಿಗೆ ಕೆಲವು ಸುವರ್ಣ ನಾಣ್ಯಗಳ ಪಾರಿತೋಷಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಆ ಹೆಂಗಸೆಯರ ಚಿತ್ತಹರಣ ಮಾಡಿ ರಾಘೋಬನು ಕಿರುಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಮಂಜುಲನಾದದೊಡನೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಲು ಅವರಿಗೆ ಬಹು ಎತ್ತರ ಗೋಡೆಗಳುಳ್ಳ ಒಂದು ಇಮಾರತು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಇಮಾರತಿನಲ್ಲಿ ಏನಿರುವದು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು ಅವನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಒತ್ತರದಿಂದ ನಡೆದು ಆ ಇಮಾರತನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಅದರ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಕಾಯುವ ಕಾವಲು ಗಾರನನ್ನು ಕಂಡು—“ಏನಯ್ಯಾ, ಇದು ಯಾರ ಮನೆಯು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ—ನಿನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದದೆಯೋ ಏನು? ಇದು ಮನೆಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವದೇ? ಇದರಗೊಡವೆ ನಿನಗೇನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗು; ಇಲ್ಲದ ಉಸಾಬರಿ ಮಾಡಿದೆಯೆಂದರೆ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಈ ಕೈದ ಖಾನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೇನು? ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿದನು.

ಕಾವಲುಗಾರನ ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ಇದು ಜೇಲಖಾನೆ ಎಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಫೋಬನು ಇಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮಗ-ಮಗಳು ಇರುವರು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅವರನ್ನು ನೋಡುವ ಯೋಗವು ಬರುವದೋ ಹ್ಯಾಗೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ—ಕಾವಲುಗಾರನ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದವನನ್ನು ಬೆದರಿಸುವೆ? ಕೈದುಖಾನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಲು ನಾನೇನು ನಿನಗೆ ಅಂಥ ಅಪರಾಧವ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೊಂದು ಪದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳುವಿಯಾ? ಎಂದು ನುಡಿದು ಏಕತಾರಿಯನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತ ಪದವನ್ನಾರಂಭಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾವಲುಗಾರನು ಸಂತೋಷಿತನಾದನು. ಅವನು ರಾಫೋಬನ ಗಾನಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ ತಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸದ ಮೇಲಿರುವೆನೆಂಬದನ್ನು ಸಹ ಮರೆತು ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ರಾಫೋಬನು ಗಾನಕುಶಲನಿದ್ದಂತೆ ವ್ಯವಹಾರಕುಶಲನೂ ಇದ್ದನು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಗಾನಾನಂದಮಗ್ನನಾದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ರಾಫೋಬನು ತಾನು ಹೇಳುವ ಪದದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಿಲೋಜಿ, ಚಂದ್ರಾ ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೃತ್ರಿಮವಾಗಿ ಸೇರಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ನಿಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರುವನೆಂಬರ್ಥವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಿದನು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಕೈದಿಗಳಿಗೆ ರಾಫೋಬನ ಈ ಗಾಯನವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಚಂದ್ರಾ, ನಿಲೋಜಿ, ಸೂರ್ಯಾಜಿ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಜೇಲಖಾನೆಯ ಕಟಾಂಜನದವರೆಗೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ರಾಫೋಬನು ನಿಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೂ, ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಕೈದಿಗಳಿರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಅಂತರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜೇಲಖಾನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಕೋಣೆಯೇ ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ರಾಫೋಬನು ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಮ್ಮ ಗುರುತು-ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಈತನಾರು? ಎಂದು ಜೇಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಲೋಜಿ ಮೊದಲಾದವರು ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾದರು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಗಾನಾನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಗುಂಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನು ಮನದಣೀಯಾಗಿ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ರಾಫೋಬನಿಗೂ, ರಾಫೋಬನನ್ನು ಮನದಣೀಯಾಗಿ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಜೇಲಖಾನೆಯವರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು

ಎನೆಯಕ್ಕದೆ ನೋಡುವ ಈ ಜನರು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದವರೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ರಾಘೋಬನು ತರ್ಕಿಸಿದಂತೆ ಈತನಾರೋ ಗುಪ್ತಹೇರನಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಶೋಧಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದು ನಿಳೋ ಜಿಯು ತಿಳಿದನು. ಅವನು ಸನ್ನೆಯಿಂದ ತಾನೇ ನಿಳೋಜಿಯಂತಲೂ, ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಪುರುಷವೇಷದಿಂದ ನಿಂತವಳೇ ಚಂದ್ರಾ ಎಂತಲೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ರಾಘೋಬನು ಕೂಡಲೆ ಆ ಸನ್ನೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ತನ್ನ ತರ್ಕವು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿ ನಿಳೋಜಿಯ ಮೋರೆಯ ಗುರ್ತನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಾನಾಲಾಪವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಗಾನಾಲಾಪವು ಕೇಳಬರದಂತಾಗಲು ಕಾವಲುಗಾರನು ಎಚ್ಚತ್ತು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದನು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಎಚ್ಚರಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಕೈದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಳಸೇರಿದ್ದರು. ಆಗ ಕಾವಲುಗಾರನು—ಯಾಕೆ ಪದವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಸುಂದರವಾದ ಚೀಜನ್ನು ಅನ್ನೆಬಾರದೇ? ಅಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಘೋಬನು ವಿನಯದಿಂದ—ಒಡೆಯರೇ, ಬಡವನಾದ ನಾನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿ ನವರೆಗೆ ಹೀಗೆ ಯೇ ಹಾಡುತ್ತ ನಿಂತರೆ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಗತಿಯೇನು? ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಧಾನ್ಯವಾಗಲಿ ಕಜ್ಜಾಯವಾಗಲಿ ಸಿಗುವದು. ಮತ್ತೆ ನಾಳೆಗೆ ಬರುವೆನು. ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಎಂದು ನುಡಿದು ಕಾವಲುಗಾರನ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡೆದು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಿಳೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾ ಇವರು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವರೆಂದೂ, ಇನ್ನೂ ಅವರ ಧರ್ಮಾಂತರನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದು ರಾಘೋಬನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಈ ಮಹತ್ವದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಅಂದು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಿರುಗಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಊರ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಣೂ, ಸದಾಶಿವ, ಬಾಳಾಜಿ ಇವರು ತಾವು ತಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಗರಿ ಬರಿಯ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಲೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಹರಟಿಕೊಚ್ಚುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಮೂವರಿಗೂ ರಾಘೋಬನಿಗೂ ಒಂದು ದಿನ್ನೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಈ ತಮ್ಮ ನಗೆಯು ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸವು ಕೆಟ್ಟುಹೋದೀತೆಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ನಗೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಏನೂ ಅರಿಯದವರಂತೆ

ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದರು. ಆದರೆ ರಾಘೋಬನು ಇವರ ಜೊತೆಗೆ ಹೋದರೆ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲದ ಕಾವಲುಗಾರರಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ಕಾಯಿಪಲ್ಲಿ ಮಾರುವವರಾದ ಆ ಮೂವರು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಬಹು ದೂರ ಹೋಗಿ ರಾಘೋಬನ ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತರು.

ಇತ್ತ ರಾಘೋಬನು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಸುಳಿದಾಡಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಕಾವಲುಗಾರರು ಅವನಿಂದ ಪದ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಉತ್ಸುಕರಾದ್ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬೇಗನೆ ಬಿಡಲೊಲ್ಲರು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಾವಲುಗಾರರ ಪ್ರೇಮವು ಸರ್ವದಾ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂದು ರಾಘೋಬನು ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾದ ಚೀಜುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅಂದು ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಸಾಯಂಕಾಲವಾಗುತ್ತ ಬಂದರೂ ಕಾವಲುಗಾರರು ರಾಘೋಬನಿಗೆ ಆಗ್ರಹ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಇತ್ತ ರಾಘೋಬನ ದಾರಿಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಗಣು, ಸದಾಶಿವ, ಬಾಳಾಜಿ ಈ ಮೂವರು ಬೇಸತ್ತು ಹೊರಟು ನಿಂತರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಘೋಬನು ಬರಲು ಆ ನಾಲ್ವರೂ ವಿನೋದ ಮಾಡುತ್ತ ಊರ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವನು ರಾಘೋಬನನ್ನು ಕುರಿತು—ರಾಘಣ್ಣಾ, ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವು ನಮ್ಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಿಗಿಯಾದದ್ದು, ನಾವು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುವ ಜನರನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುವೆವು. ನೀನು ಕೇವಲ ಪದ ಹೇಳಿ ಜನರ ಪ್ರೇಮ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಈ ದಿನ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇನೇನಾಯಿತು? ಹೊಸ ಸುದ್ದಿಗಳೇನಾದರೂ ತಿಳಿದವೋ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಆತನ ಮಾತಿಗೆ ರಾಘೋಬನು ನಕ್ಕು—ಸದಾಶಿವಾ, ಎಲ್ಲರ ಕೆಲಸವೂ ಕಠಿಣವಾದದ್ದೇ; ಶತ್ರುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಅವರ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ಗಾನವಿದ್ಯೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಸಜೀವ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾವೆಲ್ಲವಾಗದೆ ಇರಲಾರವೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಮೊದಲು ನಾನು ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿರಿ. ಎಂದು ನುಡಿದು, ತಾನು ದುರ್ಗದೊಳಗೆ ನೋಡಿಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ನಿಳೋಜಿ, ಚಂಬ್ರಾ ಇವರನ್ನು

ನೋಡಿ ಬಂದಿರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮೂವರಿಗೂ ಸಾನಂದಾ ಶ್ವರ್ಯವಾಯಿತು. ಬಾಳಾಜಿಯು ವಿಶೇಷ ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪುನಃ ಪುನಃ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದನು. ನಿಕೋಜಿ ಚಂದ್ರಿಯರು ಸುಖರೂಪವಾಗಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು ಆ ಬಡ ವೇಷಧಾರಿಯು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಲಿದಾಡಿದನು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ತಾನು ರಾಘಣ್ಣನ ಜೊತೆಗೆ ಆ ಜೇಲಖಾನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡುಬರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದನು. ರಾಘಣ್ಣನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಉಳಿದವರ ಕೆಲಸವೇನಾಯಿತೆಂಬದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಆಗ—

ಗೆಣು—ರಾಘಣ್ಣಾ, ನಿನ್ನಷ್ಟು ಸಾಹಸವು ನಮಗೆ ಬರಲಾರದು. ನಮಗೆ ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಹಾಸ್ಯದಿಂದ ಜನರ ಚಿತ್ತಹರಣಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಕಾಯಿಪಲ್ಲಿ ಕೋಳೀತತ್ತಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟೆವು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿಯು ನಮ್ಮ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಶೋಧಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇಲ್ಲಿರುವ ಈ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿವೆ. ನಾಲಕ್ಕಾರು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಸಿಕ್ಕಿರುವದಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆವು. ಆ ಮನೆಯು ಫಿರಂಗೀಜನರ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮನೆಯೆಂಬದಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆ ಮನೆಯವರು ನಮ್ಮ ಮೂವರು ಬುಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಮೂರು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಮಡಾಕೂಳಬಕ್ಕ ಜನರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯಸಲುವಾಗಿ ಇವರು ಮನಬಂದಂತೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುವರು. ರಾಘಂಣ—ಇರಲಿ, ಮುಂದೆ ಹೇಳು.

ಗೆಣು—ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಹೊರಟೆದ್ದೆವು. ಕಿಲ್ಲೆಯ ತುಂಬೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡಾಡಿದೆವು. ಆದರೆ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳೇನೂ ನಮಗೆ ಈ ದಿನ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಾಳಿನಿಂದ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಯ ಭಾಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೇವೆ.

ಈ ಮೇರಿಗೆ ಆ ನಾಲ್ವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲು ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನು ಬಂದನು. ಆತನು ಈ ನಾಲ್ವರನ್ನು ಕಂಡು ಗೆಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ ನಿಂತನು. ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿರುವ ಈ ಹುಚ್ಚನು ಯಾರೆಂಬದು ಆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು. ಪ್ರಿಯ ವಾಚಕರೇ ಈ ಹುಚ್ಚನು ಯಾರಿರಬಹುದು?

(೭) ಬಪ್ಪರೆ ವಸ್ತಾದಿ!

ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಇಚ್ಛಾಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಿರ್ಮಿತ ವಾಗಿದ್ದರೂ, ಒಂದರ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದರ ದೇಹದಾರ್ಥ್ಯವು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕಿರುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದರ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಯು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕಿರುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಕೋಟಿಯ ಮಾತೇಕೆ? ಒಂದು ಮನುಷ್ಯವರ್ಗದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಮಬಲ-ಸಮಬುದ್ಧಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಕಂಡು ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನು ನಾಮಾಂಕಿತ ಶೂರನಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಅತ್ಯಂತ ಹೇಡಿ ಸ್ವಭಾವದವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಆನೆಯಷ್ಟು ಬಲವಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಕೂತು ಮೇಲಕ್ಕೇಳಲು ಪ್ರಾಣವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದರಂತೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಲದ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ಸ್ಥಿತಿಯಿರುವದರಿಂದಲೇ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಯು ರಮ್ಯವಾಗಿ ತೋರುವದು; ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮೇಲಾಟವು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಮೇಲಾಟದಿಂದಲೇ ಕೃತ್ರಿಮ ಹೊಸ ಚಲನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇರಲಿ.

ತುಳಾಜಿಯು ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನಿಂದ ಆಜ್ಞಪ್ತನಾಗಿ ಆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನಷ್ಟೇ; ಆದರೆ ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ಕುಶಲನಾದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಹಸ್ತಕರನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಳಿಸಿ ತಾನು ಹುಚ್ಚನ ವೇಷದಿಂದ ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ತಾನು ವೇಷಾಂತರದಿಂದ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಆತನು ತನ್ನ ಹಸ್ತಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. “ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ, ನೀವೇ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನು. - ಅದರಿಂದ ಆ ಜನರಿಗೆ

ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಗುಪ್ತವೇಷದಿಂದ ಬರುವನೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಕೂಡಾ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ವೇಷಾಂತರಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಗಟ್ಟಿಗರೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ತಾಳಿ ವೃಥಾ ಪೌರುಷವನ್ನೇ ಕೊಚ್ಚುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ತಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಳಕಡಿದಂತಾಯಿತು. ಈತನು ಹುಚ್ಚನೇ ಇರಬಹುದೋ ಅಥವಾ ಶತ್ರುಗಳ ಕಡೆಯ ಗುಪ್ತಹೇರನಿರಬಹುದೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಅವರನ್ನು ಬಾಧಿಸಿತು. ಸಂಶಯಪಿತಾಚಿಯೆಂಬದು ಮಹಾಘೋರವಾದದ್ದು; ಅದು ಬಡಿದುಕೊಂಡ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅದರ ನಿವಾರಣೆಯಾದ ಹೊರತು ಅವನಿಗೆ ಯಾವದಕ್ಕೂ ಮನಸ್ಸಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ನಾಲ್ವರ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅವರು ಆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು. ಇವರು ಕೇಳುವದೊಂದು, ಅವನು ಹೇಳುವದೊಂದು, ಹೀಗೆ ಆಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಈತನು ಹುಚ್ಚನೇ ಎಂದು ಅವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವಾದಂತಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಅವನಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲೂ ರೊಟ್ಟಿ-ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹುಚ್ಚನು ಅದರೊಳಗಿನ ಕೆಲಭಾಗವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಿಂದು ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಮತ್ತೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದಾಗ ಈ ಅನ್ನವು ಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯದೆ ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ ಹುಚ್ಚತನಕ್ಕಾಗಿ ಆ ನಾಲ್ವರೂ ನಕ್ಕರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಆ ಹುಚ್ಚನೊಡನೆ ವಿನೋದವ ಮಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ತಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಗಡ ತಾಣಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು; ಆದರೆ ಆ ಹುಚ್ಚನು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನ ಉನ್ನಾದಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಬಳಿಕ ಆ ನಾಲ್ವರು ವಸತಿಗೃಹವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ತಮ್ಮ ವೇಷವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮರಾಠಾ ಸರದಾರರಾಗಿ ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು. ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ರಾಘೋಬನು ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅನಂತರ ಗಣು,

ಸದಾಶಿವ, ಬಾಳಾಜಿ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನೆನಪುರಿಸಿದರು. ತುಳಾ ಜಿಯು ಪತ್ರ ಬರೆಯುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಬಹು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆದರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ನಗೆಮೊಗದಿಂದ ಹೋದ ಕೆಲಸ ವೇನಾಯಿತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ರಾಘೋಬನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಬಟ್ಟವನಂತೆ ನೆಟಿಸಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೀನು ಹೇಳುವದರಲ್ಲಿ ಮರೆತೆಯಲ್ಲ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ರಾಘಣ್ಣನು ಸಂಶಯದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ನಾವು ಇಂಥ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವದನ್ನು ಮರೆತೆವೆಂಬದು ಇವರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬಹುದು? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ಈ ಸಂಗತಿಯು ಅಚ್ಚರಿಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವರು ಒಬ್ಬರ ಮೋರೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು—ನಿಮಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನು ಕೂಡಿದ್ದನಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದಂತೂ ಅವರು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು. ಈತನಿಗೆ ಕರ್ಣಪಿಶಾಚಿಯಿರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಕರ್ಣಪಿಶಾಚಿಯೆಂದರೆ, ಪಿಶಾಚಿಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೇಳುವದೆಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ಕೆಲಜನರಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಆ ವೀರಚೌಕಳಿಯೂ ಭಾವಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಘಣ್ಣನು—ಹೌದು, ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನು ಕೂಡಿದ್ದನು. ಆತನು ಕೂಡಿದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗಾಯಾಸವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೂಡಾ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆತರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ಆತನು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಹುಚ್ಚನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ನಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ಬರುವದು ಹ್ಯಾಗೆ? ಅವನು ಎತ್ತೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಹುಚ್ಚನ ಗೊಡವೆ ನಮಗೇನೆಂದು ನಾವು ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆವು ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು—ಆ ಹುಚ್ಚನು ಯಾರೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೋ? ಸರಿ, ಸರಿ! ಒಳ್ಳೇ ಗುಪ್ತ ಹೇರರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಿರಿ! ನಿಮ್ಮ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ ಜನರ ಗುರುತು ಪರಿಚಯವು ನಿಮಗೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲವೆಂದ ಬಳಿಕ ನೀವು ಅನ್ಯರ ಗುರುತನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಹಿಡಿಯುವಿರಿ? ಹುಚ್ಚನ

ನ್ನು ಗುರ್ತು ಹಿಡಿಯದ ನೀವೇ ಹುಚ್ಚರೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ತುಳಾಜಿಯ ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಅವರು ಬಹಳ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು. ತುಳಾಜಿಯೇ ಹುಚ್ಚನ ವೇಷದಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂಬದು ಅವರ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರಹತ್ತಿತು. ಆಗ ರಾಘಣ್ಣನು—ತುಳಾಜಿರಾಯರೇ, ನಾವು ಮೋಸ ಹೋದೇವು. ನಮ್ಮ ಮೈ ಸೊಕ್ಕು ನಮ್ಮ ದಡ್ಡತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಹುಚ್ಚನ ವೇಷದಿಂದ ನೀವೇ ಬಂದಿದ್ದರೆಂಬದು ಈಗೀಗ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ರಾಯರೇ, ಎಷ್ಟು ಜಾಣತನದಿಂದ ಸೋಗನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಿರಲ್ಲ? ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಈ ಘನತರವಾದ ಕಲೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ನಾವು ಹೊಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಕಸಬಿನ ಮುಂದೆ ನಾವು ಯಾವ ಗಿಡದ ತೊಪ್ಪಲ! ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತುಳಾಜಿಯು—ನಿಮಗೆ ನಾನು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದೆನು. ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಿಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಮಾತ್ರ ನಿಮ್ಮ ಚಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನೀವು ನಾಲ್ವರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಿರಿ ಏನೇನು ಮಾಡಿದಿರಿ? ಎಂಬದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ನೀವು ನೋಡದಂಥ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆನು. ಇಂದು ಒಂದೇ ದಿನದ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಾನು ಆ ದುರ್ಗದ ಆಯಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನು ಕೂಡ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೂ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ವೈಮನಸ್ಸು ಇರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನಾದರೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರುತ್ತೇನೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ದುರ್ಗದೊಳಗಿನ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಹಾ ವಿಷಯಲಂಪಟಿರಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮೇಲೆ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸೆರೆಮನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಗೆ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಓರ್ವ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಅಭಿಲಾಷೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವದು. ಇಂಥ ಈ ವಿಷಯಾಧರ ಮನಸ್ಸು ಯಾವಾಗಲೂ

ಇಚ್ಛಿತ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಕಡೆಗೇ ಇರುತ್ತದಲ್ಲದೆ ದುರ್ಗದ ಹಿತಚಿಂತನದ ಕಡೆಗೆ ರುವದಿಲ್ಲ; ಶತ್ರುಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನೋಡಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ತಾಳ ಇಲ್ಲದಿರೋಣ, ಹಾಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಷಯಲಂಪಟತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿರೋಣ, ಇವು ನಮಗೆ ಲಾಭಕರ ಸಂಗತಿಗಳು. ಶತ್ರುಗಳ ಬಲದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾವು ಇದರಿಂದಲೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ವಿಷಯಲಂಪಟಗಳಿರುವದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯದಕ್ಷರಿರುತ್ತಾರೆ. ದುರ್ಗದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹಗೆಲಿರುಳೂ ಕಷ್ಟಪಡತಕ್ಕವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮರಾಟರು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವರೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋಗಿದೆ. ಅವರು ಯುದ್ಧದ ಸೌರಣಿಯನ್ನು ಭರದಿಂದ ನಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಾತ್ರ ಭಯದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ದೃಗ್ಗೋಚರವಾಗುತ್ತವೆ. ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಬರುವದೊಂದೇ ತಡ; ಈ ಜನರು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬರುವರೆಂಬದು ನನಗೆ ಹೊಳೆದುಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ದುರಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳು ನಮ್ಮ ಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಈ ಮೇರೆಗೆ ನುಡಿಯಲು, ಆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ರಾಘೋಬನಂತೂ ತುಳಾಜಿಯ ಕುಶಲತನಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗಿ ರಾಯರೇ, ಇಂಥ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನೀವು ಒಂದೇದಿನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರಿ? ಎನಲು, ತುಳಾಜಿಯು—ರಾಘಣ್ಣಾ, ಇದಕ್ಕೆ ಬಹುದಿವಸಗಳ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಕಾರಣವು; ಸತತ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಗತಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಕೊಡಬೇಕೆಂಬದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮನದಟ್ಟಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಅಂಥ ಸಂಗತಿಗಳ ಕಡೆಗೇ ಲಕ್ಷಗೊಡುವನು. ನಿಮಗಿನ್ನೂ ವಿಶೇಷ ಅನುಭವವಿರದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅಂಥ ಸಂಗತಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರಲಾರವು. ಇದು ನಿಮ್ಮ ದೋಷವಲ್ಲ. ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ನೀವೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಈ ದಿನ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೆನು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತಹೇರರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಗುಣಗಳು ವಿಶೇಷ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದದಿದ್ದರೂ, ಸಂಪೂರ್ಣ

ವಾಗಿ ಇವೆ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವು ನಮಗೆ ಆಗುವದೆಂದು ಮನಗಂಡೆನು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ದುರ್ಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಬರುವುದು ನನಗೆ ಅವಶ್ಯವಿದ್ದದರಿಂದ ಇಂದೇ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೀರಿಸಿದೆನು. ನೀವು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಇದಕ್ಕೂ ಜಾಣತನದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ದುರ್ಗದ ಬಳಿ ತಳವೂರಿತೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ದುರ್ಗದ ಒಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವುದು ಅಶಕ್ಯವಾಗುವುದು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳುಳಿದಾಗ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕಾಯಿ-ಪಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಮಾರಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಲಾರರೆಂಬುದು ಧೂರ್ತ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರದೆ ಇರಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಶತ್ರುಪಕ್ಷದ ಗುಪ್ತಹೇರರೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ನಿಮಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮೀ ವೇಷವು ತಡೆಯಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಈಗಲೇ ಯತ್ನಮಾಡಿ ಹಲವು ವೇಷಗಳಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವದೊಂದು ನೌಕರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಿರಿ. ಆ ನೌಕರಿಯ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದು ನಮಗೆ ಸರ್ವಾಯದಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಚಿಕೆಯು ನಿಮಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾದಂತೆ ತಾನೇ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ಹೋಗುವುದು. ಈ ದಿನ ನೀವು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹರಟೆಹೊಡೆಯುತ್ತ ಬಂದಂತೆ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹರಟೆಹೊಡೆಯಕೂಡದು. ಯಾರು ಎಷ್ಟು ಸಂಶಯದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ನೀವು ಧೈರ್ಯಬಿಡದೆ ಇದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ವೇಷವು ಮೋಸಗಾರಿಕೆಯದೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ಈಗ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತು; ಊಟಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಿ; ಎಂದು ನುಡಿದು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ನಾಲ್ವರಿಗೂ ಪರಮಾವಧಿಯಾದ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವರು ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಜಾಣ್ಮೆಗೆ ಬೆರಗಾದರು. ಆತನು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದಂತೂ ಅವರು ವಿಶೇಷ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡು ಆತನಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತುಳಾಜಿರಾಯನ ಅಥವಾ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಪ್ರೇಮವು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ

ತನ್ನಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡರು. ಈ ಅರಿಕೆಯಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ನವಚೈತನ್ಯವು ಸುಳಿದಾಡಿತು. ಬುದ್ಧಿವೈಭವದ ಮೇಲಾಟವು ಬೆಳೆಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕರಣದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೊಸಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅವರು ತುಳಾಜಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಹೊಂದಿ ಆತನನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ “ಭಸ್ವರೆ ವಸ್ತಾದಿ”ಯೆಂದು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಊಟದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ನಡೆದರು.

(೮) ನಿಲೋಜಿಯ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜ.

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯವು; ಸರ್ವತ್ರದಲ್ಲೂ ಶಾಂತತೆಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಹಗಲೆಲ್ಲ ದುಡಿದ ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರರು ಈಗ ಸುಖವಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಜಗತ್ತು ನಿದ್ರಾಂಗನೆಯ ಮೋಹವಾಸ್ತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಸಯಾದುರ್ಗದಲ್ಲಿಯಂತೂ ಈ ಪ್ರಶಾಂತತೆಯು ಬಹು ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ದುರ್ಗವು ಅಭೇದ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ ದುರ್ಗದೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನಿದ್ರಾಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಕಾವಲುಗಾರರುಸಹ ಯಾವ ಭೀತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವದೊಂದು ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲದಾಯಿತೆಂದರೆ ಗಡದ್ದು ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತುವದು; ಆದರೆ ಚಿಂತಾಯುಕ್ತ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವದು.

ವಸಯಾದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿದ್ರಾದೇವಿಯ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ಬಾಹ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ನಿದ್ರಾಸುಖಮುಗ್ಧರಾಗಿದ್ದರೂ, ಜೀಲಖಾನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕಾವಲುಗಾರನೊಬ್ಬನು ಇನ್ನೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದನು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಆ ಕಾವಲುಗಾರನಿಗೆ ಎಚ್ಚತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಬಹು ಭದ್ರವಾದ ಜೀಲಖಾನೆಯು; ಅದರಲ್ಲಿ ಕೈದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕಬ್ಬಿಣ ಗೆಜಗಳಿಂದ ಭದ್ರವಾದ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಜೀಲಖಾನೆಯನ್ನು ಶತ್ರುಗಳು ಮುತ್ತುವ ಅಂಜಿಕೆ

ಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕೈದಿಗಳು ಓಡಿಹೋಗುವ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಆ ಕಾವಲುಗಾರನು ಎಚ್ಚತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವೇನು?

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನೇನು ಹೇಳೋಣ? ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಶತ್ರುಗಳ ಮುತ್ತಿ ಗೆಯಿರದಿದ್ದರೂ, ಆ ಕಾವಲುಗಾರನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಶತ್ರುಗಳ ಬಲವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆಯು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಶತ್ರುಗಳ ಮುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದು ಅವನಿಗೆ ಕೇವಲ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಆರು ಜನ ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಬಲನೂ, ವರಿಷ್ಠನೂ ಆದ ಕಾಮನೆಂಬ ಶತ್ರುವು ಅವನನ್ನು ನುಗ್ಗು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಆ ಶತ್ರುವಿನ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಆ ಕಾವಲುಗಾರನ ನಿದ್ರೆಯು ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಆ ಮಗ್ಗಲಿನಿಂದ ಈ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ-ಈ ಸುಗ್ಗಲಿನಿಂದ ಆ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಹೀಗೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಶತ್ರುವಿನ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಅವನು ಸಮಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಕಾವಲುಗಾರನು ಜಾತ್ಯಾ ನೀಚನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ವಿಷಯ ಸುಖದ ಹಂಬಲ ಬಹಳ; ಅದರಲ್ಲಿ ಜೇಲಖಾನೆಯ ಒಡತನವು ಸಿಕ್ಕಬಳಿಕಂತೂ ಅವನ ಆ ವಿಷಯಸುಖೇಚ್ಛೆಯು ಮುಂದಡಿಯಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈದಿಗಳಾಗಿರುವ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯರ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರೀಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅನುಕೂಲ ಸಂಧಿಯು ಸಿಗದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಪಿಂಹಳಗ್ರಾಮದ ಕೈವಿಗಳಲ್ಲಿ ಪುರುಷವೇಷದ ಓರ್ವ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯಿರುವಳೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಧೂರ್ತನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಆ ಚಂದ್ರಾ ತರುಣಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರೀತಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಬರಬರುತ್ತ ಚಂದ್ರೆಯ ಮೇಲಿನ ಅವನ ಪ್ರೇಮವು ಅನಿವಾರವಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಚಂದ್ರವದನವು, ಹರಿಣಾಕ್ಷಿಗಳು, ತಿದ್ದಿದಂತಿರುವ ಕುಡಿಹುಬ್ಬುಗಳು, ಮಧುರವಾಗಿ ತೋರುವ ಅಧರೋಷ್ಯವು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಿಸಿದವು. ಚಂದ್ರೆಯು ಪುರುಷವೇಷದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಇಷ್ಟು ಮನಮೋಹಕಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಕೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸ್ತ್ರೀಯ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಉಡಿಸಿದರೆ ಆಕೆಯು

ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಮನೋಹರಳಾಗಿ ತೋರುವಳೋ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಆಕೆಯ ವದನಾ ಬೃದ್ಧಿ ಬಳಿ ಭೃಂಗಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಆಡ್ಡಾಡುವಾಗ ಚಂದ್ರಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಹೀಗೆ ಚಂದ್ರಿಯ ಸುರೂಪವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಕರ್ಷಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೆ ತರುಣಿಯರ ಗೊಡವೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಚಂದ್ರಿಯೊಬ್ಬಳೇ ತನ್ನ ಸುಖಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದನು.

ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಒಮ್ಮೆ ಆಡ್ಡದಾರಿ ತುಳಿಯುತ್ತಿ ತೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕಂಟಕಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಆದೇ ರಾಜಮಾರ್ಗವೆಂದು ನಡೆಯುತ್ತವೆಂದು. ಇಂಥ ಆಡ್ಡದಾರಿ ತುಳಿಯುವ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕಡಿವಾಣವಿಲ್ಲದ ಕಟವಾಳಿ ಕುದುರೆಯ ಉಪಮೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೆ ಸುರಾಪಾನಮಾಡಿದ ಮರ್ಕಟನ ಉಪಮೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ವಿವೇಕವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ಆಶಕ್ಯವೇ ಸರಿ! ಸೆರೆಮನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಹೀಗೆ ವಿವೇಕಹೀನನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹುಚ್ಚೆದ್ದು ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ರಾತ್ರಿಯು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಅವನ ಕಾಮಾಂಧತೆಯು ವೃದ್ಧಿಗತವಾಗತೊಡಗಿತು. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ದುರಿಚ್ಛೆಯು ಆದಿನ ಮುಂಜಾವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗುಂಟಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಇಚ್ಛಾತ್ಯಸ್ತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನವು ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯೋರ್ವಳನ್ನು ಹಿಂಸಳಗಾಂವದ ಕೈದಿಗಳ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಅಗಲಿಸಿ ಬೇರೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದನು. ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮರಾಠಾಜಾತಿಯ ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರು ತರುಣಿಯರಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರಲು ಬಂದ ಈ ಹೊಸ ತರುಣನನ್ನು ನೋಡಿ ದಿಗಿಲುಗೊಂಡರು. ಅವರು ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ಕಾಮಾಂಧನು “ಪುರುಷವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಬೇಡಿರಿ. ಈಕೆಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ

ಸ್ತ್ರೀಯಿರುವಳು” ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಈ ಮಾತುಗಳು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬರ್ಚೆಯನ್ನು ಚುಚ್ಚಿದಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದವು. ಈತನು ತನ್ನ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ತನ್ನಮೇಲೆ ಪಾಪಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಾಳಿರುವನೆಂಬದು ಚಕ್ಕನೆ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆಗ ಆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಯಾದ ತರುಣಿಯಲ್ಲಿ ಆತನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ತಿರಸ್ಕಾರವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳ ಸುಕುಮಾರ ರೂಪವು ನೋಡನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುಗ್ರವಾಯಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತರುಣಿಯರು ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಆ ಆಗಂತುಕ ತರುಣನು ತರುಣನಾಗಿರದೆ ತರುಣಿಯಾಗಿರುವಳೆಂಬದನ್ನು ನಂಬಿಕೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ನುಡಿದರೇನಂದರೆ:—

“ನೀನು ಹೀಗೆ ಪುರುಷ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಲು ಕಾರಣವೇನು? ಈ ಗುಲಾಂ ಕಾದರನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆಕೆ ಕರೆತಂದನು?”

“ಸಹೋದರಿಯರೇ, ನನ್ನ ಹಾಗೆ ನೀವೂ ಸೆರೆಯಾಳಾಗಿರುವಿರೆಂದ ಬಳಿಕ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳುವ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಈ ನೀಚ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನಿಕ್ಕಿದಾಗ ನಾನು ಪುರುಷ ವೇಷದಿಂದ ಅವರೊಡನೆ ಕಾದಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ದುರ್ದೈವದಿಂದ ನಮ್ಮವರಿಗೆ ಅಪಜಯವಾದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತ ಬೀಳಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಧರಿಸಿದ ನನ್ನ ಪುರುಷವೇಷವು ಈಗಲೂ ಇರುವದು. ನಾನು ಯಾವ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಪುರುಷ ವೇಷವನ್ನಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನೋ ಅದು ನನಗೆ ಈ ವೇಷದಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ದುರ್ಜನನಾದ ಈ ಕಾವಲುಗಾರನು ನಾನು ಪುರುಷ ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸ್ತ್ರೀಯೆಂಬದನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವನು. ಪರಸ್ತ್ರೀಯರೆಂದರೆ ದುರ್ಜನರ ಬಾಯಿಗೆ ನೀರು ಬರುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು; ಆದರಂತೆ ಈ ದುರ್ಜನನಾದರೂ ನನ್ನಮೇಲೆ ಪಾಪವಾಸನೆಯನ್ನು ತಾಳಿ ರಬಹುದಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಈ ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಮರಾಠಾ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸತ್ಕೀಲ ಪ್ರಭಾವವು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾನು

ಮರಾಠಾ ತರುಣಿಯಿದ್ದು, ವೀರಕನ್ಯೆಯಿದ್ದೇನೆ. ಹಿರಿಯರ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಯುದ್ಧಕಲೆಯ ಪರಿಚಯವೂ ನನಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಅಬಲೆಯೆಂದು ಅವನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಬರಬಹುದು; ಆದರೆ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಬಲೆಯೋ ಸಬಲೆಯೋ ಎಂಬದು ಅವನಿಗೇ ತಿಳಿದುಬರುವದು. (ಅವಡುಗೆಚ್ಚಿ) ಎಲೋ ದುಷ್ಟಾ! ಪರಸ್ತ್ರೀಯರ ಮೇಲೆ ಪಾಪವಾಸನೆಯನ್ನು ತಾಳುವಿಯಾ? ಪಾಪವಾಸನೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮವರಿಂದ ಅಗಲಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟಿರುವೆಯಾ? ನೀಚಾ! ನಿನ್ನ ನೀಚಬುದ್ಧಿಗೆ ಧೀಕಾರವಿರಲಿ! ಮರಾಠಾ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸತ್ಯಶಾಲಿತ್ವವು ಎಂಥದಿರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ನೋಡು."

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆ ತರುಣಿಯು ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವಳು ಈಗಲೇ ಆ ನೀಚ ಕಾಮಾಂಧನನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕೆಟ್ಟುವಳೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಈ ಉಜ್ವಲ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತರುಣಿಯರು ದಂಗುಬಡಿದರು. ವಸ್ತುತಃ ಆ ತರುಣಿಯರಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯಂಥ ತೇಜಸ್ವಿತೆಯು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕೋಮಲತೆಯು ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸತೀತ್ವವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಶಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ವಿಟಂಬನೆಯ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದರೆ ಆ ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಾಣಕೊಡಲಿಕ್ಕೈದು ಅವರು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಜ್ಜಿ ಲ್ಯವಾದ ಒಂದು ಔಷಧಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಔಷಧಿಯು ಯಾರೊಬ್ಬರ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಸ್ಪರ್ಶವಾದ ಕೂಡಲೆ ತಾತ್ಕಾಲಕ್ಕೇ ಅವರ ಪ್ರಾಣವು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇರಲಿ. ಆಗ ಆ ತರುಣಿಯರು ಕಾಮಾಂಧನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಶಪಿಸಿ ನಾವು ಮೂವರೂ ಈ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವದರಿಂದ ಆ ಕಾಮಾಂಧನ ಅತ್ಯಾಚಾರವು ನಡೆಯಲಾರದೆಂದು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಿದರು. ಆ ದಿನ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಊಟವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ದುರ್ಜನನ ಶಾಸನ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಊಟ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಆ ಖಂಬೀರಳು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಂತೆ ತೋರಿತು. ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತರುಣಿಯರು ಆಗ್ರಹಪಟ್ಟರೂ ಅವಳು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಮಧ್ಯಾನ್ಹವು ಗತಿಸಿತು. ಹೊತ್ತು ಹಾಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು ಸಂಧ್ಯಾಸಮಯದ ಸೂಚಕವಾದ ಸಂಧ್ಯಾರಾಗವು ಪಡುವಣದಿ ಗ್ಯಾಗವನ್ನಲಂಕರಿಸಿತು. ಕಾಮಾಂಧನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಸಂತೋಷವು ಹೆಚ್ಚುತೋಡಗಿತು; ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಆಲೋಚಿಸಿ ಚಂದ್ರಾ ತರುಣಿಯ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರು ತರುಣಿಯರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಅಗಲಿಸಿದನು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಒಬ್ಬಳೇ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲುಳಿದಳು. ಆಗಂತೂ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಕಾಮಾಂಧನ ಕಾರಸ್ಥಾನವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ಅಚ್ಚ ಮರಾಟರಕ್ತದ ತರುಣಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬೆದರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡೇನೆಂಬ ಅತ್ಯವಿಶ್ವಾಸವು ಅವಳಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಕತ್ತಲು ಬಿದ್ದಿತು. ಕೈದಖಾನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಿಗೆ ಸಂಜೆಯ ಆಹಾರವು ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಆಗಲೂ ಆಹಾರ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಆ ನರಾಧಮನ ವಧಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದಳು.

ಬರಬರುತ್ತ 'ರಾತ್ರಿಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಸೆರೆಯಾಳುಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗಡದ್ದು ನಿದ್ರೆಹತ್ತಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಎಚ್ಚತ್ತಿದ್ದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾತ್ಮಪ್ತಿಯ ಸಮಯವು ಬಂದಿತೆಂದು ಹಿಗ್ಗಿ, ಮೆಲ್ಲಗೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಅವನು ಆ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದನು ಮತ್ತು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೀಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಹೊಕ್ಕನು. ಆಗ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ನಾಗರಹಾವಿನಂತೆ ಭುಸು ಗುಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವಳೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಉಗ್ರರೂಪವು ಆ ಕಾಮಾಂಧನಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆಕೆಯ ಸವಿೂಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, 'ಪ್ರಿಯೇ ಚಂದ್ರಾ' ಎಂದು ಒದರಿದನು. ಆಕೂಡಲೆ ಆ ತರುಣಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಪ್ತಳಾಗಿ "ಮೂರ್ಖಾ, ಪರಸ್ತ್ರೀಗೆ ಪ್ರಿಯೇ ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲವೇ? ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಕ್ಕಿಟ್ಟೆಯೆಂದರೆ ಕೂಡಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಮ ಸದನಕ್ಕಟ್ಟುವೆನು. ಇಕೋ ನೋಡು, ನಿನ್ನ ಗಂಟಲು ಸೀಳಿ ರಕ್ತಪಾನ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಖಡ್ಗವು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವದು" ಎಂದು ನುಡಿದು

ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಖಡ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆ ಖಡ್ಗವು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಮಿಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯಲು, ಆ ಕಾಮಾಂಧನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ತಣ್ಣಗಾದವು. ಪರಸ್ತ್ರೀಕಾಮುಕರು ಅರ್ಥಾತ್ ವಿಷಯಲಂಪಟರು ಬಹುತರವಾಗಿ ಭ್ರಾಡ ಸ್ವಭಾವದವರಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪುಕ್ಕತನವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಜಾತ್ಯಾ ಪುಕ್ಕನು. ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮರ್ಜಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಜೀಲಖಾನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕಾವಲುಗಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಲ್ಲಿ ಪೌರುಷವಾಗಲಿ, ಪ್ರಸಂಗಬಿದ್ದರೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡೇನೆಂಬ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ರೌದ್ರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಿದನು. ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ಡೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕೋಣೆಗೆ ಕೀಲಿ ಹಾಕಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಎದೆಯು ದಡ ದಡ ಹಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈ-ಕಾಲುಗಳು ಧರಗುಟ್ಟು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಆಶೆಯನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಕಾಮವು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದು. ಎಷ್ಟು ಅವಮಾನವಾದರೂ ಅದರ ವ್ಯಸನವು ತಪ್ಪದು. ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಕಾಮಾಂಧನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯು ತೋಚಿತು. ನಿರ್ಲಜ್ಜರಾದವರು ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ನಾಚದವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಾಮಾಂಧನು ತನ್ನ ನಂಬಿಗಸ್ತರಾದ ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆತಂದು ಆ ಉದ್ಧಟ ಸ್ತ್ರೀಯಳ ಕೈ-ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಚಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದರಿಂದ ಆಕೆಯು ತನ್ನ ದರ್ಪಕ್ಕೆ ಅಂಜಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಆ ಸೇವಕರು ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದನು; ಮತ್ತು ತಾನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಸ್ತ್ರೀವಿಷಯವೆಂದರೆ ದುರ್ಜನರ ಕಿವಿಗಳು ವಿಸ್ತೃತವಾಗುವವು. ಸಜ್ಜನರು ಪಾಪಭೀರುತೆಯಿಂದ ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರು. ಗುಲಾಂ ಕಾದರನ ಆ ಹಸ್ತಕರು ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಕ್ಷುದ್ರಬುದ್ಧಿಯವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆತನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಲು ಹಿಳ್ಳೇ ಹುರುಪು ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಗುಲಾಂ ಕಾದರನೊಡನೆ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಕೋಣೆಯ

ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಗುಲಾಂ ಕಾದರನು ಅಂಜಿ ಬಾಗಿಲಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಆ ತರುಣಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವ ತಾಳಿ ಇನ್ನು ಆ ದುಷ್ಟನು ತನ್ನ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬರಲಾರನೆಂದು ತಿಳಿದು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮೂವರು ದೈತ್ಯರು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರಲು ಆಕೆಯು ಖತಿಗೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಮೂವರು ಗಂಡಸರು ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ತರುಣಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಜಿದಳು. ಗುಲಾಂಕಾದರನು ತನ್ನ ಪಾರುಸತ್ಯ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬೇರೆ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದಳು. ಇನ್ನು ಕೈಕಾಲಗೆಟ್ಟರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ಕೈಬಿಡುವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಧರಿಸಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಎದುರಿಗೆ ಯಾವನು ಬಂದರೂ ಅವನ ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿ ಚಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು.

ಗುಲಾಂ ಕಾದರನು ಮತ್ತೆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಸಂಗಡಿಗೆ ರೊಡನೆ ಒಳಸೇರಿದನು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರೆ ನಮ್ಮ ಪಾಪಕೃತ್ಯವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗುವದೆಂದು ಅಂಜಿ ಆ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಚಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಗುಲಾಂ ಕಾದರನು ಆಪ್ತನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ ಅವನು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುವ ಧೈರ್ಯವು ಅವನಿಗಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹಸ್ತಕರಣಿ ಒಬ್ಬನು ಮುಂದರಿದು ಬಂದು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕೈಹಿಡಿಯ ಹೋದನು. ಮೊದಲೇ ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಆಕೆಯು ಖಡ್ಗದ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ಆದರೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಡತವು ತಪ್ಪಿ ಅವನ ಒಂದು ಬೆರಳಿಗೆ ಗಾಯಮಾಡಿತು ನಾತ್ರ. ಕಡತವು ತಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಆ ನರಾಧನುನ ಕೈಯು ತುಂಡಾಗದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬೆರಳಿಗೆ ಖಡ್ಗದ ಪೆಟ್ಟು ತಗಲಲು ಆತನು ಎಚ್ಚತ್ತು ದೂರಸರಿದು ನಿಂತನು. ಈ ತರುಣಿಯನ್ನು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಲ್ಲದೆ ಹಾಗೇ ಇವಳು ಕೈವಶಳಾಗಳೆಂಬದು ಆತನಿಗೆ ಹೊಳೆದು ಹೋಯಿತು. ಆಗ

ಅವನು ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗೆನನ್ನು ಕುರಿತು ಯಾವ ಹಂಚಿಕೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಚಂದ್ರಾತ್ರನೆಯನ್ನು ಮುಸುಗೆ ಕಟ್ಟುವದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಮೂವರೂ ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿರಲು ಇತ್ತ ಪಿಂಪಳಗಾಂವದ ಸೆರೆಯಾಳು ಗಳಿದ್ದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲೋಜಿಯು ತನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಆಗಲಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂದೇ ಸವನೇ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುಲಾಂಕಾದರನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪಾಸಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಾಳಿರುವ ನಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಆಕೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ ಹೊರಡಿಸಿರುವ ನೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ದುಷ್ಟನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಬಿಡನೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಯು ಒಳ್ಳೇ ರೊಚ್ಚಿಗೆ ದ್ದಿದ್ದನು. ಹ್ಯಾಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸೆರೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಆ ನೀಚನ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಹೊತ್ತು ಮುಣುಗಿದ ಹಾಗೆ ಅವನ ರೊಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಸಿಟ್ಟಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯು ವೃದ್ಧಿಂಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಯಾರೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ನಿಲೋಜಿಯು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಸ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೀವದ ಹಂಗನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಿಡಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಾತ್ರಾ ವಿರನಾದ ಅವನು ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ಆವೇಶವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದು ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಕೈಬೇಡಿಯನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಯಶಸ್ಸು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಬೇಡಿಯು ಎರಡು ತುಂಡಾಗಿ ಅವನ ಕೈಗಳು ತಂಗಿಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತವಾದವು. ಕೈಬೇಡಿಯನ್ನು ಮುರಿದೊಡನೆಯೇ ಕೋಣೆಯ ಕಟಾಂಜನವನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಚಿಂತೆಯು ಅವನೆದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜೀಲಖಾನೆಯ ಅವಾರದಲ್ಲಿ ಜನರ ಸುಳಿದಾಟದ ಸುಳವು ಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಆ ನರಾಧಮನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆಗಾಗಿ ಹೊರಟರೆ ವನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಅವನಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ರೊಚ್ಚಿನಿಂದ ಕಟಾಂಜನದ ಗೆಜಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು.

ನಿಲೋಜಿಯು ಇದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಸುತ್ತಲೂ ಭದ್ರವಾದ ಗೋಡೆಯಿದ್ದು, ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗಜಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದ್ದರು. ಅವು ಬಹು ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದವು. ಅವನ್ನೇ ಮುರಿದು ಹೊರಹೊರಡುವದಕ್ಕೆ ನಿಲೋಜಿಯ ಪ್ರಯತ್ನವು. ಆತನು ಬಲಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಷ್ಟು ಬಲವಂತರು ಪಿಂಪಳಗಾಂವದ ಕೈದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಯು ತನ್ನ ನೆರವಿಗೆ ಯಾರನ್ನೂ ಕರೆಯುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಾಕೇಳು ನೀಕೇಳು ಎಂದು ಸುದ್ದಿಯಾದರೆ ಗದ್ದಲವಾಗಿ ಕಾವಲುಗಾರರು ಎಚ್ಚತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಕೆಡುವದೋ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಬೇರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಒಬ್ಬನೇ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅಣಿಯಾದನು. ವೊದಲು ಅವನು ಒಂದು ಗಜವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಸುವಿನಿಂದ ಜಗ್ಗಿದನು. ಆತನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಅದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಣಿಯಿತು ಮಾತ್ರ; ಗಜವು ಮಣಿದದ್ದರಿಂದ ನಿಲೋಜಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಹುರುಳು ಬಂದಿತು. ಅವನು ನಾಲ್ಕೈಂಟುಕಾರಿ ಒಳ್ಳೇ ಕಸುವಿನಿಂದ ಜಗ್ಗಿ ಜಗ್ಗಿ ಆ ಗಜವನ್ನು ಮುರಿದು ಚಲ್ಲಿದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಗಜವನ್ನು ಮುರಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ಕಟಾಂಜನ ದೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜೇಲಖಾನೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ತಸ್ವರವು ಕೇಳಬಂದಿತು. ಅವನ ಎದೆಯು ಧಸ್ಸೆಂದಿತು. ಅವನು ಆ ಆರ್ತಸ್ವರವನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಅದು ಸ್ತ್ರೀಕಂಠದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಸ್ವರವಾಗಿದ್ದು, ತನ್ನ ತಂಗಿಯದೇ ಇರಬಹುದೆಂಬ ನಂಬಿಗೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನ ಮೈಮೇಲಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ತಪ್ಪಿತು. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಕಸುವು ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ಏನೋ ಒಮ್ಮೆ ಗಜಕ್ಕೆ ಕೈನೀಡಿ ರಭಸದಿಂದ ಕೊಡವಿದನು. ಒಂದೇಸರತಿಗೆ ಗಜವು ಮುರಿದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಆ ಆರ್ತಸ್ವರವು ಕೇಳಬರುವಲ್ಲಿಗೆ ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿದನು.

ಇತ್ತ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ಆ ಮೂವರೂ ಕೂಡಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನು ಆಕೆಯ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಅಂಜಗುಳಿಯಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಒಂದು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಆಕೆಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡವಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಿಲೋಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆಬಂದು ವೊದಲು ಕಾಮಾಂಧ

ನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಜಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೇ ಕಸುವಿನಿಂದ ಗುದ್ದಿದನು. ಆ ಹೊಡತವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಅವನು ಸತ್ತೆನು ಸತ್ತೆನು ಎಂದು ಚೀರಿ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಚಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ನಿಲೋಜಿಯು ಉಳಿದಿಬ್ಬರ ಸಮಾಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ತೊಡಗಿದನು. ಆ ಕಾವಲುಗಾರರಿಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಲಿಷ್ಠರಿದ್ದರು. ಗುಲಾಂಕಾದರನಷ್ಟು ಅಳ್ಳಿದೆಯೆಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿಲೋಜಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಚೀರಿ ಬಂದರು. ಇತ್ತ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಸಾವಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಆಯತಸಮಯಕ್ಕೆ ಒದಗಿ, ಯಾವ ಪುಣ್ಯವಂತನು ತನ್ನ ಮಾನವನ್ನು ಳಿಸಿದನು? ಎಂದು ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಕಗ್ಗತ್ತಲು ಬಿದ್ದಿದ್ದರೂ ನಿಲೋಜಿಯು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಒಂದೆರಡು ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ದನಿಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಅಣ್ಣಾ ಎಂದು ಒದರಿದಳು. ಆಗ ನಿಲೋಜಿಯು ತಂಗೀ ಅಂಜಬೇಡ ಎಂಬವಿಷ್ಟೇ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನುಡಿದು ತನ್ನೊಡನೆ ಬಡಿದಾಡ ಬಂದ ಆ ಕಾವಲುಗಾರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದು ಏಟು ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಹೊಡತದಿಂದ ಅವನ ಮೊಳಕೈ ಮುರಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಒದರುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ತನ್ನ ಕೈಬಡ್ಡವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ನೆರವಾಗೆ ಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮೂರನೆಯವನೂ ಪಲಾಯನ ಹೇಳಿಸಿದನು. ಗುಲಾಂಕಾದರನಂತೂ ಯಾವಾಗೋ ಓಡಿಹೋಗಿ ಬೇರೆ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವ ಎತ್ತುಗಡೆ ನಡಿಸಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ನಿಲೋಜಿಯು ತಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮಹಾ ಸಂಕಟವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಆಕೆಯೊಡನೆ ಆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು, ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಬಾಗಿಲವು ಬಂದು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಯೇ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕಾವಲುಗಾರರು ಮಲಗಿದ್ದು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಅವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿಲೋಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಆ ಪುಕ್ಕ ಕಾವಲುಗಾರನು ಅಂಜಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದನು. ನಿಲೋಜಿಯು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲದ ಕಿರಿಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ತಂಗಿಯೊಡನೆ ಆ ಜಿಲ್ಲಖಾನೆಯಿಂದ ಹೊರನುಗ್ಗಿದನು.

(F) ಹೊಸಸಂಕಟ!

ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿಳೋಜಿಯು ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೈದಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ತಂಗಿಯೊಡನೆ ಹೊರಬಿದ್ದವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಲವು ಅಂತರದ ವರೆಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ಅವನದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡವು. ಅವನು ಒಂದು ಗಿಡದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ದುರ್ಗವು ಅವನಿಗೆ ಕೇವಲ ಅಪರಿಚಿತವಾದದ್ದು, ಅದರಲ್ಲೂ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯು; ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲದ ಹೊರತು ಎಲ್ಲಿಯೂ ದುರ್ಗದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಜೇಲಖಾನೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದರೂ ಮುಂದೆ ಪಾರಾಗುವದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ಪೇಚಿಗೆಬಿದ್ದನು. ಬೆಳಗಾದಕೂಡಲೆ ಫರಂಗೀಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತನ್ನನ್ನು ಕೈದು ಮಾಡಿ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಜೇಲಖಾನೆಯನ್ನು ಮುರಿದು ಓಡಿ ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವರೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಹ್ಯಾಗಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂಥ ನಿರಾಧಾರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಪುನಃ ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆ ಮಾಡಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಕೈ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಈಗಲೇ ಆಕೆಯ ಶಿರಚ್ಛೇದನ ಮಾಡಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನಲ್ಲುಂಟಾಯಿತು. ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯ ಜನರು ಯಾವದೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಕೂಡುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡತ ಎರಡು ತುಂಡು ಎಂಬಂತೆ ಅವರ ವಿಚಾರಸರಣಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೈಲಾಗದವರು ಮಾತ್ರ ಪಿಷ್ಪಪೇಷಣದಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತ ಬೀಳುವರು. ನಿಳೋಜಿಯು ಕೈಲಾಗದವನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಮೇಲಾದ ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯಿತ್ತು. ತಾನು ಜೀವದಿಂದಿರುವಾಗ ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ವಿಟಂಬನೆಯಾಗುವದೆಂದರೆ ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೇಡಿತನವು ಇನ್ನಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು

ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ನಿನಗೆ ಜೀವಬೇಕೋ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಬೇಕೋ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಆ ವೀರಸ್ತ್ರೀಯು— ಅಣ್ಣಾ ಇದನ್ನೇನು ಕೇಳುವೆ; ಮರ್ಯಾದೆಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದು ಇನ್ನಾವುದಿರುವದು? ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು. ನಿಲೋಜಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲಂಟಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಂಗಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅಣ್ಣನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಆಕೆಯು ಆನಂದದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

ತಂಗಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡದ್ದೊಂದೇ ತಡ; ನಿಲೋಜಿಯು ತಂಗಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಖಡ್ಗವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಶಿರಸ್ಸನ್ನು ಆಹುತಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೈ ಎತ್ತಿದನು. ಇನ್ನು ಅವನು ಆ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಆಕೆಯ ಕೋಮಲವಾದ ಶಿರಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೇ ಕಸುವಿನಿಂದ ಹೊಡೆಯ ತಕ್ಕವನು. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಆತನ ಕೈ ಹಿಡಿದರು. ನಿಲೋಜಿಯು ಮೆಟ್ಟಬಿದ್ದು ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಕತ್ತಲೆಯ ಸಮಯ; ಒಬ್ಬರ ಮೋರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುರುತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದವನು ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷವ್ಯಕ್ತಿ ಇರುವನೆಂಬದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ನಿಶ್ಚಯದ ಜೊತೆಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ತ್ವೇಷವೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂಥ ಅಪರರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವ ಈತನು ಫಿರಂಗೀಜನರ ಗಸ್ತಿಯವನಾಗಿರಬೇಕು. ಇವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದು ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವನನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಬಿಡಕೂಡದು. ಇವನ ಸಮಾಚಾರ ತಕ್ಕೊಂಡೇ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಈ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಅವನ ತ್ವೇಷವು ಹೆಚ್ಚಲು ಒಳ್ಳೇ ಕಸುವಿನಿಂದ ಅವನಿಂದ ಕೈಕೊಸರಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮೇಲೆ ಖಡ್ಗಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಹವಣಿಕೆ ತಿಳಿದು ಕೈಹಿಡಿದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು ಯಾಕೆ ನಿಲೋಜೀ, ನನ್ನ ಗುರುತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲೇನು? ಎಂದು ನುಡಿದನು. ನಿಲೋಜಿಯು ದನಿಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು—ಎಲಾ ಬಾಳಾಜೀ ಇಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂದೆ? ಎನಲು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುವ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ನಡೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೊದಲು

ಗುಪ್ತವಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತೇನೆ ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಎಂದು ನುಡಿದು ಅವನೊಡನೆ ಒಂದು ಗುಪ್ತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ನಡೆದನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ನಿಳೋಜಿಗೆ ಬಾಳುವುದು ಅಕ್ಕಿ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅದೂ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಾದ ಭಟ್ಟಿಯಿಂದ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದಂತೆ ನಿಮಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಳೋಜಿಯಂತೆ ನೀವು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಬಾಳಾಜಿಯು ಗುಪ್ತಹೇರನಾಗಿ ವಸಯಿದುರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇವಳಿ. ಈಗ ಬಾಳಾಜಿಯು ಗುಪ್ತಹೇರನಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಮೀಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಪೋತುಗೀಜ ಅಧಿಕಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವ ಹಾಗೂ ರಾಘೋಬನ ಭಟ್ಟಿಯಾಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಗುಪ್ತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಸದಾಶಿವ ರಾಘೋಬ ಇವರೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಸಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಎರಡೆರಡು ಮೂರು ಮೂರು ದಿನಕ್ಕೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಬಾಳಾಜಿಯು ಈ ದಿನ ಅವರ ಭಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸರತಿಯೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಅವನು ಹೊರಟರಲು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತದ್ದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರು ಇಂಥವರೇ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ್ದರಿಂದ ಕಳವಿನಿಂದ ಹೊರಟ ತಾನು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಬಾರದೆಂದು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮಾತುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಅವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿದಂತೆ ಕುಳಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರದೆ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದ ನಿಳೋಜಿ-ಹಾಗೂ ಚಂದ್ರಾ ತರುಣ ಇವರಿಬ್ಬರಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸಂಭಾಷಣದ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಳೋಜಿಯು ಚಂದ್ರಿಯ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವನೆಂಬದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಯಾಕೆ ಶಿರಚ್ಛೇದನ ಮಾಡುವನೆಂಬದರ ಕಾರಣವು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರ ಭಾಷಣಗಳು ಕೇವಲ ಸಂಧಿಗ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಾಳಾಜಿಯು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಏನೇ ಇರಲಿ, ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ತರುಣಿಯ ಕೊಲೆ ಮಾಡಗೊಡಬಾರದೆಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೋಗಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಯತ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆತನ ಕೈ ಹಿಡಿದನು. ಇರಲಿ.

ಬಾಳಾಜಿಯು ಗುಪ್ತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಯಾವೂ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬರಬಹುದೆಂದು ನಿಶೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾತ್ರನು ಯರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ನಿಶೋಜಿಯು ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಬಾಳಾಜಿಗೆ ನಿಶೋಜಿಯು ತಂಗಿಯ ಕೊಲೆ ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅವನು—ನಿಶೋಜೀ, ನೀನು ಚಂದ್ರಾತ್ರನು ಕೊಲೆಮಾಡಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಅನರ್ಥವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಕೆಯ ಆಯಸ್ಸುತ್ರವು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ಬೆಂತಲೇ ನಾನು ಆಯತಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೊಲೆಯ ಅನರ್ಥವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದೆನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಅಂಜಬೇಡ; ಈ ಸ್ಥಳವು ಬಹು ಗುಪ್ತವಾದದ್ದು; ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಈಕೆಯೊಡನೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನಕಾಲ ಕಳೆಯ ಬಹುದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೇಷಾಂತರದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಈಕೆಯನ್ನೂ ಪಾರು ಮಾಡುವೆವು. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಬಿಡುಗಡೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸೂರ್ಯಾ ಜಿರಾಯರಿಗೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಸನವುಂಟಾಗಿದೆ. ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಕುಂದೂ ಬರಬಾರದೆಂದು ಅವರು ಹಗೆಲಿರುಳೂ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಂದು ನುಡಿದು ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರು ಇರುತ್ತೇವೆಂಬ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆತನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಿಶೋಜಿಗೂ ಚಂದ್ರಾತ್ರನಿಗೂ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು ವ್ಯಸನ ಪಡುತ್ತಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

ಈಮೇರೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣಗಳು ನಡೆದಿರಲು, ಉಷ್ಣಕಾಲವು ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಸದಾಶಿವನಾಗಲಿ, ರಾಘೋಬನಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರುವ ಸರತಿಯು ಆ ದಿವಸ ಇರದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ

ಕಾರಣ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಾಳಾಜಿಯೇ ವಿಸ್ಮೃತಿಯಿಂದ ಆ ದಿನಸ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ವಿಸ್ಮೃತಿಯಾದದ್ದು, ಚಂದ್ರಾತ್ರರು ನೆಯ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಣೆಗೆ ಕಾರಣನಾಯಿತು. ಇರಲಿ. ಬಾಳಾಜಿಯು ದುರ್ಗದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗ ಸಾಧಿಸುವವರೆಗೆ ಆ ಗುಪ್ತಸ್ಥಳದ ಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿಶೋಚಿಗೂ, ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣೆಗೂ ಹೇಳಿ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವದರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಅವ ಸರದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಇತ್ತ ಆ ಗುಪ್ತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿ ಯರಿಬ್ಬರು ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಅವರಿದ್ದ ಆ ಗುಪ್ತಸ್ಥಳವು ಒಂದು ಹಾಳು ಮನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರವು ಹತ್ತಿದ್ದ ರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕಾವಲುಗಾರರ ಸುಳಿದಾಟವು ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದುನೇಳೆ ಕಾವಲುಗಾರರು ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಮನೆಯು ಅವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಮದ್ದು-ಗುಂಡು ಇಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅದು ಒಂದು ವಿಸ್ತೀರ್ಣವಾದ ಗುಹೆಯಂತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ಮುರು ಕಳಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ನಿರ್ಜನವಾದ ಆ ಸ್ಥಳವೇ ಆ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರಿಗೆ ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವಾಯಿತು. ಅವರು ಈ ಮುರುಕ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ವಾಸಮಾಡಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನ ಸೇವಕರಾದ ರಾಘೋಬಾ ಸದಾಶಿವ ಗಣೂ ವೊದಲಾದವರು ಬಂದಬಳಿಕ ಯಾವದೊಂದು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಿಶೋಚಿಯು ನೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂಗಿಯನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಊರಿಗೆಮುಟ್ಟಿಸಿ ತಾನು ಬಾಳಾಜಿಯವರೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಗುಪ್ತಹೇರನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಹುರುಪು ಹುಟ್ಟಿತು. ಹೀಗೆ ಅವನು ತಂಗಿಯೊಡನೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಮನೋರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದು ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆದನು. ಹಗಲ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ತಮ್ಮವರು ಯಾರೂ ಬರುವಹಾಗಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ದಿನ ಆ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರಿಗೆ ನಿರಶನವಾಯಿತು. ಆದಿನ ರಾತ್ರಿಯೇ ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರ ನೆಲ್ಲ ಕೂಡುವದೆಂದು ಅವನು ಬಾಳಾಜಿಯ ಮಾತಿನ ಮೇಲಿಂದ ಹಾರೈ

ಸುತ್ತ ಸಂಜೆಯಾಗುವ ವಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಂಜೆ ಯಾವಾಗ ಆಗುವದೋ ತಾನು ಆ ಮರಾಟಾವೀರರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇನೋ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯು ಅವನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ನಿಶೋಜಿಯು ಆ ಹಾಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿರಲು ಇತ್ತ ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಅನರ್ಥವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಕಾವಲುಗಾರರ ದುರ್ಲಕ್ಷದಿಂದ ಜೇಲಖಾನೆಯೊಳಗಿನ ಇಬ್ಬರು ಕೈದಿಗಳು ಕಬ್ಬಿಣದ ಗೆಜಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿರುವರೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಹತ್ತಿತು. ಈ ಭಯಂಕರ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ತಪ್ಪನಾದನು. ಅವನು ಪೂರ್ತುಗೀಜ ಸಿಪಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಜೇಲಖಾನೆಗೆ ಬಂದು ವಿದ್ಯಮಾನ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ ತಿಳಿದು ಮುಖ್ಯ ಕಾವಲುಗಾರನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಅವಮಾನ ರೀತಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆ ಕೋಟೆಯ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಫಿರಂಗೀ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರದೆ ಬೇರೊಬ್ಬ ವಿಷಯಾಂಧನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿದರೂ ಅವನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಫಿರಂಗೀಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಇಂಥ ಮೈಮರೆಯುವ ಮಡ್ಡನಿದ್ದಿಲ್ಲ ಮೇಲಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳು ದುರ್ಗವನ್ನು ಮುತ್ತತಕ್ಕವರಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಬಹು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ದಕ್ಷತೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಹತ್ತಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ದಿನ ನಿಶೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾತ್ರನು ಸುದ್ದಿಯದಿಂದಲೇ ಆತನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕೈದಿಗಳು ಕೈಬೇಡಿಯನ್ನು ಮುರಿದು ಬಾಗಿಲದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗೆಜಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಎಷ್ಟಿರಬಹುದು? ಎಂಬದೇ ಅವನ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಕಾವಲುಗಾರನಿಂದ ಕೈದಿಗಳಿಗೆ ಯಾವದೊಂದು ಬಗೆಯ ತ್ರಾಸವಾದ ಹೊರತು ಅವರು ಹೀಗೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲಾರರೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಯಾವ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಕೈದಿಗಳು ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದರೋ ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮುರಿದ ಗೆಜಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣುಟ್ಟು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇರೆ ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಳ್ಳೆ

ಅಂತಃಕರಣದ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಚಾಣರು; ಬರಿಯ ಒಣ ಮಾತಿನಿಂದ ಮಂದಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿನ ಹರಳು ಕರಗಿಸುವರೆಂಬದು. ಪಾಪ! ಆ ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಹುಂಬ ಜನರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಅವರು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಅಂತಃಕರಣದ ಮಾತುಗಳು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿದರು ಮತ್ತು ಕಾವಲುಗಾರನು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಮೇಲೆ ಪಾಪಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಾಳಿದ್ದೂ ಅವನು ಆಕೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯಿಟ್ಟಿದ್ದೂ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಮಸ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮೊಳಗಿದ ವೀರನಾದ ಸಿಳೋಜಿಯು ತಂಗಿಯ ಬಂಧವಿಮೋಚನೆಗಾಗಿ ಈ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ ನಡೆದ ವಿದ್ಯಮಾನವೆಲ್ಲ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು ಕಾವಲುಗಾರನ ಉಸುಟೆಗಳಿಗೆ ಬೇಸತ್ತು ಒಬ್ಬ ತರುಣನೂ ಒಬ್ಬ ತರುಣಿಯೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಓಡಿ ಹೋದವರಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸು ಇರುವಳೆಂದ ಬಳಿಕ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹಾಳು ಮನೆ ಗಿಡದ ಹೊದರು ಇಲ್ಲವೆ ಪಳಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರ ಬಹುದೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಅವನು ಕಾವಲುಗಾರನನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿ ಜೇಲಖಾನೆಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಬೇರೆ ಚತುರ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಒಳ್ಳೇ ಕುಶಲರಾದ ದೂತರನ್ನು ಓಡಿಹೋದವರ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಹೀಗೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಂದ ಆಜ್ಞಾಪ್ತರಾದ ದೂತರು ಆ ದುರ್ಗದೊಳಗೆ ಜನವಸತಿಗೆ ತ್ರಾಜ್ಯವಾದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಹಾಳುಮರಗಳ ಹೊದರುಗಳು, ಕೋಟೆ ಕೊತ್ತಲಗಳ ಹೊದರುಗಳು ಹಾಳುಮನೆಗಳು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ನೋಡುತ್ತಿರಲು ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿತು. ಆದರೂ ಆ ದೂತರಿಗೆ ಓಡಿಹೋದವರು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ನೋಡತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅದವು. ಅವರು ನಿರಾಶರಾದರು. ಓಡಿ ಹೋದ ಕೈದಿಗಳು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವರಲ್ಲುತ್ತನ್ನವಾಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಿರುವುದೆಂದು ಅವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿಯೂ ಬಿಟ್ಟರು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಇದೇ ಮೇರೆಗೆ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ನಿಳೋಜಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯರ ದೈವ

ದುವಿವಾಹವು ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಬನ್ನಬಡುವ ಯೋಗವು ಇನ್ನೂ ಇದ್ದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಕಾವಲುಗಾರರ ಬುದ್ಧಿಯು ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿತು. ಇದೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೇ ಮದ್ದಿನ ಹಾಳು ಖಜಾನೆ ಇರುವದೆಂಬದು ಅವರ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯಷ್ಟು ನೋಡದೆ ಮನಬಂದಂತೆ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬಾರದೆಂದು ಮತ್ತೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಚತುರನೂ ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠರನೂ ಇದ್ದದರಿಂದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಂಡು ಬಂದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತೋಳಿನ ಬಾಯಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಬಿಡನೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಪೂರ್ಣ ತೋಧ ಮಾಡದೆ ಹುಡುಕುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಅಂಜಿದರು. ಅವರು ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲಾಗಿದ್ದರೂ ತಾವು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಇತ್ತ ಆ ಜೀರ್ಣಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಿಳೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯರು ಇಂದು ಒಂದು ದಿನದ ಕುತ್ತನ್ನು ಪಾರಾದೆನೆಂದು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಲ್ಲ ಹೊರಗೇ ಇದ್ದಿತು. ಮರಾಠಾವೀರರು ಯಾವಾಗ ಬರುವರೋ ಎಂಬ ಆತುರತೆಯು ಅವರಲ್ಲುತ್ತನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಂಕಟ ಬರುತ್ತದೆಂಬದು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಚ್ಛಿಸುವದು ಒಂದು, ದೈವಚಿಂತನೆಯು ಬೇರೊಂದು ಆಗಿ ಅವನ ಮನೋಭೀಷ್ಯವು ಅಪೂರ್ಣವಾಗುವದು ಹೀಗೆ ಆದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಸಾಲದು. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ನಿಳೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಆವರು ಮರಾಠಾವೀರರು ಬರುವರೆಂದು ಕುತೂಹಲ ಉಳ್ಳವರಾಗಿರಲು, ಅವರೆದುರಿಗೆ ಫಿರಂಗೀ ದೂತರು ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಬಂದು ಸಂತರು.

ಬಂದ ದೂತರು ಇಬ್ಬರೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನಿಳೋಜಿಗೆ ಇವರಾರೆಂಬದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಸಂಗಡ ಬಾಳಾಜಿಯು ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ಮರಾಠಾ ವೀರರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೋ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣನೆಗೆ ಹೊರಟ ಫಿರಂಗೀದೂತರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೋ ಎಂಬದನ್ನು ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರದವನಾದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ದೂತರು ಗೆಹಗಿಹು ನಕ್ಕು

ಕೃತಕೃತ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದರು. ಅವರ ನಗೆಯಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ಕ್ರೂರ್ಯಭಾವವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲು ಇವರು ಶತ್ರುಗಳ ದೂತರಾದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಹೊಸ ಸಂಕಟ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತೆಂದು ನಿಲೋಜಿಯು ಉಸಿರ್ಗ ದಿದನು.

(೧೦) ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚು.

ನಿಲೋಜಿಯ ಶೋಧಮಾಡಿ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದ ಆ ದೂತರು ಕೃತಕೃತ್ಯ ರಾಗಿ ಒಳ್ಳೇ ಅಬ್ಬರದಿಂದ ನಿಲೋಜಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಹೋದರು. ನಿಲೋಜಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸ್ವಾಭಾ ವಿಕವಾಗಿ ಬೇರೆ ಕೈದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಂತೆ ನಿಲೋಜಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಹೋ ದರು; ಆದರೆ ನಿಲೋಜಿಯು ಅಪ್ರತಿಮ ವೀರನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ದೂತರನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕೆಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಪಲಾಯನ ಹೇಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಮುಸುಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಂದ ದೂತರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಅಯಕಟ್ಟು ನೋಡಿ ರ್ಕೂಡಿಸಿ ಒದ್ದನು. ಪಟ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಆ ದೂತನು ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವ ಹವಣಿಕೆಯಲ್ಲಿರಲು, ಆತನು ಹೊರ ಹೊರಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲೋಜಿಯು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೈಖಡ್ಗದಿಂದ ಹೊಡೆ ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನದೊಂದು ಕಾಲು ಕತ್ತರಿಸಿಬಿದ್ದಿತು. ಈ ಅಸಹ್ಯ ವೇದನೆಯಿಂದ ಅವನು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಚೀರಿದನು. ಆತನ ಈ ಆರ್ತ ಧ್ವನಿಯು ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಪಹರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ಕೇಳಿ ಸಲು, ಅವರು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಅನಾಹುತವು ನಡೆದಿರುವದೆಂದು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ಸಿಪಾಯಿಯು ಕಡತದಿಂದ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಲು, ನಿಲೋ ಜಿಯು ತುಗಿಯೆಡೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿಂಪ ಎತ್ತುಗಡೆ ನಡೆದನು. ಆತನು ಆ ಮನೆಯ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರದಿಳಿುವದಕ್ಕೂ, ಕೋಟೆಯ ಮೇಲಿನ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಜನ ದೂತರು ಧಾವಿಸಿ ಬರುವದಕ್ಕೂ ಮೇಳುಬಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಆತಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ನಿಲೋಜಿಯನ್ನೂ, ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನೂ ಕೈದುಮಾಡಿ

ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿದ ತಮ್ಮವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ತೊಡಗಿದರು.

ನಿಳೋಜಿಯಿಂದ ಒದಿಸಿಕೊಂಡವನು ದೇಹಯಾತ್ರೆಯನ್ನೇ ಮುಗಿಸಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಕಾಲು ಕಡಿಸಿಕೊಂಡವನ ಪ್ರಾಣಮಾತ್ರ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತಮ್ಮವರನ್ನು ಕಂಡು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ದೋದನ ಮಾಡುತ್ತ ನಡೆದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆತನು ಹೇಳುವಾಗ ನಿಳೋಜಿಗೆ ಈಗಲೇ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಸಿಟ್ಟು ಆ ಎಲ್ಲ ಕಾವಲುಗಾರರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವಾಗ ಈತನ ದೇಹಾವಸಾನವಾದರೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನೆದುರಿಗೆ ಜವಾಬು ಕೊಡುವದು ಕಠಿಣವಾದೀತೆಂದು ಅವರು ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಆ ಪ್ರೇತಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಇಬ್ಬರನ್ನಿರಿಸಿ, ಉಳಿದವರು ಕೈದಿಗಳನ್ನೂ, ಆ ಕುಂಟ ಸಿಪಾಯಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ನಡೆದ ಪ್ರಕಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ದೂತರ ಮುಖದಿಂದ ಕೇಳಿ, ಒಮ್ಮೆ ನಿಳೋಜಿಯ ಕಡೆಗೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಆತನ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿಯಾದ ದೇಹಾವಲೋಕನೆಯಿಂದ ಆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಲ್ಲಿ ಯಾವದೋ ಒಂದುಬಗೆಯ ಆಶೆಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಂಥ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಆತನು ಆಗಲೇ ಮರಣದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ದುರಾಶೆಯು ಹಾಗೆ ಮಾಡಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಬಲಕಾಲಿಯಾದ ಈ ಮರಾಟನನ್ನು ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಈತನಿಂದ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಹುದೆಂಬದೇ ಆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ದುರಾಶೆಯು. ಈ ದುರಾಶೆಯಿಂದ ಅವನು ಆ ದಿನ ನಿಳೋಜಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ವಿಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರನ್ನು ಬೇರೆಯೊಂದು ಭದ್ರವಾದ ತುರಂಗದಲ್ಲಿಡಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಇಂಥ ಭಯಂಕರ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯೇ ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಹೀಗೆ ದಯತೋರಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲ ಕಾವಲುಗಾರರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮಾಡುವದೇನು? ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಆಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಆ ಕುಂಟ ಸಿಪಾಯಿಯನ್ನು ದವಾಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಇತ್ತ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದನು. ಹಿಂದೂ ಜನರ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚು ಬಹು ದೃಢತರವಾದದ್ದು. ನಮ್ಮ ಉಪದೇಶ ದಿಂದ ಅವರ ಕುಚ್ಚು ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ಸುಖವಿಡಿಸಿಂಬದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೀಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ ಮರಾಟಾ ವಿರನು ಸಂಗ್ರಾಹ್ಯಮನುಷ್ಯನಾಗಿರುವನು. ಅವನಷ್ಟು ಬಲಕಾಲಿಗಳು ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಚಿತಾಗಿ ಸಿಗುವರು. ಇಂಥ ಬಲಾಢ್ಯ ಮನುಷ್ಯನು ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವದು. ಜೀವದ ಹೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಅವನು ಧರ್ಮಾಂತರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಬಹುದು. ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಜೀವವು ಯಾರಿಗೆ ಬೇಡ? ಜೀವವು ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿ. ಅವನನ್ನು ನಾಳೆಗೇ ಕರಿಸಿ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಸಿರಂಗೀಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಬಹುವಿಧವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಬೆಳಗಾದಕೂಡಲೆ ನಾಲ್ವರುದೂತರನ್ನು ಕರೆದು ಕೈದಖಾನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಲೋಜಿಯನ್ನು ಕರೆತರಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ದೂತರು ಅವನನ್ನು ಕರೆತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆಗ ನಿಲೋಜಿಯ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ಬೇಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಅರಿವೆಗಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ತೇಜಃಪುಂಜವಾದ ಮುಖವು ಬಾಡಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ನಿಲೋಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಏ ಮರಾಟಾವಿರನೇ, ನಿನಗೆ ಕಲ್ಯಾಣದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ಎಂದು ನುಡಿದು ಆತನ ಮನವೊಲಿಸುವದಕ್ಕೆ ಕ್ರಿಸ್ತ ಪುರಾಣವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದನು. ನಿಲೋಜಿಯು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಕಾಷ್ಠಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—

“ಉದಾತ್ತ ಧೈಯವುಳ್ಳ ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ಮುಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವು ಕೇವಲ ತುಚ್ಛವಾದದ್ದು; ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮವು ಬೇವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದಿರುವದು. ಆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವವನು ಬಹುಕಾಲ ಸುಖದಿಂದ ಬಾಳಿ ಸತ್ತನಂತರ ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೊಡುವನು. ಅದರಿಂದ ಸಮಸ್ತರೂ ಈ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸ

ಬೀಕೆಂದು ದೇವರ ಆಜ್ಞೆ ಯಿರುವದು. ದೇವರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ನಡೆದವರಿಗೆ ಆತನು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡದಿರಲಾರನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ದೇವರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಿತನಾಗದೆ ರಕ್ಷಿತನಾಗು; ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾಡುಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಸುಟ ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು; ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮಗುರುವು ಈಗಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಪವಿತ್ರನನ್ನಾಗೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಪವಿತ್ರಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಯಾಕೆ ಮಾತನಾಡು; ನಿನಗೆ ನಾವು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡುವೆವು ನಮ್ಮ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕೊಡುವೆವು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಹಿಂದೂಮತವನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಶಿರಚ್ಛೇದವಾಗುವದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಅಪರಾಧವೇ ಅಂಥ ಭಯಂಕರವಾಗಿರುವದು. ನೀನು ಜೇಲಖಾನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಓಡಿ ಹೋದದ್ದಲ್ಲದೆ ಓಡಿ ಹೋದಾಗ ಹಿಡಿಯ ಬಂದ ನಮ್ಮ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತೀ; ನಿನ್ನಂಥವನನ್ನು ಜೀವದಿಂದಿಡುವದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯತೋರಿ ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕ್ರಿಸ್ತಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಯಾದರೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ದೇವರು ಪ್ರೀತನಾಗುವನು; ನೀನು ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಅಂದರೆ ಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತೀ; ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ದೇವರು ಸಿಟ್ಟಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಈಗ ನೀನು ನಮ್ಮ ಕೈದಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಪರಿಪರಿ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತೀ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನಿನಗೆ ಸುಖಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳು!”

ಈ ಮೇಲೆಗೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಮಾತನಾಡಲು ನಿಲೋಜಿಯು ತಪ್ಪನಾದನು. ಆತನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಘೂತ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ—ಏ ಫಿರಂಗೀ, ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನನ್ನೆದುರಿಗೆ ನಿಂದಿಸಿದೆಯೆಂದರೆ ಈ ಕೈಬೇಡಿಗಳಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ತಲೆಗೊಡೆದು ಬಿಟ್ಟೇನು. ಮೂರ್ಖಾ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವೆನೆಂದು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀ ಏನು? ಯಾವನೊಬ್ಬನ ಪ್ರಾಣಿನ ಕರ್ಮಗಳಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಸುಖ ದುಃಖಗಳೊದಗುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮತತ್ವಗಳಿಂದಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಸಾಸಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದ ಬಳಿಕ ನಿನ್ನ ಧರ್ಮವು ಎಂತಹದೆಂಬದು

ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಏನೇ ಇರಲಿ; ನಾವು ಹಿಂದುಗಳು ಪರಧರ್ಮವನ್ನು ಹಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಮಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವವನ್ನು ಆ ಧರ್ಮದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವದೇ ಮೂಲತಃ ಪಾಪದ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ಒಬ್ಬರ ಧರ್ಮಕೆಡಿಸುವ ನೀಚರನ್ನು ಶಾಸನ ಮಾಡಲು ಟೊಂಕ ಕಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಆತನ ಮಗನೆಂದ ಬಳಿಕ ನನಗೇ ಸ್ವತಃ ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳಬರುವಿಯಾ? ಈ ಮಾತು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಆಗದು. ಹಿಂದುಗಳಾದ ನಾವು ಧರ್ಮಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಮರಣಕ್ಕೆ ಅಂಜುವದಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಹವನ್ನು ನೀನು ಇಂದು ನಾಶಗೊಳಿಸಿದರೆ ದೇವರು ನನಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸುಂದರ ದೇಹವನ್ನು ಕೊಡುವನು. ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ನಿಳೋಜಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ತಿಳಿದವು; ಕೆಲವು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಅವನ ಲಕ್ಷವು ಆಗ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ನಿಳೋಜಿಯು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೆ ಮುಂದೆ ಹ್ಯಾಗಾಗುವದೆಂಬ ಮನೋರಾಜ್ಯವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಈ ಮನೋರಾಜ್ಯದ ಸುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತಲ್ಲೀನವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಆತನ ಆ ಬಾಷ್ಪಲತನದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ನಿಳೋಜಿಗೆ ಬೇಸರಬಂದಿತು. ಅವನು ಆಗ ಸಂತಾಪದಿಂದ—ನೀವು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂಥ ನೀಚ ಧರ್ಮದದುರಭಿಮಾನಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಲಾಲಿಸಿದರೂ ನನಗೆ ಪಾಪವು ತಟ್ಟುವದು; ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆತನ ಈ ನಿರ್ಭತ್ಸನೆಯಿಂದ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಅನಿವಾರವಾದ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. ಇವನನ್ನು ಈಗಲೇ ಒಯ್ಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲುವಂತೆ ಅವನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು; ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಏನು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡನೋ ತಿಳಿಯದು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ದೂತರಿಗೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿರಿಸಲು ಅವನು ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಮಾತಿನಿಂದ ತನಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯೊದಗಬಹುದೆಂದು ನಿಳೋಜಿ

ಯು ತಿಳಿದಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ದೂತರ ಸಂಗಡ ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ನಿಳೋಜಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಡಂಬಡಿಸಲು ತಾನು ಅಸಮರ್ಥನಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನೇ ತೊಡಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನೋಡಿಸಿದನು. ಒಂಪಳಗ್ರಾಮದಿಂದ ಒಡಿದುತಂದ ಜನರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ, ನಿಳೋಜಿಯನ್ನು ಸ್ವಸಂಶೋಷದಿಂದ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೂ ಬೇಗನೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಈ ಪರವಾನಿಗೆಯ ದಾರಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾನಾಗಿಯೇ ಅಪ್ಪಣೆಯು ಸಿಕ್ಕಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಹರುಷದಿಂದ ಧರ್ಮದೀಕ್ಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೇವಕರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಜೇಲಖಾನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆಗ ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರರ ಮೇಲೆ ಕೈದಿಗಳಿದ್ದರು. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಯಾವ ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅವನು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಪ್ರೀತಿಸುವನೆಂಬ ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನಿಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ನಿಜವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕನಿಗೆ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಧರ್ಮಾಂತರಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೆ ಅವನು ಮನಸಾ ಎಂದೂ ಪರಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಾರನು. ಅವನಿಂದ ಆ ಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕವಡಿಯಷ್ಟು ಕೂಡಾ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದೆ ಹಾನಿಯೇ ಒದಗಬಹುದು ಕೆಲವರು ಮರುಳರು ಮಾತ್ರ ಆದದ್ದು ಅಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಮಗೆ ಯಾವ ಧರ್ಮವೇನು? ಹೊಟ್ಟೆಯೊಂದು ತುಂಬಿದರೆ ತೀರಿತೆಂದು ವಿಷ ಕ್ರಮಿ ನಿಯಾಯದಂತೆ ಕಾಲಕಳೆಯುವರು. ವಕಿಪ್ರತಿಯು ಪತಿಯ ವಿನಃ ಅನ್ಯರನ್ನು ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಸಲಾರಳೋ ಅದರಂತೆ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನು ಪರಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಾರನು. ಇದನ್ನರಿಯದೆ ಆ ಮೂಢ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಆ ಜೇಲಖಾನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೈದಿಗ

ಳಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಅವನು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಕೈದಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದಾಗೆ ರಾಘೋಬ-ಸೂರ್ಯಾಜಿಯವರ ಉಪದೇಶದಿಂದ ನಿಜವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕರೆನಿಸಿದ ಆ ಜನರಿಗೆ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬೋಧವು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪುಣ್ಯಮವನ್ನೂ ಮಾಡದಾಯಿತು. ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಪಾದ್ರಿಯು ಬೇಸತ್ತನು. ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಪಾದ್ರಿಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಲುಮೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಬೇರೆಗ್ರಾಮದ ಕೈದಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು. ಆದಿನ ಅವನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದವರೆಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡಿದರೂ ಯಾವ ಕೈದಿಯೂ ಧರ್ಮಾಂತರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಪಾದ್ರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಈ ಜನರಿಗೆ ಬಲುಮೆಯೇ ಯೋಗ್ಯ ಸಾಧನವಲ್ಲದೆ ಬೋಧವು ಯೋಗ್ಯಸಾಧನವಾಗಲಾರದು, ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಬಲುಮೆಯಿಂದ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಆ ಬಲುಮೆಯ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಕೈದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಂತೋಷವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವರು ಚೀತ್ಕಾರ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಫಿರಂಗೀ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಬಡಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದು ಅವರನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಹುಚ್ಚು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ತಲೆಗೇರಿತು. ಜನರ ಚೀತ್ಕಾರದಿಂದ-ಆಕ್ರೋಶಧ್ವನಿಯಿಂದ ಅವನ ಹೃದಯವು ದ್ರವಿಸದೆ ಅದು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಶಿಲಾಮಯವಾಯಿತು. ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ನಿಷ್ಕರುಣೆಯಾಗಿ ಕೇವಲ ದಂಡದಿಂದ ಜನರನ್ನು ಅಂಜಿಸಿ ನೂರಾರು ಜನರಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಗಿನ ಆತನ ಕ್ರೂರತನವು ವರ್ಣಸುಲರಕ್ಯವಾಯಿತು. ಆತನ ಈ ಕ್ರೂರತನಕ್ಕೆ ಧರಣಿಯು ಕೂಡಾ ನೆಡುಗಿರಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಫಿರಂಗೀ ಸಿಪಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಫಿರಂಗೀಜನರ ಈ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡಿ ಇನ್ನೂ ಧರ್ಮಾಂತರವಾಗದೆಯಿದ್ದ ಉಳಿದ ಕೈದಿಗಳು ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಂತಾಪ ಕೊಳ್ಳಗಾದರು. ಆದರೆ ತೃಂಬಲೆಗಳಿಂದಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅವರ ಆಟವು ಏನು ನಡೆಯುವದು? ಅವರು ಆ ಮೂರ್ಖನ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚನ್ನೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ದುರ್ಭವವನ್ನು ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

(೧೧) ದಂಡಯಾತ್ರೆ.

ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯವರಿಗೆ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪರ್ವಕಾಲ ದಂತಿರುವದು. ಯಾವನೊಬ್ಬ ಧಾರ್ಮಿಕನು ಮಹಾಪರ್ವಕಾಲವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹುರುಪಿನಿಂದ ಹೊರಡುವನೋ ಅದಕ್ಕೂ ಹತ್ತುಮಡಿ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಯೋದ್ಧಾಪುರುಷನು ದಂಡಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ ಹೊರಡುವನು. ಆಗೆ ಆಗಿನ ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ಇರುವ ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಬಾಹುಗಳು ಒಂದೇಸವನೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಲಿರುವವು. ಇಂಥ ರಣೋತ್ಸಾಹೀ ಯೋದ್ಧಾಪುರುಷನ ಸೈನಿಕರಂತೂ ತಕ ತಕ ಕುಣಿಯುತ್ತಲಿರುವರು. ಯುದ್ಧವೆಂದರೆ ಆ ಸೈನಿಕರ ಮೈಯುಬ್ಬುವದು. ಇಂಥ ಸೈನಿಕರೇ ನಿಜವಾದ ಸೈನಿಕರು ಇಂಥ ಸೈನಿಕರ ಮೇಲೆ ಒಡತನ ನಡಿಸುವವನೇ ನಿಜವಾದ ಸೇನಾನಾಯಕನು; ಹಾಗೆಲ್ಲದೆ ಯುದ್ಧವೆಂದರೆ ಜೋಲು ಮೋರೆ ಮಾಡುವ ಸೈನಿಕನು ಎಂಥ ಸೈನಿಕನವನು! ಇಂಥ ಸೈನಿಕರು ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಗಳಿಸುವ ಸೌಭಾಗ್ಯವಾದರೂ ಏನು? ಇರಲಿ; ಪ್ರಸ್ತುತದ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕನ ಸೈನಿಕರು ಇಂಥ ರಣಹೇಡಿಗಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸೇನಾಪತಿಯು ಆಳವಾದ ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳೆಂದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅನುಮಾನಿಸದಂಥ ವೀರಶಿರೋಮಣಿಗಳು. ಚಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ನಂಥ ರಣಧುರಂಧರನ ಕೈಕೆಳಗೆ ದಂಡಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಡುವದೆಂದ ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ಆ ಜನರು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹಪೂರಿತರಾಗಿದ್ದರು.

ಇಂದು ಸೋಮವಾರ; ಮಳೆಗಾಲವು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿ ಹಿಮಕಾಲದ ಆರಂಭದ ಸಮಯ; ಇಂದೇ ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರೀ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಚಮಣಾಜಿಯ ವರ ಕಟ್ಟಿಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ವಸಯಾ ಸಂಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಡತಕ್ಕ ಸೈನಿಕರು ಸುಸಜ್ಜಿತರಾಗಿ ಶನಿವಾರವಾಡೆಯ ಪಟಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಸಲಾಮಿಗಾಗಿ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕನ ಟೊಂಕದಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗ, ಬೆನ್ನಿಗೆ ಥಾಲು ಭಾಲೆಗಳು ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಚಂದದಿಂದ ಪರಿಶೋಭಿಸುವ

ಪದಾತಿಗಳ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಂಖ್ಯ ಜನ ತುರುಗಾರೂಢರು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪೇಶ್ವಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಅಪೂರ್ವವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ಹತ್ತಿದ ಕುದುರೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಚಟುವಟಿಕೆಯುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲ ಕುದುರೆಗಳು ಮನೋಹರವೂ ಪುಷ್ಟವೂ ಆಗಿದ್ದು ನಿಲುವಿಕೆಯಿಂದ ಬಹು ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದವು. ಇಂಥ ಸುಂದರವಾದ ಕುದುರೆಗಳನ್ನೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆರೋಹಣ ಮಾಡಿದ ಪುಷ್ಟಕಾಯರೂ, ಉತ್ಸಾಹಶಾಲಿಗಳೂ ಆದ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಇಂಥ ಅಪೂರ್ವ ಸೈನ್ಯವು ವಿಜಯತ್ರಿಯನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬರುವದೆ! ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಯಾನನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದಿನ ದಂಡಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ ಹೊರಟ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದುಸಾವಿರ ಕಾಲಾಳುಗಳೂ, ಎಂಟುಸಾವಿರ ರಾವುತರೂ ಇದ್ದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಬಾಜಾರಬುನುಗು ಬೇರೆ. ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಹೇರುವದಕ್ಕೆ ಅಸಂಖ್ಯ ಆನೆ-ಒಂಟೆ-ಹೇಸರ ಗತ್ತಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ತೋಪುಗಳು ಮಾತ್ರ ವಿಶೇಷವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೈಬೆರಳಿನಿಂದ ಎಣಿಸುವಷ್ಟು ಇದ್ದವು.

ಸುಮಾರು ಮುಂಜಾನೆ ಮೂರುತಾಸು ಹೊತ್ತು ಏರಿದಾಗ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನು ಹೋಳಕರ ಮಲ್ಲಾರರಾಯನೊಡನೆ ರಾಜಮಂದಿರದ ಮೇಲುಸ್ವರಿಗೆಯನ್ನೇರಿ ಪಟಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಸಿಪ್ಪಿನಿಂದ ನಿಂತ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಸೈನ್ಯದ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಈ ಸೇನಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ವಿಜಯಶಾಲಿಯಾಗುವೆನು, ಎಂಬ ಮನೋಭಾವವು ಅವನಲ್ಲುಂಟಾಯಿತು. ಈ ಮನೋಭಾವವೇ ಶುಭಶಕುನವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮಲ್ಲಾರರಾಯನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಣ್ಣನು ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಶಿರಬಾಗಿ ನಮಿಸಿ ಆತನ ಶುಭಾಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಮಲ್ಲಾರರಾಯನು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಪೇಶ್ವೆಯನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿದನು. ಆಗ ಬಾಜೀರಾಯನು ತನಗಾಗಿಯೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದ ಪೀಠದಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಸಂಜ್ಞಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಂದು ತೋಪು ಹಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲ ಸೈನಿಕರು ಒಳ್ಳೇ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪೇಶ್ವೆಗೆ ಮುಜುರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ರಾಣೋಜಿ-

ಸಿಂದೆ, ಯಶವಂತರಾವ ಪವಾರ, ಭೋಸಲೆ, ನೋದಲಾದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸರ ದಾರರುತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವೀರಶೀಯುಕ್ತರಾಗಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸೈನಿಕರು ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಈ ದೊಡ್ಡ ಸರದಾರರು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಪೇಶ್ವೆಗೆ ಮುಜುರೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು. ದರ್ಬಾರದ ಸಿಸ್ತಿನಂತೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ವಿಧಾನವು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಸೈನ್ಯವು ಹೊರಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಆ ಪ್ರಚಂಡಸೈನ್ಯವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಿಸ್ತಿನಿಂದ ಸಾಗಿ ಪುಣೆನಗರಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಬೈಲಲ್ಲಿ ತಳವೂರಿತು. ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಮಲ್ಲಾರರಾವ ಹೋಳಕರನೊಡನೆ ಆರಿಸಿದ ಸೈನ್ಯದಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಮಂಗಳವಾದ್ಯಗಳ ಘೋಷದೊಡನೆ ಶನಿವಾರವಾಡೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿ ಕೊಂಡನು. ಇತ್ತ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯು ತಮ್ಮನನ್ನು ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದದ್ದು; ಜೀವಗಳ್ಳರು ಎಂದೆಂದೂ ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಭಜಿಸಲಾರರು. ತಮ್ಮ ರುಂಡವನ್ನು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡದೇ ಅವರು ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಿಯ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳುವದರಿಂದಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವೃಥಾ ಪೌರುಷ ಕೊಚ್ಚುವದರಿಂದಾಗಲಿ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವು ಪಾಲಿಸಲ್ಪಡಲಾರದು. ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಜೀವಿತದ ಪರವಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಾದಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮಹಾವೀರರು ಕಾದಾಡಿದಾಗಲೇ, ಯಾವದೊಂದು ದೇಶವು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಧರ್ಮ, ಪ್ರಜೆಗಳ-ವಿತ್ತಜೀವಿತಗಳು, ವಾನ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವವು. ಕ್ಷಾತ್ರವೀರರಿಲ್ಲದ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಜೀವನವಿಲ್ಲದ ಕೊಳದಂತೆ, ಜೀವನಿಲ್ಲದ ದೇಹದಂತೆ, ವ್ಯರ್ಥವಾದದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವದು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ನವಚೈತನ್ಯವೆಂದರೇ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವು; ಇಂಥ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವೇ ಮೂರ್ತಿಭವಿಸಿದಂತೆ ತೋರುವ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ದಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟ ಬಳಿಕ ಆತನು ಹೋದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯ ನವಚೈತನ್ಯವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವದೇನು? ಅಪ್ಪಾನ ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ವಸಯೇಪ್ರಾಂತದ ಕೃಷಿವಲರೈಲ್ಲ ಹುರುಪು

ಗೊಂಡರು. ಸುಗ್ಗೀಕಾಲವು ಸವಿೂಪಿಸಿದ್ದರೂ ಆ ಜನರ ತೋಳತಂಡಿಯು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಗೂಡದಾಯಿತು. ಮನುಷ್ಯಸ್ವಭಾವವು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಅದು ಸರರ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನ ವಿರಸ್ವನಿಕರನ್ನೂ ಅಪ್ಪಾನ ವಿರಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಆ ಜನರಿಗೆ ತಾವೂ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಲವಲವಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬಲಿಸ್ವರಾದವರು ಬಹಳ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ಅವನ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಸೈನ್ಯಭರತಿಯ ಕೆಲಸವು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಆಗಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅಪ್ಪಾನು ಇದೊಂದು ಶುಭಲಕ್ಷಣವೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆತನು ವಸಯೀ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಳುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ನಿಲುಕಿತ್ತು.

ಅಪ್ಪಾನು ದಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟ ಸುದ್ದಿಯು ಒಂಟಿಯ ಸವಾರರ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ತುಳಾಜಿರಾಯನಿಗೆ ಕೆಲದಿನಗಳ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಖಂಡೋಜಿರಾವ ಮಾಣಕರ, ರಾಮ ಚಂದ್ರಹರಿ ಪಟವರ್ಧನ ಇವರೇ ನೊದಲಾದ ತಜ್ಞರೊಡನೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಪೇಶ್ವಾಯಿ ಪ್ರಚಂಡ ದಂಡಿಗೆ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಸ್ಥಳದ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಸಮಾಪದ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಆಹಾರದ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನಾದರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ತುಳಾಜಿಯ ಈ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವೆನಿಸಿತು. ಅವನು ಸೈನ್ಯದ ತಳವೂರಿ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಸಮಗ್ರ ಪಂಗತಿಯನ್ನು ತುಳಾಜಿಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ತನ್ನ ತಾಳಯದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧಪರಿಷತ್ತನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದನು.

ಅಪ್ಪಾನು ಕೂಡಿಸಿದ ಈ ಯುದ್ಧಪರಿಷತ್ತಿಗೆ ಆತನ ಎಲ್ಲ ಸರದಾರರೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆಲೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಷರವು ಕೂಡಾ ಶತ್ರುಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ತಕ್ಕ ಬಂದೋಬಸ್ತನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಪಾಳಯವು ತಳವೂರಿದ ಮರುದಿನವೇ ಸಭೆ ಕೂಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಶತ್ರುಗಳ ಗುಪ್ತಹೇರರು ಬಂದು ಸೇರಲು ಆಸ್ಪದವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳ ಅಡುಕಟ್ಟನ್ನು ತನ್ನ ಸರದಾರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ

ಕೆಲಸ ನೇಮಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವದಿತ್ತು. ಅಪ್ಪಾನು ಯಾವ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಪೂರ್ವಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಶತ್ರುಗಳ ಮೈಮೇಲೆ ಧುಡುಂಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುವು ನಿರ್ಬಲನಿರಲಿ, ಬಲಿಷ್ಠನೇ ಇರಲಿ; ಆತನ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಎಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಶತ್ರುವು ಹಣ್ಣಿಗೆ ಬರುವನೆಂಬದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಯುದ್ಧಪ್ರವೃತ್ತನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಈ ಪದ್ಧತಿಗನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಅಪ್ಪಾನು ಈ ದಿನ ಯುದ್ಧಪರಿಷತ್ತನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ್ದನು.

ಆನುಂತ್ರಿತ ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ನಿಯಮಿತವೇಳೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಹೋಳಕರ ಮಲ್ಲಾರರಾವ, ರಾಣೋಜಿಸಿಂದೆ ಯಶವಂತರಾವ ಪನ್ನಾರ, ರಾಣೋಜಿ ಭೋಸಲೆ, ಖಂಡೋಜಿನಾಣಕರ, ರಾಮಚಂದ್ರಹರಿ ಪಟ ವರ್ಧನ, ವಾಸುದೇವ ಜೋಸಿ, ರಾಮಚಂದ್ರಜೋಸಿ, ಶಂಕರರಾವ ಫಡಕೆ, ಅಂತಾಜಿ ರಘುನಾಥ, ಬಾಪೂಜಿ, ಗಂಗಾಜಿ ನಾಯಕ, ತುಳಾಜಿ, ಸೂರ್ಯಾಜಿ, ರಾಘೋಬಾ, ಆಂಗ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಸಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ಯೋ- ದ್ಧಾಪುರುಷರು ತಮಗುಚಿತ ಸ್ಥಳಗಳಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಯುದ್ಧೋಚಿತ ಪೋಷಾಕಿನಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಆತನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸರಶುರಾಮನೋ ಅಥವಾ ಕಾರ್ತೀವೀರ್ಯಾರ್ಜುನ ನನ್ನು ಮುದ್ರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ಮಯೂರಾಸನನೋ ಎಂಬಂತೆ ತೋರು ತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನ ವೀರಬಾಹುಗಳು ಮೊಳಕಾಲನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಮುಟ್ಟು ತ್ತಿದ್ದವು. ಆತನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳವು ಅತ್ಯುನ್ನತವಾಗಿತ್ತು. ಆತನ ಶ್ರೀಮುಖ ದಲ್ಲಿ ವೀರಶ್ರೀಯು ಹೊದಚಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗವು, ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚಲಕತ್ತು ಇದ್ದದರಿಂದ ಆತನು ಅಜೇಯ ಪುರುಷನಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂತೊಪ್ಪುವ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಳಿತ ಸರದಾರರು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಮುಜುರಿಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲ ಸಭಿಕರಿಗೂ ಕೂಡ್ರಹೇಳಿದನು. ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತುಳಾಜಿಯನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರೆದು ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ವಿಷಯವಾಗಿ ನೀನು ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳು ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಒಡೆಯನ ಅಪ್ಪ ನೆಯಂತೆ ತುಳಾಜಿಯು ಪೂತನಾಡಲುಸಕ್ರಮಿಸಿದನು.

“ಪ್ರಿಯಬಾಂಧವರೇ, ಶ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರದ ಸನ್ನಿಧಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಇತ್ತ ಬಂದಬಳಿಕ ನನ್ನಿಂದ ಆಗತಕ್ಕಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಆಗದಿದ್ದರೂ ಸರಕಾರದ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಕೆಲಕೆಲ ನುಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ತಿಳಿದ ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಬಲವೆಷ್ಟೆಂಬುದು. ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಒಂದೂ ಕಾಲಾಳುಗಳು ಎಂಟುಸಾವಿರದ ವರೆಗೆ ಇರಬಹುದು. ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರು ಒಂದೂವರಿ ಸಾವಿರ ಮಾತ್ರ ಇರಬಹುದು. ಸೈನಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅಲ್ಪವಿದ್ದರೂ ಅವರ ಆಯುಧಗಳು ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರವಿರುತ್ತವೆ. ಫಿರಂಗೀಜನರ ಮುಖ್ಯ ಬಲವು ತೋಫುಗಳನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಅವರ ಒಂದು ತೋಫಿನ ಹೊಡತವು ಏಕಾಪೋಶನಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ನುಂಗುವದು. ಈ ತೋಫುಗಳಲ್ಲದೆ ಕ್ರೂರವಾದ ಬಂದೂಕುಗಳು ಅವರಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮದ್ದು ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ಕೊಡಲು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗವರ್ನರನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ದು-ಗುಂಡಿನ ಪುರವತೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಮೊದಲು ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬರುವ ಮದ್ದು-ಗುಂಡುಗಳು ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟದಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಬಳಿಕ ಉತ್ತರದ್ವಾರದಿಂದ ಕೋಟಿಗೆ ಲೆಗ್ಗೆ ಹತ್ತಬೇಕು. ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲಬಂಧುಗಳು ಬಿಗಿಯಾದ ಕಾವಲನ್ನಿರಿಸಿದರೆ ಒಳಗಿನ ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ತುಳಾಜಿಯು ಮಾತನಾಡಲು ಚಿಮುಣಾಜಿಯು ಆತನಿಗೆ ಕೂಡ್ರಹೇಳಿ ಸಭಿಕರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—ಪ್ರಿಯಸರದಾರರೇ, ಶಿವಭಕ್ತಪತಿಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವದರಲ್ಲಿ ನೀವು ಬದ್ಧಕಂಕಣರಾದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯಾರೂ ಸಂಶಯಪಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ತುಳಾಜಿಯು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಶತ್ರುವು ದುರ್ಜಯನಿರುವನೆಂದು ಕಂಡುಬರುವದು. ಆದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹೆದರುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮರಕ್ಷಕನಾದ ಪರಶುರಾಮ ಪ್ರಭುವಿನ ಕೃಪೆಯಿರುವ ವರೆಗೆ ನಾವು ಇಂಥ ನೂರಾರು ಜನ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹಾಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಬಹುದು. ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ

ಜನಬಲ ವಿಶೇಷನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕ್ರೂರ ಆಯುಧಗಳ ಕೊರತೆ ಯಿರುತ್ತದೆ. ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನಬಲದ ಕೊರತೆಯಿದ್ದರೂ ಕ್ರೂರ ಆಯುಧಗಳ ವಿಪುಲತೆಯು ವಿಶೇಷನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಶತ್ರುಗಳ ಈ ಆಯುಧಗಳ ಆಟವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುವಂತೆ ತುಳಾಜಿಯು ಒಳ್ಳೆ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆರಿ ಹೋಗಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಸಾವದತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಸುವದು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿರ್ದುಷ್ಟನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಂಗ್ರಿಯು ತನ್ನ ಬಲ ದೊಂದಿಗೆ ಸಮುದ್ರತೀರವನ್ನೇ ಕಾಯತಕ್ಕದ್ದು. ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬರ ತಕ್ಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಬಾರದು. ಶತ್ರುವಿದ್ದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಡೋಣಿಗಳು ಸರ್ವದಾ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಪಹರೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಮತ್ತು ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗುವ ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಬೇಕು. ಆದರೆ ಹೆಂಗಸರು ಹುಡುಗರ ಅವಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾರೂ ಮಾಡಲಾಗದು. ಆಂಗ್ರಿಯು ಸಮುದ್ರಭಾಗವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಉಳಿದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಲಗ್ನಿಹತ್ತುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ; ನಮ್ಮ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಮೂರುಭಾಗ ಮಾಡಿ ಒಂದನೆಯದಕ್ಕೆ ಹೋಳಕರ ಮಲ್ಲಾರಾಯನು ಅಧಿಸತಿಯಾಗಬೇಕು. ಈ ಭಾಗವು ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಚಾಗರೂಕವಾಗಿರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಕಾದಿಟ್ಟ ಸೈನ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ದಂಡಿನ ಉಪಯೋಗ ವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಉಳಿದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತುಳಾಜಿ, ಪವಾರ ಭೋಸಲೆ ಮೊದಲಾದವರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದಂಡಿನೊಡನೆ ಸೇರಿ ನಾನು ಹೇಳುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ಕೋಟಿಯು ಮೇಲೆರಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಉಳಿದವರು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕಾಲುಮಾರ್ಗದಿಂದ ವಸಯೀ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸುಲಿದು ತರುತ್ತಿರಬೇಕು. ಶತ್ರುಗಳ ಗುಪ್ತಹೇರರು ಬಂದು ಸೇರದಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲರೂ ಚಾಗರೂಕರಾಗಿರಬೇಕು. ತ್ರೀಮಂತಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ಉತ್ತಮ ಯೋದ್ಧಾ ಜನರನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆಯೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸರ್ವರೂ ಯುದ್ಧಪ್ರವರ್ತಕರಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ತೋಫಖಾನೆಯ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರಾಣೋಜಿ ಸಿಂದಿಯು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ತೋಫಗಳನ್ನು

ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಬೇಕು ಎಂಬದನ್ನು ಆತನೇ ಇಲ್ಲಿಯ ತಜ್ಞರ ಸಹಾಯ ತಕ್ಕೊಂಡು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಬೇಕು. ನಾಳೆ ಸಂಜೆಯ ಒಳಗಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಆಗತಕ್ಕದ್ದು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯೇ ನಂದರೆ—ಯುದ್ಧಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲು ಶತ್ರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಟಾಯಿ ಗಾಗಿ ಕಳಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಯಾರ ನ್ನಾದರೂ ಕಳಿಸಬೇಕೋ ಹ್ಯಾಗೆ? ಕಳಿಸುವದಾದರೆ ಯಾರನ್ನು ಕಳಿಸ ಬೇಕು? ಇದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಿರಿ.”

ಈ ಮೇಲೆಗೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ನುಡಿಯಲು ಹೋರಾಳಕರನುಲ್ಲಾರದಾ ಯನು ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಸರಕಾರ, ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗಾಗಿ ಯಾರನ್ನೂ ಕಳಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಅವರು ಧರ್ಮದ್ರೋಹಿ ಗಳು, ಹಿಂದುಗಳ ದ್ವೇಷಿಗಳು. ಮೇಲಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರಿಸಮಾನಸ್ಕಂದರಲ್ಲ. ಇಂಥವರೊಡನೆ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಕಳಿಸುವದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಪಮಾನವನ್ನು ನಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಾಗುವದು. ಯಾವನೊಬ್ಬ ವುಂಡನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಂತೂ ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಎಂದು ನುಡಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಯು ಎಲ್ಲ ಸರದಾರರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೇಳಿದನು. ಕೆಲವರು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಕಳಿಸ ಬೇಕೆಂದರು ಕೆಲವರು ಬೇಡವೆಂದರು. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಮಾತುಗಳಾ ಗಲು ಕೊನೆಗೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು—ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ವಿಲ್ಲದವರಾಗಿದ್ದರೂ ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯವುಂಟು; ಅವರೂ ನಮ್ಮಂತೆ ಗೌರವಶಾಲಿಗಳಾಗಿರುವರು. ಅವರು ಹಿಂದುಗಳ ದ್ವೇಷಮಾ- ಡುವರೆಂದೇ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಈಗ ಶಿಕ್ಷಿಸಬಂದಿರುವೆವು. ಆದರೆ ಮೊದಲು ಶಿಷ್ಟಾಯಿರೂಪದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಡದೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸು ವದು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಮುಲಗಿದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಅವರ ಕೈ- ಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗ ಕೊಟ್ಟು ಅವರೊಡನೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲದೆ ಶತ್ರುವು ಮುಲ ಗಿದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಕೊರಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯಬಾರದು. ನಾವು ಧರ್ಮದಿಂದ ಲೇ ನಡೆಯಬೇಕು. ಧರ್ಮದಿಂದಲೇ ಯುದ್ಧವ ಮಾಡಬೇಕು. ಧರ್ಮ ವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಪರಶುರಾಮನ ಬಲವಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ತುಳಾಜಿಯು ನಾಳೆಗೆ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ ಎಂದು ನುಡಿ

ದನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಈ ಭಾಷಣವು ಸಮಸ್ತ ಸರದಾರರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಗೊತ್ತಾದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತರಿಂದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳು ಹುಗಿದ ಬಳಿಕ ಅಂದಿನ ಸಭೆಯು ವಿಸರ್ಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

(೧೨) ಹೊಣೆಗಾರರಾರು?

ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಚಮುಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತುಳಾ ಜಿಯನ್ನು ಫಿರಂಗಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗಾಗಿ ಕಳುಹಿ ತಾನು ಮಲ್ಲಾರ ರಾವ ಹೋಳಕರನೊಡನೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟನು. ವಸಯಾಕಿಲ್ಲೆಗೂ ಚಮುಣಾಜಿಯ ಪಾಳಯಕ್ಕೂ ಎರಡು ಮೈಲುಗಳ ಅಂತರವಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗುಡ್ಡವಿದ್ದ ದರಿಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳ ತೋಫಖಾನೆಯ ಉಪಟಳವು ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ತಗಲುವಂತೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಚಮುಣಾಜಿ ಹಾಗೂ ಮಲ್ಲಾರರಾವ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ವೇಷಾಂತರ ದಿಂದ ವಸಯಾಕೋಟೆಯ ಸವಿಸಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಕೋಟೆಯು ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿದ್ದು ಅದರ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ವಿಸ್ತೃತ ಮುಖವುಳ್ಳ ಒಂದು ಖಾಡಿಯು ಇರುವದು. ಆ ವಿಶಾಲವಾದ ಖಾಡಿಯಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೂರು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಆಳವಾದ ನೀರು ಇರುವದು ಈ ನೀರಿನ ಅನುಕೂಲತೆಯಿಂದ ವಸಯಾಕೋಟೆಯು ಜಲದುರ್ಗವೆನಿಸಲು ಅರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲವರೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನೆಲ ಮಾರ್ಗವಿರುವದು. ಅದರೆ ಅದೂ ವಿಶೇಷ ಅಗಲವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯವು ನಡೆದು ಹೋಗಿ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದು ಕಠಿಣವಿರುತ್ತದೆಂಬದು ಈ ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹೊಳೆಯದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಚಮುಣಾಜಿಯಾಗಲಿ, ಹೋಳಕರನಾಗಲಿ ನಾನಾಂಕಿತ, ಶೂರರೂ, ಹಲವು ದುರ್ಗಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದವರೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಆ ಕೋಟೆಯ ನಿರೀಕ್ಷಣದಿಂದ ವ್ಯಸನವೆನಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ಭದ್ರತೆಯು ಎಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಉದ್ಭವಿಸ

ಬಹುದು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಹೋಳಕರನನ್ನು ಕುರಿತು—ಮಲ್ಲಾರಬಾ, ಕೋಟೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವೆಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವೋ ಈಗ ಅಷ್ಟು ಕಠಿಣವೆಂದು ನಮಗೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಕೋಟೆಯು ನೆಲಕೋಟೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ದುರ್ಭೇದ್ಯವಾಗಿರುವುದು. ಯಾಕೆ ನಿನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮಲ್ಲಾರರಾಯನು— ಸರಕಾರ, ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ನನಗೂ ಇದು ಕಠಿಣವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಸಿಂಹಗಡದಂಥ ಗಗನಚುಂಬಿತ ಕೋಟೆಯನ್ನೇ ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥರಾದ ಮರಾಟವೀರರಿಗೆ ಇದು ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಸಂಭವವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವನ್ನೊಬ್ಬ ವಿಷಯಲಂಪಟ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಅಘೂಭಕ್ತನಾದ ರಜಪೂತಕಿಲ್ಲೆದಾರನಿದ್ದರೆ ನಾವು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸರ್ಪದಂತೆ ಚಪಲರಾದ ಪೋರ್ತುಗೀಜರ ವಶದಲ್ಲಿ ಈ ಕಿಲ್ಲೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸಾವಿರಾರು ಹರದಾರಿಗಳಿಂದ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಜಾತ್ಯಾ ಶೂರರೂ, ಚಪಲರೂ, ಕಷ್ಟಾಳುಗಳೂ ಇರುವರೆಂತಲೇ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರ ಕೂಡ ವ್ಯವಹಾರವಿದ್ದದರಿಂದ ಕಠಿಣವೆಂದು ಅನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾ—ಮಲ್ಲಾರಬಾ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವಿರುವುದು. ಆದರೆ ಶತ್ರುವು ಬಲಿಷ್ಠನಿದ್ದಷ್ಟು ನಮಗೆ ಹುರುಪು ಬರಬೇಕು. ಬಲಿಷ್ಠ ಶತ್ರುವನ್ನು ಗೆದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಪೌರುಷವು; ಒಬ್ಬ ಹೇಡಿಯನ್ನು ತಡವಿ ಸೋಲಿಸಿ ಓಡಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಅವ ಪೌರುಷಸಂಪಾದನೆಯಾಗುವುದು? ಶತ್ರುವು ಬಲಿಷ್ಠನಿದ್ದದ್ದು ವಿಹಿತವೇ ಸರಿ! ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗುವುದು. ನನಗಂತೂ ಈ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಇಂಥ ದುರ್ಭೇದ್ಯ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ಉಂಟಾಗ ಹತ್ತಿದೆ. ನಾನು

ಶ್ರೀಮಂತಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು ದೃಢಪಡಲಾರಂಭಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಈ ದುರ್ಗವನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಠಿಣವಿದ್ದರೂ ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ದುರ್ಗವನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆ ಧಾರಾತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ದೇಹವನ್ನರ್ಪಿಸಿ ವೀರಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇನ್ನೆರಡರ ಹೊರತು ಮೂರನೇ ಮಾರ್ಗವು ನನಗೆ ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಮಾತನಾಡಲು ಹೋಳಕರನು ಒಳ್ಳೇ ಅವೇಶದಿಂದ—ಸರಕಾರ, ಸರಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರದಂತೆಯೇ ಈ ಸೇವಕನ ನಿರ್ಧಾರವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದು. ಈ ಹೋಳಕರನು ಜೀವಿಸಿರುವ ವರೆಗೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಜಯವು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲೆಂಬ ಮಾತು ಎಂದೂ ಸಂಭವಿಸುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವದೊಂದೇ ತಡ; ಶತ್ರುವು ಎಷ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠನಿರುವನೋ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಜೋಣಿಗೆಳನ್ನೂ ಜಹಾಜುಗಳನ್ನೂ ತಕ್ಕೊಂಡು ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕಡೆಗೆ ಬಲವಾದ ಕಾವಲಿರಿಸಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ತೋಳುಹಚ್ಚಿ ಹೊಡೆಯ ಹತ್ತಿದರೆ ಬಿಲದೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಸರ್ಪವು ಒದ್ದಾಡಿ ಮೃತಪಡುವಂತೆ ಈ ಘರಂಗಿಗಳ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗುವದು. ಸರಕಾರ, ನಾವು ಬಂದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯ ಎಲ್ಲ ಭಾಗವನ್ನೂ ನೋಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೆ ಇಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಲಾಂತನುನಸಿಗಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡೋಣ; ನಡ್ಡಕ್ಕೆ ನಾವು ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ ನಡೆಯಿರಿ.

ಈ ಸ್ವಕಾರ ಹೋಳಕರನು ಮಾತನಾಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೂ ತುಳಾಜಿಯು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಯ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವದಕ್ಕೂ ಮೇಳು ಬಿದ್ದಿತು. ತುಳಾಜಿಯು ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಉಭಯತರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕ ತುಳಾಜಿಯು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು.

“ಮಹಾರಾಜ, ತಮ್ಮ ಅಸ್ಪಣೆ ಹೊಂದಿ ನಾನು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗಾಗಿ

ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದೆನು. ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತಸರಕಾರದ ರಾಯಭಾರಿ ಇದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಲು, ಕಾನಲುಗಾರರು ನನಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೆನು. ಮುಖ್ಯ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನಿಗೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನೀ ಭಾಷೆಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಉಳಿದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನಿಯು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಕಿಲ್ಲೆದಾರನೊಡನೆಯೇ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಉದಾರಮತವಾದಿಯಿರುವನು. ಆದರೆ ಉಳಿದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಕ್ಷಸರಂತಿರುವರು. ಅವರ ಮುಂದೆ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಸತ್ತೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಡಿಯುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತಸರಕಾರದ ಆಗಮನದಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಅಂಜಿಕೊಂಡಿರುವನು. ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಕುತ್ತದಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಹೆಣಗುತ್ತಿರುವನು; ಆದರೆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಅವನ ಈ ವರ್ತನವನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುವದು. ಆದರೂ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಏನೇನೋ ತಿಳಿಹೇಳಿ, ನನಗೆ ಕೆಲವು ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅವು ಯಾವವೆಂದರೆ:—(೧) ಶ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಈಗಾದ ಖರ್ಚನ್ನು ಕೊಡುವೆನು. (೨) ನಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿರುವ ದುರ್ಗಗಳ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವಿರಬಾರದು. (೩) ಆ ದುರ್ಗಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. (೪) ಪರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವ ಮಾಡಬಾರದು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ತನ್ನ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಅವನ ಆಶಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ನಾನು ಸರಕಾರದ ಧೋರಣಕ್ಕೆ ನುಸಾರವಾಗಿ ಇಂತು ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆನು. (೧) ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ವಸಯಾಪ್ರಾಂತವನ್ನು ನನುಗೈವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು. (೨) ಹಿಂದೂಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಾರದು. (೩) ಅವರನ್ನು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. (೪) ಈಗ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. (೫) ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಪೋರ್ತುಗೀಜರು ವ್ಯಾಪಾರವಲ್ಲದೆ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಕೈಹಾಕಕೊಡದು. (೬) ಈಗ ನನುಗಾಬ ಯುದ್ಧದ ಖರ್ಚನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಬೆದರಿದನು. ಈ ಕರಾರುಗಳಂತೆ ನಡೆಯಲು ಅವನು ಇಚ್ಛಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಂತೂ ಇದಕ್ಕೆ ತೀರ ವಿರೋಧಿಸಿದನು. ನಾನು ಅವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಘೋರಣದಿಂದಲೇ ತಿಳಿದೆನು. ನೀವು ಈ ಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆಗೇ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಸುರುವು ಮಾಡುವೆವು ಎಂದು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವದಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಮುಂಬ ಯಿಂದ ಮದ್ದು-ಗುಂಡುಗಳು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಅವನು ನೋಡುತ್ತಿರುವನು. ಈಗಲೇ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಸಾರಿದರೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ತೀರಿ ವೇಚಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬರುವದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯು ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಂಟು; ಆದರೆ ಈ ಒಳಗಿನ ಬೇನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಈಗಲೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಡಾಲನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ವಿರಸವಾಗುವಂತೆ ಮಾತನಾಡದೆ ನಿಮ್ಮ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿ ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಎಂದು ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇತ್ತ ಹೊರಟು ಬಂದೆನು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ತುಳಾಜಿಯು ಸುಮ್ಮನಾಗಲು ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಶಾಂತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಚಮಣಾಜಿಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ—ಶಾಬಾಸ್ ತುಳಾಜಿ, ರಾಯಭಾರಿಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನೀನು ಯೋಗ್ಯನಿರುತ್ತೀ; ಶತ್ರುಗಳ ಮುಂದೆ ಹೋದ ರಾಯಭಾರಿಯು ವಿರಸವಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗ ಒಂದಾಗ ಉಪಾಯಾಂತರದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಅವರ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಕೊಳೆಯುವ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ತಂದು ಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಶತ್ರುಪಕ್ಷದವರು ಮೂರ್ಖರಿದ್ದರೆಂದರೆ ರಾಯಭಾರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಅವರ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುವದು ಇಲ್ಲವೆ ಅವರನ್ನು ಸೆರೆಯಿರಿಸುವದು ಮೊದಲಾದ ಔದ್ಧತ್ಯದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಬಹು ನೀಚತನದ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಯಭಾರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಹರಿಯಹಾಯಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವದು ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವೇ ಅಲ್ಲ. ಇರಲಿ. ನೀನು ಒಮ್ಮೆ ಸಿರಂಗಿಗಳ ಮುಂದೆ

ಹೋಗಿ ಊರುವ ಶಂಖವನ್ನು ಊದಿ ಬಂದಿರುತ್ತೀ; ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ವಾದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನುಮುಂದೆ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಯುದ್ಧ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಾಯಿತು. ಫಿರಂಗೀಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಕಷಪದಾರ್ಥವಾಗಿ ತೋರಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಅವನ ಈ ಸೊಕ್ಕಿನ ಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಬೇಗನೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವದೇ ಉತ್ತರವಾಗಿರುವದು. ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡುವವನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಹೊಣೆಗಾರರಾರು?

(೧೩) ದುರ್ಗದಲ್ಲಿಯ ಗೊಂದಲ.

ತುಳಾಜಿಯು ಶಿಷ್ಯಾಯಿಗೆ ಬಂದು ಹೋದಬಳಿಕ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿಯ ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗೊಂದಲವೆದ್ದಿತು. ದುರ್ಗದ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೂ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೂ ಬಹಳ ಮತಭೇದವಾಯಿತು. ಶತ್ರುವು ಪ್ರಬಲನಿದ್ದದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಆಟವು ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲೆಂಬದು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಪೋರ್ತುಗಾಲದಿಂದ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಅದರ ಪರಿಚ್ಛಾನವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಧರ್ಮದ ಗುರುವಂತೂ ಆ ಹೊಸ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರವ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವು ತಪ್ಪುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಿತು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಬಹು ಧೋರಣೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಉತ್ತಮ ಯೋಧ್ಯಾ ಪುರುಷನಿದ್ದದ್ದಲ್ಲದೆ, ಮೇಲಾದ ಮುತ್ಸದ್ಧಿಯೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಇಂಥವನಿಗೆ ಕೂಡ ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು. ಯಾವದೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಮನೆತನದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವದು ಶುಭಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಸತ್ತೆಯು ಒಂದೇ ಮುಖದಿಂದ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಅನೇಕ ಮುಖಗಳಿಂದ ಪ್ರವಹಿಸಬಾರದು. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯವೇ ಆಗಲಿ, ರಾಜಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯವೇ ಆಗಲಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸತ್ತೆಯು ಒಂದೇ ಮುಖವಾಗಿರುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಹಲವು ಮುಖ

ವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ತೆಯು ಬಹು ಮುಖವಾಗಿ ಅದು ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದರೆ ಆ ರಾಜ್ಯವು ರಸಾತಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತೆಂತಲೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಪ್ರಸ್ತುತದ ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾದುರ್ಭವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅವನತಿಯು ಕಷ್ಟದ ಅಗುನದಂದು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ತಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಈ ಅವನತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ತಟಸ್ಥನಾಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನೇ ಮೂಲೆಗೊತ್ತಿ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸ್ವಂತ ವಿಚಾರದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು ತಾನು ಹ್ಯಾಗೆ ನಡೆದರೂ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬರುವದೆಂಬದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಣತೆಂದಂತೆ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರದವನಾದನು. ಅವನು ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಫಿರಂಗೀ ನೌಕರನಿದ್ದನು. ಒಬ್ಬರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡವನಿಗೆ ಪೂರ್ಣಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಲ್ಲಿಯದು? ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಶೂನ್ಯನಾದ ಅವನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪೌರುಷವಿದ್ದರೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವದು, ಎಷ್ಟು ಮುತ್ಸದ್ಧಿತನವಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಾಗುವದು. ಎಷ್ಟು ಶೌರ್ಯವಿದ್ದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವದು. ಯಜಮಾನನು ಏನು ಅನ್ನುವನೋ ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಸದಸದ್ವಿವೇಕಬುದ್ಧಿಯ ಉಪಯೋಗವು ಆಗತಕ್ಕಷ್ಟು ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಯಾವನೊಬ್ಬ ಸ್ವತಂತ್ರಮನುಷ್ಯನು ತನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ನಡೆಯುವ ಹಾಗೆ ನೌಕರಿಯೆಂಬ ಶೃಂಖಲೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಹಾಗೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಧೈರ್ಯಪಡುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಡೆಯನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಡೆಯನ ಅವ್ವಣಿಯಂತೆ ನಡೆಯುವಾಗೆ ಕಾರ್ಯಹಾನಿಯಾಗುವದೆಂಬದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಅವನು ದುರ್ಲಕ್ಷ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸೇವಕಧರ್ಮದ ಪುರುಷರ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೆಯೇ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಬಹು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ನೋಡಿ

ದನು. ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವದು ಅವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ತೋರದಾಯಿತು. ಯಾಕಂದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದರಿಂದ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನ ಆಜ್ಞಾಭಂಗ ಮಾಡಿದ ದೋಷವು ತನಗೆ ತಟ್ಟುವದೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಕಾರ್ಯವು ಕೆಡಲಿ, ವಸಯೀ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಡುವ ಪ್ರಸಂಗಬರಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ತನಗೆ ಧಾರಾತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ದೇಹಬಿಡುವ ಸಮಯ ಬರಲಿ, ಏನಾದರೂ ಮೇಲಿನವರ ಮುಕುಟನಂತೆಯೇ ನಡೆಯುವದು ತನಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವೆಂದು ಆತನು ಭಾವಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಅದನ್ನೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮಾತು ಗೆದೆಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವು ಮೂರೇ ಬೆರಳು ಉಳಿದಷ್ಟು ಸೌಖ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆ ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಗತಿಯೇನಾದೀತೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಧರ್ಮಾಂಧರಿಗೂ, ದುರಭಿಮಾನಗ್ರಸ್ತರಿಗೂ ಭವಿತವ್ಯವು ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವದಕ್ಕಿಂತ ಅವರು ಆಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಕೊಡುವದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವದು ವಿಹಿತವಾಗಿರುವದು. ಅವರು ಸರ್ವದಾ ಅಹಂಭಾವದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಕ್ಕುವದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಹಾಡು ಆ ಹುಚ್ಚು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೂ ಆಯಿತು. ಅವನು ಪೇಶ್ವರೆಂದರೆ ಕೇವಲಾರ್ಥವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ತಮ್ಮ ಕ್ರೂರವಾದ ತೋವುಗಳ ಮುಂದೆ ಪೇಶ್ವೆಯರ ಆಟವು ಸಾಗದೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆಂಗ್ರಿ ಜನರು ಸಮುದ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ಕಾವಲವನ್ನಿರಿಸಿ ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವರೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಆಂಗ್ರಿ ಜನರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅನುಭವವು ಬರತೊಡಗಿತು. ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರು ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವದು ಅಶಕ್ಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಂಗ್ರಿ ಜನರ ಜಹಾಜುಗಳೂ, ಡೋಣಿಗಳೂ, ಪತ್ತೇಮಾರಿಗಳೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದವು. ಆಂಗ್ರೀಜನರ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಸೊಂಡೆಯೊಣಗಿತು. ತಾನು ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಮಾತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದು ತಪ್ಪೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಅನಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕೆಲಸವು ಕೈಮೀರಿ ಹೋದಬಳಿಕ ಎಷ್ಟು ಚಿಂತಿ

ಸಿದರೂ ವ್ಯರ್ಥವಷ್ಟೇ; ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸಗಳು ಕಳೆಯಲು ಚಮಣಾಜಿಯು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದಂತೆ ಪಾಳಯದ ಕೆಲಭಾಗದೊಡನೆ ವಸಯೂ ಕೋಟೆಗೆ ಬಲವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನಿರಿಸಿದನು.

ಕೋಟೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಬಳಿಕಂತೂ ಒಳಗಿನ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಎದೆಯು ದದದಡ ಹಾರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಗ ಮೇನೇಸೀಯು, ಪೆರೆರಾ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿದರು. ಮುಖ್ಯ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಾದ ಕಾರ್ಡಿನಲ್‌ನ ಬಾರ್ಬಾರೋಸನೂ ಬಂದನು. ಈ ಮೂವರೂ ಏಕಾಂತಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಸ್ತುತದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡಿಸಿದರು. ಪೆರೆರಾ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಪೇಶ್ವೇರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಜ್ಞಾನವಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ತೋಫು-ಬಂದೂಕಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನ ಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಗೆಯಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆಡಿತೋರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆತನ ಈ ಮಾತು ಮೇನೇಸೀಯು ಎಂಬವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೇನೇಸೀಯನು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ವಸಯೂ ಕೋಟೆಗೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಾಗಿದ್ದು, ಯುದ್ಧದ ಹಿಡತಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಸ್ವಬಲ-ಪರಬಲಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಅವನಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿತ್ತು. ತಾವು ಈ ಸಂಗ್ರಾಮಸನ್ನದ್ಧರಾದರೆ ತಮಗೆ ಅವಯಶಸ್ಸು ತಪ್ಪದೆಂಬ ಭರವಸೆಯು ಅವನಿಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ನಿಮಗೆ ಶತ್ರುಗಳ ಬಲವೆಷ್ಟೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯಿದ್ದಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈ ತೋಫುಗಳಾಗಲಿ, ಬಂದೂಕಗಳಾಗಲಿ ಕಾರ್ಯಸಾಧಕವಾಗಲಾರವು. ಮರಾಟರು ಕಾಡುಜನರಲ್ಲ ಅವರಲ್ಲಿ ಪೌರುಷವಿದೆ, ಚಾತುರ್ಯವಿದೆ, ನಮ್ಮ ಕಿಂತಲೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವಿದೆ, ಶೌರ್ಯವಿದೆ, ಅಸರು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಬರಿ ಗೈಯಿಂದ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಹೀರುವದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಾದ ಬಂದೂಕ ಪಾಲು ತೋಫುಗಳನ್ನು ಸಂಗಡ ತಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇಂಗ್ರಜರು ಅವರಿಗೆ ಬಂದೂಕಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಮರಾಟರ ಅಂಜಿಕೆಯು ಇಂಗ್ರಜರಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ರಜರಿಂದ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವೊದಗಿ

ತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಳಲು ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು? ನಾನು ಮುಂಬ ಯಿಗೆ ಪತ್ರಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ರಜರಿಂದ ಏನು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬರುವದೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪತ್ರಬಂದನಂತರ ಮುಂದಿನ ಮಾತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಟಸ್ಥವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ವಿಚಾರ ವಿರುವದು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮೇನೇಸೀಯನು ಮಾತನಾಡಲು ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಮೆಲ್ಲಗೆ—ನಿಮ್ಮ ಮತವು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮರಾಟರು ಬಲವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನಿರಿಸಿರಲು ನಾವು ಕೈಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡುವ ದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ರಣಹೇಡಿತನವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಟಸ್ಥ್ಯದ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆದು ಶತ್ರುಗಳು ಕೋಟಿಗೆ ಕಿಂಡಿಯನ್ನು ಕೆಡವಿ ಒಳನುಗ್ಗಿದರೆ ನಮ್ಮ ಗತಿಯೇನು? ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಯುದ್ಧವಿಚಾರದನಲ್ಲದ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಅಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹುಚ್ಚನಿಗೆ ಬಂದಿತು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದಂತೆ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಡುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಡಲಾರವು. ಎಂದು ಅವನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಜಾತ್ಯಾಪುಕ್ಕನಾದವನು ಖಂಬೀರತನದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡನು. ಮೂರ್ಖನ ಮುಖದಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಣಿಯು ಹೊರಡಲಾರದು. ಅಸಜ್ಜನನ ವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧುವಾಕ್ಯಗಳು ಕಂಡುಬರಲಾರವು. ವೀರನಲ್ಲದವನ ಮುಖದಿಂದ ರಣಕೌಶಲ್ಯದ ಮಾತುಗಳು ಬರಲಾರವು. ಅದರಂತೆ ಆ ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಯಾವನೊಬ್ಬ ಹಿಂದುವಿನ ಕುಲಕಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಲ್ಲನಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಯುದ್ಧವಾರ್ತೆ ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಅಧೈರ್ಯಗೊಂಡು ಮಾತನಾಡಿದನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ನಗೆಯಭರವು ತೆಗ್ಗಿದ ಬಳಿಕ ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಿರಿ? ಎಂದು ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಹೌಪಾರಿ ಕುಳಿತ ಆ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಏನು ಹಂಚಿಕೆ ಹೇಳಬಲ್ಲನು? ಅವನು ಚಿಂತಾತುರನಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮೇನೇಸೀಯನು—ನಾನು ನಿಮಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ

ಮೊದಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ? ಮರಾಟರ ರಾಯಭಾರಿಯು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ವಿಹಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ಆಗಿನ ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮರಾಟರು ಜೀವದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲಿ? ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ವುಳಿದರೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣವು ಹ್ಯಾಗೆ ಆದೀತು? ನೀವು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು; ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರತು ಯುದ್ಧದಂಥ ರಾಜಕರಣದಲ್ಲಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಮಗೆ ನೀಗದ ಕೆಲಸಗಳು; ಹೀಗಿದ್ದು, ನಮಗೆ ಪೋಷಕರುಗಳಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮುಖಭಂಗ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರಿ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯಿರುವದು. ನೀವೇನೋ, ಕಿಲ್ಲೆಯೇನೋ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನನಗೆ ಅದರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಇಂದೇ ನಾನು ಈ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಎಂದು ಹಾರಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿದನು.

ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಈ ಮಾತಿನಿಂದಲೂ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೋದವು. ಅವನಿಗೆ ಉಳಿ ಬಂದಷ್ಟು ನಡುಗುಂಟಾಯಿತು. ಏನು ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂಬದೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಾಯಿತು. ಮರಾಟರ ರಾಯಭಾರಿಯು ಬಂದಾಗ ತಾನು ಯಾಕೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದೇನೆಂಬ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಅವನಿಗೆ ಆಗಹತ್ತಿತು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಎದೆಗೊಡುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವು ತನಗಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಇದೊಳ್ಳೆಯ ಬಿಗಿ ಬಂತೆಂದು ಅವನು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಹಣ್ಣಾಗತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಗೌರವಣದ ಮುಖವು ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ಮೈಯು ನಡುಗಹತ್ತಿತು. ದನಿಯು ಕುಗ್ಗಿತು. ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕವಾದ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹ್ಯಾಗಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯಾಯಿತು. ಇಂಥ ದುರವಸ್ಥೆಯು ಒದಗಲು ನಡುಗುವ ಧನಿಯಿಂದ ಆತನು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಹಸ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು; ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಂದಿಗೂ ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರಲಾರೆನು. ಪ್ರಸ್ತುತದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನೂ, ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ಸಂರಕ್ಷಿಸು!!”

ಕಿಲ್ಲೆ ದಾರನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಗೆ ಬಂದರೂ ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ತೋರ್ಪಡಿಸದೆ ಆತನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ— ನೀವು ಹೀಗೆ ಪುಕ್ಕ ಜನರೆಂದು ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ನಾನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದಿದ್ದರೆ ಈ ಕಿಲ್ಲೆಯು ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳ ವಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಮಗೆ ಯುದ್ಧಪ್ರಸಕ್ತಿಯು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದೇ ನಾನು ಮುಂಬಯಿ ಇಂಗ್ರಜರ ಬಳಿಗೆ ಪತ್ರಬರೆದು ದೂತನನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ರಜರಲ್ಲಿ ಯಾವನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯು ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದು. ನನ್ನ ಬರಹವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ತ್ವಪಡುವದರಿಂದ ಇಂಗ್ರಜರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಬಂದೇ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಭರವಸೆಯು ನನಗಿರುವದು. ಆತನು ಬಂದಬಳಿಕ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ. ಮರಾಟರು ಕೋಟೆಗೆ ಕಿಂಡಿಯನ್ನು ಕೆಡವಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಇದೇನು ಮೇಣದ ಕೋಟೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿರಾ? ಈ ಕೋಟೆಯ ಭದ್ರತೆಯು ಕೂಡಾ ಎಷ್ಟೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಇದರಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಹಾಕುವದೇ ದಡ್ಡತನವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಬೀಳಬಾರದು. ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆತನು ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲು ಇಂಗ್ರಜರೊಂದು ಪತ್ತೇವಾರಿಯು ಕೋಟೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂಬ ಪಾತೃಯು ದೂತಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಹತ್ತಿತ್ತು, ಆಗ ಕಿಲ್ಲೆ ದಾರನಿಗೂ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೂ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ಮೂವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇಂಗ್ರಜ ಬಂಧುವಿನ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕಾಗಿ ಸಮುದ್ರತೀರಕ್ಕೆ ನಡೆದರು

೧೪ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಶಿಷ್ಟಾಯಿ.

ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬಂದ ಆ ಇಂಗ್ರಜ ಬಂಧವು ಜಾನೆಸ್ಮಿಥ ಎಂಬವನಾಗಿದ್ದನು; ಆತನಿಗೆ ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ರೇಜನರ ಬಲವಾದ ಕಾವಲಿರುವದೆಂಬದು ಗೊತ್ತಿರದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಾಸಾರೀ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ

ಬಂದೂಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸಂಗಡ ಹೇರಳವಾಗಿ ತಂದಿದ್ದನು. ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಮರಾಟರು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿರುವರೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ದೂತನಾದರೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೋಗುವಾಗ ಆಂಗ್ರೇಜನರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೋದಂತೆ ಬರುವಾಗಲೂ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಈಗ ಕೋಟಿಗೆ ಮರಾಟರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಆಂಗ್ರೇಜನರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಯಾವನೂ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗಲು ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಂದ ಹೊರಟ ಜಾನಸ್ಮಿಥನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ವಸಯೀಕೋಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ಬಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ರೇಜನರು ಆತನನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಇಂಗ್ರೇಜವಸ್ತಾದಿಯು ಬಹಳ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿವಾತನಾಡಿ ನಾನು ಮರಾಟರ ಪಕ್ಷದವನೆಂದೂ ಪೇಶ್ವೆಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಹುವಿಧವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಆಂಗ್ರೇಜನರ ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ಆ ಆಂಗ್ರೇಜನರಾದರೂ ಕಡಿಮೆಯವರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಆ ಇಂಗ್ರೇಜನ ಸವಿನುಡಿಗೆ ಮರುಳಾಗದೆ ಅವನು ತಂದ ಯುದ್ಧೋಪಯುಕ್ತ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಾವೇ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಆತನನ್ನು ಬರಿಗೈಬಂಟಿನನ್ನಾಗಮಾಡಿ ವಸಯೀಕೋಟಿಗೆ ಹೋಗಿಗೊಟ್ಟರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮುಂಬಯಿ ಇಂಗ್ರೇಜರು ಪೇಶ್ವೆಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರವು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ನಡೆದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಬಯಸುವ ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರದ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವ ಕಾರಣವೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಂಗ್ರೇಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಆ ಜಾನಸ್ಮಿಥನನ್ನು ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಿಗೊಟ್ಟರು.

ಜಾನಸ್ಮಿಥನು ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಮೇನೇಸೀಯು, ಪೆರೆರಾ ಹಾಗೂ ಆ ಭರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷ ಹೀಗೆ ಮೂವರು ಬಂದು ಅವನ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿದರು. ಜಾನಸ್ಮಿಥನು ಅವರ ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆತನು ಆ ಮೂವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು—ಸಮುದ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ರೇಜನರು ಎಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾದ ಕಾನಲಿರಿಸಿರುವರೆಂಬದನ್ನೂ, ತಾನು ಪಾರಾಗಿ ಬರ

ಬೇಕಾದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತೆಂಬದನ್ನೂ
 ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಬಳಿಕ ಆ ನಾಲ್ವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ
 ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚನೆಯು ನಡೆಯಿತು. ಚಾನಸ್ತೀಥನು
 ಹೊರಗಿನ ಮನುಷ್ಯನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನೇ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ
 ಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಅವರು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದರು. ಚಾನಸ್ತೀಥನು ಬಹು ಧೂರ್ತ
 ನೂ, ಮೇಲಾದ ರಾಜಕಾರಣಿಯೂ, ಯುದ್ಧಕಲೆಯನ್ನು ಬಲ್ಲವನೂ ಆಗಿ
 ದ್ದನು. ಅವನು ವಸಯಾ ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಲವಿರುತ್ತ
 ದೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿಯೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಕೋಟಿ
 ಯು ಬಹು ಭದ್ರವಾದದ್ದೆಂಬದು ಆತನಿಗೆ ಈನೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.
 ಆದರೆ ಬರಿಯ ಕೋಟಿಯ ಭದ್ರತೆಯಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠ ಶತ್ರುನಾದ ಶ್ರೀಮಂತ
 ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇವರು ಈಡಾಗಲಾರದೆಂಬದು ಆತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋ-
 ಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ನಿಮಗೆ ಸದ್ಯದ ಪ್ರಸಂಗ
 ದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಸಹಾಯವು ಒದಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂ
 ದರೆ ಮಹಾದಕ್ಷರಾದ ಆಂಗ್ರೇ ಜನರು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ
 ಕಾವಲನ್ನಿರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬಂದ ಸಹಾಯವು ಅವರ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವದೇ
 ಹೊರತು ನಿಮಗೆ ಒದಗುವದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮುಂಬಯಿ ಇಂಗ್ರೆಜರು
 ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವರೆಂಬ ಆಲೋಪವು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ
 ಹೊರಿಸಲ್ಪಡುವದು. ಈ ಆಲೋಪದಿಂದ ನಾವೂ ಪೇಶ್ವೆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಗ್ರ
 ಹಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾಗುವದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದು ಸಮಂಜಸವಾಗ
 ಲಾರದು. ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಯಾರೊಬ್ಬರ
 ಕೂಡ ಕದನ ತೆಗೆಯಬೇಕು. ನಾವು ಯಾರೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವೆವೋ
 ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ನಮ್ಮ ಬಲವು ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದರೆ ನಾವು ಜಿಬ್ಬಿಯಾಗುವೆ
 ವೆಂಬದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವದು. ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿದೂ ಇಂಥ ಹೀನ
 ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವದೆಂದರೆ ಮೂರ್ಖತನವೇ
 ಸರಿ! ನೀವು ಚಾಣರಾಗಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಸರ್ಕಾರದ ರಾಯಭಾರಿಯು
 ಬಂದಾಗ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗಲಾದರೂ
 ನೀವು ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಸಂಧಾನವನ್ನು ನಡಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ಯುದ್ಧಮುಖದಿಂದ
 ಶತ್ರುವನ್ನು ಹಣ್ಣಿಗೆ ತರುವೆವೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಗೆ ಬೀಳಬಾರದು. ಒಂದು

ವೇಳೆ ನೀವಾಗಿಯೇ ಈಗ ಒಪ್ಪಂದದ ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಪೇಶ್ವೆಯು ತನ್ನ ಬಿಗುವನ್ನು ಬಿಡಲಾರನೆಂಬದು ಸಹಜವು. ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ ನೋಡಿಯೂ ನಿಷ್ಫಲವಾದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಯುದ್ಧವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಅನುಭವಿಸಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲೇಬೇಕು. ಮೊದಲು ಉಪಾಯದಿಂದ ಕಾರ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಲಕ್ಷಣವು. ಉಪಾಯವು ಸಾಧಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅರ್ಥಮರ್ಥ ಹಾನಿಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಯಾದರೂ ಕಾರ್ಯಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಬೇಕು. ಅದೂ ಸಾಧಿಸದೆಹೋದರೆ ಶತ್ರುವಿನೊಡನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕು. ನಿರ್ವಾಣಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಜಯ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಅಸುಜೊರೆದು ಏಸುಪಿನ ಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕು. ಇದೇ ನಿಜವಾದ ವಿವರವೆಂದು ದಾರಿ. ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಸಂಧಾನ ನಡಿಸಿರಿ.”

ಈ ಮೇಲೆಗೆ ಚಾನಸ್ತ್ರೀಧನು ಮಾತನಾಡಲು ಪೆರೆರಾ ಹಾಗೂ ಅಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷರು ತಟ್ಟಿಕ್ಕಲಾದರು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಾದ ಮೇನೇಸೀಯುನಂತೂ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದನು. ಹೊಸದಾಗಿಬಂದ ಇಂಗ್ಲೀಜ ಮುತ್ಸದ್ದಿಯು ಹೀಗೆಯೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದ ಪೆರೆರಾ ಎಂಬವನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಅಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಅಂಜಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬಾರದೆಂದೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಕೊನೆಗೆ ಬಹಳಹೊತ್ತು ಪೆರೆರಾ ಎಂಬವನೊಡನೆ ವಾದವಿವಾದಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ತಿಷ್ಠಾಯಿಗಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಯಿತು. ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಬಾಧೆಬಾರದೆಂತೆ ಪೇಶ್ವೆಯು ಒಡಂಬಟ್ಟರೆ ಒಪ್ಪಂದಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು, ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಾಗಿ ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯುತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಪೆರೆರಾ ಈತನಾದರೂ ಧೈರ್ಯಪಡಲಿಲ್ಲ. ಅಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನಂತೆ ನಾನು ಪೇಶ್ವೇರ ಪಾಳಯದ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬರಲಾರನೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಚಾನಸ್ತ್ರೀಧನು ಕಿಲ್ಲೇದಾರ ಹಾಗೂ ಪೆರೆರಾ ಇವರಿಬ್ಬರೊಡನೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ

ಅವರು ದೂತ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಪೇಶ್ವೆಗೆ ಮುಂಗಡ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದರು.

ವಸಯೂ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಪ್ಪಂದದ ಸಂಧಾಣಕ್ಕೆ ಬರುವರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನು ತನ್ನ ವಾಳಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದರ್ಬಾರವನ್ನು ನೆರೆಯಿಸಿದನು. ಆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ಈ ಮರಾಟ ದರ್ಬಾರದೊಳಗಿನ ವೀರರನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬದೇ ಅಪ್ಪಾನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಸಕ್ಕದ್ದರ್ತನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಭಯವುಂಟಾದರೆ ಅರ್ಧ ಕೆಲಸವು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುವದು. ಈ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತೇ ಅವನು ಅಂದು ಒಳ್ಳೇ ಛಾಟಿನಿಂದ ದರ್ಬಾರಕೂಡಿಸಿದನು. ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಡೇಲಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯೂ ಮರಾಟಾ ಸರದಾರರೂ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ನೆಲಕ್ಕೆ ಸುಂದರವಾದ ಜಾಜುಮೆಯನ್ನು ಹಾಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೂಡುವ ಗಾದಿಗಳನ್ನು ಹಾಸಿ ದಿಂಬುಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸಭೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದ ಪೀಠದಮೇಲೆ ಸೇನಾನಾಯಕನಾದ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆಸನಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮರಾಟಾ ಸರದಾರರೂ ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಆಸನಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಫಿರಂಗಿಗಳು ಬರುವ ಹೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಯುದ್ಧದ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿ ದರ್ಬಾರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅತನ ಪೋಷಾಕು ಅತ್ಯಂತ ರೌದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಆ ವೀರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಹಲ್ಲಣವು ಹಾರುವಂತಿತ್ತು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಮರಾಟಾ ಸರದಾರರೂ ಯುದ್ಧದ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿ ಸಶಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ವಾತ್ರತೇಜವು ಚಿಮುಕಿಸುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ಪ್ರಕಾರದ ರೌದ್ರತೆ ಮಿಶ್ರಿತ ಗಾಂಭೀರ್ಯವು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಸಭೆಯು ಆಳ್ವೆದೆಯವರಿಗೆ ಭಯಪ್ರದವಾಗಿರಲು, ವಸಯೂ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇಂಗ್ರಜ ಬಂಧುವಿನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಸಂಗಡ ನಿಯಮಿತ ಪರಿವಾರವನ್ನು ತಂದಿದ್ದರು. ದೂರಿನಿಂದ

ಅವರು ಬರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ತುಳಾಜಿ ರಾಯನೂ, ಹೋಳಕರನೂ ಎದ್ದು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಸ್ವಾಗತವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸರಿವಾರವನ್ನು ಸಭೆಯ ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಿಲ್ಲೇದಾರ, ಪೆರೆತಾ, ಜಾನಸ್ತ್ರೀಥ ಈ ಮೂವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸಭೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಮೂವರೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ದಂಗುಬಡಿದು ಹೋದರು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಪೇಶ್ವಾಯಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಸಲಾಮು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದೇ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಆಗ ಚಾಣಾಕ್ಷನಾದ ಜಾನಸ್ತ್ರೀಥನು ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಮೊಣ ಕಾಲೂರಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿ ಸಲಾಮು ಮಾಡಿದನು. ಇದರಂತೆ ಅವನು ಮೂರು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ, ಇದರಂತೆ ಮಾಡಲು ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದನು. ಜಾನಸ್ತ್ರೀಥನ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಅವರೂ ಸಲಾಮು ಮಾಡಲು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಅವರೆಲ್ಲರ ಸಲಾಮುಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಅವರಿಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಆಸನಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಜಾನಸ್ತ್ರೀಥನಿಗೆ ಅಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ ಮರಾಠೀ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನಂಥವರ ಶುದ್ಧ ಮರಾಠೀ ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥವಾಗುವದು ಅವನಿಗೆ ಅಶಕ್ಯವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣವು ಹಿಂದೀ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯಿತು.

ಮೊದಲು ಮೇನೇಸೀಯನು—ನಾವು ಶ್ರೀಮಂತಸರಕಾರದೊಡನೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ನಡೆಯುವೆವು ಹೀಗಿದ್ದು, ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡಸೇನೆಯೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಕೋಟಿಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿದನು. ಆತನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ರೂರನಾದನು. ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಡರಿದವು. ಹಣೆಗೆ ನೀರಿಗೆಳು ಬಿದ್ದವು. ಆಗ ಅವನು ಗಂಭೀರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ನುಡಿದ ನೇನಂದರೆ—ನೀವು ಫಿರಂಗೀಜನರು ಆಸುರೀಕೃತ್ಯದವರಿರುತ್ತೀರಿ. ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸ್ನೇಹಭಾವದಿಂದ ನಡೆದಿರುವದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸುವಿರಿ. ಹಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಲುಮೆ ಮಾಡುವಿರಿ. ಅವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡ ಹಚ್ಚಿರುವಿರಿ. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಪಾಸೀನ ಮಾಡಿದವೆಂದು ನೀವು

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಶಾಸನ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪುಂಡಾಟಿಕೆ ನಡೆಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಅಂಜಿಕೆ ಹಿಡಿಯದೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸುಗ್ಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಇಂಥ ನಿಮಗೆ ಮಿತ್ರರೆಂದು ಹ್ಯಾಗೆ ಕರೆಯೋಣ? ಬಾಜೀ ರಾವಸಾಹೇಬರ ಲಕ್ಷವು ದಿಲ್ಲಿಕಡೆಗೆ ಇರುವದೆಂತಲೇ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬದುಕಿ ಉಳಿದಿರುವಿರಿ. ನಾನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದರೂ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಜನರು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಹಬಸೀಜನರ ಮುಖಾಂತರ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಹದಿನೇಳು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಕೈತೋರಿಸಬೇಕಾಯಿತು ಈಗ ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಬಲವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಒಪ್ಪಂದದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಕೃತ್ಯವು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ; ನಾನು ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಸಯೀಪ್ರಾಂತದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ನೀವು ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಗೋವೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿರಿ. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀವು ಕೋಟೆಯನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಿ ಗೋವೆಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಗೋವೆಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ನೀವು ಧರ್ಮಫಲ ನಡೆಸಿದರೆ ಆ ಪ್ರಾಂತದಿಂದಲೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವ ಪ್ರಸಂಗವು ನಮಗೆ ಬರುವದು. ನೀವು ಈ ಇಂಗ್ರಜರ ನೈರ್ಯದಿಂದ ಯುದ್ಧಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸೂಕ್ತಿಗೆ ಬಿಳಬಹುದು. ಇಂಗ್ರಜರು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರೂ ನಮಗೆ ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ಮುಂಬಯಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರೀಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಧೂರ್ತರಾದ ಇಂಗ್ರಜರು ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ನಮಗೆ ಖಂಡಿತ ಉತ್ತರ ಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಏನಂತಿಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕದ ಹೊರತು ನಾನು ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ನೀವಾಗಿಯೇ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರೆ ಪ್ರಾಣ

ಹಾನಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ನಿಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಲಾಭವು. ನಾನು ನನ್ನ ಮತವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಯೋಗ್ಯ ಕಂಡದ್ದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ.”

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ಜಿಯು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಪೂರ್ತುಗೀಜ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ರುದ್ಧರಾದರು. ಅವರ ಮೈಯು ನಡುಗೆಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೂ ಅವರು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಂತತೆಯನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಬಳಿಕ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ ---- ವಸಯಿಾ ಪ್ರಾಂತವನ್ನೂ ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಒಂದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಯತ್ನವಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹಟವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಒಡಂಬಡಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುವದಿಲ್ಲ. ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವದೆಂದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಸರಿ! ಈ ಅಪಮಾನಕರವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾವು ಎಂದೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆವು. ನೀವು ನನ್ನೊಡನೆ ಯುದ್ಧವು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ವರಾಜಯಗೊಳಿಸಿದರೆ ಷಾತ್ರ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳುವೆವು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರೆಗೆ ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಂತರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಲೆಂಬದನ್ನು ನೀವು ಮರೆಯಕೂಡದು. ಕೇವಲ ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯಾಗುವದೊಂದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾವು ಭೀತರಾಗಿ ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗುವದೆಂದರೆ ತೀರ ನಾಮರ್ದನವು. ಇಂಥ ನಾಮರ್ದನದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಹೇಳುವದೆಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವಿಲ್ಲೆಂದು ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡುವದು ನಮ್ಮಿಂದ ಸರ್ವಥಾ ಆಗಲಾರದು.”

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಾದ ಮೇನೇಸೀಯುನು ಮಾತನಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಜಾನಸ್ತ್ರೀಧನು ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದನು. ಆತನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ --
‘ವಸಯಿಾ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಡದೆ ಪೂರ್ತುಗೀಜನು ನಿಮಗೆ ೩೦ ಸಾವಿರ ರೂ.

ಪಾಯಿಗಳನ್ನು ದಂಡನೆಂದು ಕೊಟ್ಟರೆ ನೀವು ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ತಿರುಗಿ ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದೇನು?

ಜಾನಸ್ಮಿಥನ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ತಪ್ಪನಾದನು. ಆತನು ಒಳ್ಳೇ ಸಂತಸ್ತು ಮುಯ್ಯೆಯಿಂದ—ಇಂಗ್ರಜರಂತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸರಕಾರವು ಕೇವಲ ದುಡ್ಡು ಸಂಪಾದಿಸುವ ದಂಧೆಯನ್ನು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರರೂಪಾಯಿಗಳು ನನ್ನ ದಂಡಿಗೆ ಒಂದು ವಾರದ ವೆಚ್ಚವಾಗಲಾರದು. ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳೇಕೆ ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ನಾನು ವಸಯಾಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಪೋರ್ತುಗೀಜರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕದೆ ಪುಣೆಗೆ ಹೋಗಲಾರೆನು. ವಸಯಾಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಇವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವದೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಾಗಿರುವದು. ಇವರು ನನಗೆ ದಂಡಕೊಟ್ಟು ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿರುವರೇನು? ಇವರಿಂದ ಆದ ಹಿಂದೂಜನರ ಧರ್ಮಭಲವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇವರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸುರುವಿದರೂ ಆ ಅಸಮಾನವು ತುಂಬಿಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವದೇ ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವಾಗಿರುವದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಇವರು ನಮಗೆ ಹಣೆಯದಿದ್ದರೆ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯವರು ಸ್ವತಃ ಸೈನ್ಯ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬರುವರು. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯ-ದಂಡು ಎಷ್ಟು ನಾಶವಾದರೂ ಅದನ್ನು ನಾವು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಾರೆವು. ಪೋರ್ತುಗೀಜರಿಗೆ ಜೀವ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಿ! ಜೀವವು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸಪ್ತಾಹಕ್ಕೆ ಯುದ್ಧವ ಮಾಡಲಿ!

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಪುನಃ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ನುಡಿಯಲು ಒಪ್ಪದದ ಕೆಲಸವು ಆಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಪೋರ್ತುಗೀಜ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ, ಜಾನಸ್ಮಿಥನೂ ನಿರುತ್ಸಾಹಿಗಳಾದರು. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನಾದ ಮೇನೇಸೀರೈನು ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಆಶಾಭಂಗವಾದೀತೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಸರ್ವಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದು ವಸಯಿಯಂಥ ಭದ್ರವಾದ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರೀ ಮಾಡಲು ಹೆದರಿ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಬಹುದೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಪೇಶ್ವೆರ ಕಡೆಯಿಂದ ರಾಯಭಾರಿಯು ಬಂದಾಗಲೇ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಕೇಡಿನುನುಷ್ಯನಿರಬಹುದೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನ

ದಿಂದ ಅವನ ಆ ಕಲ್ಪನೆಯೆಲ್ಲ ದೆಶೆಗೆಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾ ನ ಮುಖಮುದ್ರೆ, ಆತನ ವಿರೋಧಿಯುಕ್ತ ಭಾಷಣ ವೊದಲಾದವು ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ಅನಿಸಲಾರಂ ಭಿಸಿತು. ಆದರೆ ಉಸಾಯವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಗೌರವಕ್ಕೆ ಬಾಧೆಬರಬಾರದೆಂದು ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ಹೊರಡಲು ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಚಾನಸ್ತ್ರೀಧನೂ ಪೆರೆರಾ ಇಬ್ಬರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತರು ಬಳಿಕ ಅವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಾ ಜಿಗೆ ಮುಜುರಿಮಾಡಿದರು. ಹೋಗ ಹೋಗುತ್ತ ಮೇನೇಸೀಯನು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಂತೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಖಂಬೀರ ತನದಿಂದ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವೆವು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮಡಿದಾಗಲೇ ನಿಮಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಯು ಹಸ್ತಗತವಾದೀತು; ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೀವು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಆಶೆಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ.”

ಈ ಪ್ರಕಾರ ನುಡಿದು ಆ ಮೂವರೂ ಜೇರಿಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯೂ ಮರಾಟವೀರರೂ ತಟಸ್ಥರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆಗ ಯಶ ವಂತರಾವ ಎಂಬ ಸರದಾರನು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಒಳ್ಳೇ ಆವೇಶದಿಂದ — ಈ ಫಿರಂಗೀ ಮರ್ಕಟಗಳು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಏನು ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವವು? ಇಷ್ಟು ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದ ಮಾತಾಡುವ ಇವರನ್ನು ಈಗಲೇ ತುಂಡರಿಸಿ ಚೆಲ್ಲುವೆನು. ಅಂದರೆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರಿಗೆ ಸರದಾರರೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವದು, ಎಂಬ ನುಡಿ ಯುತ್ತ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮುಂದಡಿಯಿಟ್ಟನು ಅವನ ಆವೇಶವನ್ನು ತಿಳಿದು ಮುಲ್ಕಾರರಾವ ಹೋಳಕರನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು—ಹೀಗೆ ವೋಸದಿಂದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಸಂಹರಿ ಸುವದು ನಿಜವಾದ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವಲ್ಲ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತುಕಥೆಗಳನ್ನಾಡಬಂದ ಶತ್ರುಪಕ್ಷದವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವದೆಂದರೆ ನೀಚತನವು. ಈಗ ಅವರು ಅಸಹಾಯರಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿರುವರು. ಹೀಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಬಂದವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವದು ನಮಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಧರ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಲ್ಲದೆ ವಿಕಾರನಶರಾಗಿ ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾಡ ಬಾರದು ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಗ ಯಶವಂತರಾಯನು ಸ್ವಲ್ಪ ಖಾಂತನಾಗಿ—

ಯಶವಂತರಾವ—ನೀವು ಹೇಳುವುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಅಘಜುಲಖಾನನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲವೇ? ಚಿಮಣಾಜಿ—ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಖಾನನನ್ನು ಕೊಂದದ್ದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಯಾಕೆ ಕೊಂದರೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಜಸಂಗತಿಯು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಇರದು. ಖಾನನು ಶಿವಾಜಿರಾಜರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದೊಯ್ಯುವಂತೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಭಟ್ಟಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿ ಅಪರಮೇಲೆ ಖಡ್ಗಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಖಾನನು ಮೋಸಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆದು ಹುಲಿಯುಗುರಿನಿಂದ ಆತನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಹೀರಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಈ ಫಿರಂಗೀ ವೀರರು ಅಯೋಗ್ಯ ವರ್ತನವನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವುದು ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಂತಾಗ ಸಂಹರಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಕೈಗೆಸಿಕ್ಕಾಗ ಹೀಗೆ ಮೋಸಮಾಡಬಾರದು

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಹೀಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಶವಂತರಾಯನು ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದಿ ಹಿರಿದ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಒರೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಅವನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು—ಸರಕಾರ! ಈ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೇ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿರಿ. ಈ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಚಂಡುಗಳನ್ನು ಹರಗಡಿದು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡನು

ಚಿಮಣಾಜಿ—(ನಕ್ಕು) ಯಶವಂತರಾವ, ನೀನು ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯಿರುವದೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಉತಾವಳಿಯಾಗಬೇಡ; ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವು ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿ; ಆದರೆ ಪದ್ಧತಿಗನುಸರಿಸಿ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಾಮರ್ದ ಜನರಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಹೊರ್ತು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕಾರುವ ಶೋಷು-ಬಂದೂಕುಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿರುವವು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಬಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರತು ಕಿಲ್ಲೆಯು ನಮಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ

ಒಳ್ಳೆ ಧೋರಣದಿಂದ ಕೌಶಲ್ಯದಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಕೋಟಿಯನ್ನು ಹಸ್ತಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಗಳಿರುವರಲ್ಲದೆ ಪೌರುಷಪ್ರಿಯರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪರಾಕ್ರಮವಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು. ಅವರ ದರ್ಶನದಿಂದ ನಮಗೆ ಅವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಶತ್ರುಗಳು ಪ್ರಬಲರಿರುವರು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾಕೆ ಮಲ್ಲಾರರಾವ, ಫಿರಂಗಿಗಳು ನೋಟಕ್ಕೆ ಮರ್ಕಟಗಳಂತೆ ಕಂಡರೂ ಅವರ ಬುಂಬೀರತನವು ನಿಮ್ಮ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಮಲ್ಲಾರರಾವ— ಸರಕಾರ! ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರದೆ ಏನು? ಪೌರುಷ ಪ್ರಿಯರಿರುವರು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗುವಷ್ಟು ಸೈನ್ಯಬಲವು ಅವರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ನಮಗೆ ಒಂದು ಸಂತೋಷ. ಆದರೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಭದ್ರತೆಯು ನಮಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರುವದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬಲವು ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಥಕವಾಗುವದೋ ಎಂಬ ಭೀತಿಯು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ತ್ರೀಪರಶುರಾಮನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆವೆಂಬ ಭರವಸೆಯ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಭೀತಿಗಳೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲದಾಗಿವೆ. ಇನ್ನು ತಡವೇತಕ್ಕೇ? ಕೋಟಿಗೆ ಸುರಂಗವನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಬಿಂಡಿ ಕೆಡಹುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡೋಣ;

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಸಂಭಾಷಣವು ನಡೆದು ನಾಳೆಗೆ ಮುಂಜಾನೆ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಸಭೆಯನ್ನು ವಿವರ್ಜಿಸಿದರು. ಅಂದು ಮರಾಟಸರದಾರರಲ್ಲರೂ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಯ ಘಾಸವಾಡುವದರಲ್ಲಿಯೇ ವೇಳೆಗಳೆದರು.

೧೫ ಯುದ್ಧಾರಂಭ.

ಫಿರಂಗೀಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದು ಹೋದ ಮರುದಿನವೇ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು

ತುಳಾಜಿಯೇ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಕೊಳ್ಳೆ ಇಡುವ ಉದ್ಯೋಗ ನಡೆಸಿದನು. ಮರಾಟರ ದಂಡು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಳವೂರಿತು: ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಫಿರಂಗೀದಂಡಾಳುಗಳು ತೋಫುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮೊದಲನೇ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ತುಳಾಜಿಯ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರು ಮಡಿದರು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಕೋಟಿಯ ಗೋಡೆಗೆ ಸುರಂಗ ಹಚ್ಚುವದಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗ್ಗನ್ನು ತೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತುಳಾಜಿಯ ಮುಖ್ಯಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಅಪಾಯವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುಗಳ ತೋಫಿನ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ದಂಡು ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂಬದು ತುಳಾಜಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಶತ್ರುಗಳ ಲಕ್ಷವು ಬಯಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕ ದಂಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದೆ ಕೋಟಿಯ ಬುಡದಲ್ಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂಬುದೇ ಆತನ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಈ ಯೋಚನೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ತೋಫಿನ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ಕೆಲಜನ ಸೈನಿಕರು ವೃತ್ತರಾಗಲು ಉಳಿದವರು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಗುಡ್ಡದ ಮರೆಗೆ ಆಡಗಿಕೊಂಡರು.

ಹೀಗೆ ಶತ್ರುಗಳು ಅಂಜಿ ಓಡಿಹೋದದ್ದರಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ದಂಡಾಳುಗಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ವಸಯೊ ಕೋಟಿಗೆ ನೆಲದಮೇಲಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವದೆಂದರೆ ಅದೊಂದೇ ಭಾಗವಾಗಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡ ನೀರು ಇದ್ದದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳ ಪ್ರವೇಶವೇ ಆಗುವಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದೊಂದೇ ಭಾಗವನ್ನು ಅವರು ಬಹು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ದಿನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದರು. ಕಿಲ್ಲೆ ದಾರನೇ ತನ್ನ ಕೈಮುಟ್ಟಿ ತೋಫಿಗೆ ಕೊಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಮೊದಲನೇ ದಿನವೇ ಶತ್ರುಗಳು ಓಡಿಹೋದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಕಲ್ಪನಾತೀತವಾಗಿ ಆನಂದವಾದದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆ ಶತ್ರುಗಳು ಓಡಿಹೋದರು? ಎಂಬದರ ರಹಸ್ಯವು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತೋಫಿನ ಹೊಡತಕ್ಕಂಜಿ ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಓಡಿಹೋದರೆಂದೇ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಮರಾಟರು ಗೆನೀವೊಕಾವಾದವರೆಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯು ಬಹುಕಾಲ ದಿಂದಿರುವದು. ಆದರೆ ಮರಾಟರ ಹೃದಯವನ್ನರಿಯದ ಆ ಫಿರಂಗೀ

ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅದರ ರಹಸ್ಯವು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶತ್ರುಗಳು ಓಡಿಹೋದರೆಂದು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ತೋಫಿಗೆ ಕೊಳ್ಳಿ ಕೊಡುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಕೋಟೆಯ ಬುಡಭಾಗ ದಲ್ಲಿದ್ದ ತುಳಾಜಿಯು ಅಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕಾಂವಿಡ ಸುರಂಗ ಹಲಾಕುವದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗುವ ಕಾಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮದ್ದು ತುಂಬಿ ಮದ್ದಿಗೆ ಕೊಳ್ಳಿ ಸತ್ತು ಮಹಾಗೆ ಮರ್ಣವಾಗಿ ಬಿದ್ದುಂಟೆ ಹಲಾಯನ ಮಾಡಿದನು. ಮುಂದೆ ಈ ಶೋಧಿಸಬೇಡಿ ಕುರಗವು ಕೂಡಿತು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಪ್ರಜಂಕಸವ್ಯಳಮಾತ್ರವಾಂಛನೀ, ಆ ಗೋಟೆಯ ಒಂದುಕಲ್ಲು ಕೂಡಾ ಕಳಚಿ ಬಿಳಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸುರಂಗದ ರಹಸ್ಯಕ್ಕೆ ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯು ಕಳಚದೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆಂದು ತುಳಾಜಿಯು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವನ ನಂಬಿಗೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಸುರಂಗ ಹಾರುವದನ್ನು ತುಳಾಜಿಯು ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಆಗದ್ದರಿಂದ ಉದಾಸೀನನಾಗಿ ಸಾಳಯದ ದಾರೀ ಹಿಡಿದನು. ಸುರಂಗದ ಪ್ರಜಂಕ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಚಾಗರೂಕರಾದರು. ಮರಾಟರು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಸುರಂಗವಾಕಿ ಹೋಗುವರೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಸರು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಶತ್ರು ಸಕ್ಷದ ಒಂದು ಕ್ಷುದ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯು ಕೂಡಾ ಸುಳಿಯದಂತೆ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದರು. ತುಳಾಜಿಯ ಈ ಸುರಂಗದಿಂದ ಮರಾಟರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಬದಲು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಷ್ಕಿತಿಯುಂಟಾಯಿತು.

ತುಳಾಜಿಯು ಪಾಳಯವನ್ನು ಸೇರಿ ಈ ದಿನ ಮೂಡಿದ ತನ್ನ ಉಪಾಯವು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಕಿಲ್ಲೆಯು ಬಹುಭದ್ರವಾದದ್ದೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ ಆಗಲಿ, ದೀರ್ಘಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಈ ಕೋಟೆಯ ಭದ್ರತೆಯು ಏಷ್ಟಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಬಿಡೋಣ ಎಂದು ನುಡಿದು ಮಲ್ಲಾರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು— ಮಲ್ಲಾರಬಾ, ಪ್ರಥಮದಿನದ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಂಜುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನಾಳೆಗೆ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಕೈತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಕೋಟೆಗೆ ಕಿಂಡಿಯನ್ನು ಕಡಚಿ

ಹಿಳಗೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲದಿನ ಅವಕಾಶವು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಅಂಜಿಕೆ ಹುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಲು ನಾವು ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಅವರು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಾರರು. ಈ ದಿನ ನಮ್ಮವರು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಉಲ್ಲಾಸವೇ ಆಗಿರುವದು. ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಯವನ್ನೇ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನಂಟುಮಾಡಗೊಡಬಾರದು. ಇದು ಯುದ್ಧ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿರುವದು. ಆರಂಭಕ್ಕೆ ಶತ್ರುಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿದರೆ ಆ ಅಂಜಿಯು ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ಉಳಿಯುವದು. ಶತ್ರು ಪಕ್ಷದ ದಂಡಾಳುಗಳ ಧೈರ್ಯವು ಕುಗ್ಗುವದು. ಇಂಥ ಉಪಾಯವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು! ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಈ ಬಗೆಯ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಲ್ಲಾರರಾಯನು ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ತುಳಾಜಿಯೂ ಬೇರೊಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಉಪಾಯಗಳು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಳಿಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಯಶವಂತರಾಯನು—ಸರಕಾರ, ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನನಗೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯು ತೋಚಿರುವದು. ಇದು ಸಯುಕ್ತಿಕವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದರೆ ಸರಕಾರವು ಅಂಗೀಕರಿಸಬಹುದು. ಆ ಹಂಚಿಕೆಯು ಯಾವದೆಂದರೆ—ನಾನು ಆರಿಸಿದ ನೂರು ಜನ ರಾವುತರದೊಂದು ತುಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಮುತ್ತುವೆನು. ಮಲ್ಲಾರರಾಯರಾಗಲಿ, ತುಳಾಜಿರಾಯರಾಗಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ನೂರು ಜನರಾವುತರದೊಂದು ಪಥಕವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ನಾವು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟುವದರಿಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಸುರಂಗದ ಭಯದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಡೆದಟ್ಟುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಹೋರಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವರು. ನಾವು ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾಕರಿಯವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಪಾರುಪತ್ಯೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟೇ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಅವರು ತರುವರು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಅವರು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರಲು ನಾನು ಅವರೊಡನೆಯುದ್ಧ ಮಾಡದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುತ್ತ ಕೋಟೆಯಿಂದ ದೂರದ ವರೆಗೆ ಅವರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು. ಬಳಿಕ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ

ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ಬೈಲಿಗೆ ಬಂದು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುಗಟ್ಟಿ ಅವರಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಕೈತೋರಿಸಬೇಕು. ನಾಲ್ಕುದಿಕ್ಕಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮುತ್ತಿಗೆಯು ಬೀಳುವದರಿಂದ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ತಿರುಗಿ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಸೇರಲಾರನು. ಹೀಗೆ ಆದರೆ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಭಯವು ಚನ್ನಾಗಿ ಕೂಡುವದು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಯಶವಂತರಾಯನು ಹೇಳಲು, ಆತನ ಈ ಹಂಚಿಕೆಯು ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿತು. ತುಳಾಜಿ ಹಾಗು ಮಲ್ಲಾರರಾವ ಇವರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಯಶವಂತರಾಯನ ಬೆನ್ನುಚವ್ವರಿಸಿ—ಯಶವಂತರಾವ, ಈ ಹಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದುವಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿ ನೂರು ಜನ ರಾವುತರೊಡನೆ ಕೋಟೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಮಲ್ಲಾರರಾಯನಿಗೆ ಐದುನೂರು ಜನ ರಾವುತರೊಡನೆ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಯಶವಂತರಾಯನು ಮರಾಟರ ಕೈಯನ್ನು ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇರೆಗೆ ಕೋಟೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನಿಕ್ಕಿದನು. ಆತನು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲವರಿಗೆ ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಕಾವಲುಗಾರರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಬಾಗಿಲ ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಗುಪ್ತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬೇಗನೆ ಈ ಸಂಗತಿಯು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪೆರರಾ ಎಂಬ ಸರದಾರನಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿದದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮರಾಟರ ಶಾಸನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅತ್ಯುತ್ಸುಕನಾದನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಬರುವವರೆಗೆ ತಡೆಯುವಷ್ಟು ಅವಧಾನವು ಅವನಿಗೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಫಿರಂಗೀವೀರರಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಯಾರು ಈದಿನ ಮರಾಟರಮೇಲೇರಿ ಹೋಗುವಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಆಗ “ಆಂಟೋಲ ಬ್ರಾಗಾರ್ಯಾ” ಎಂಬ ಶೂರತರುಣನು ಮುಂದರಿದು ಬಂದನು. ಈ ಆಂಟೋಲಬ್ರಾಗಾರ್ಯಾ ತರುಣನು ೨೩|೨೪ ವರುಷದ ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರಾಯದ ತರುಣನಿದ್ದು, ಅತ್ಯಂತ ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಮರಾಟರ ಎಲವುಗಳನ್ನು ಪುಡಿಪುಡಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬಹುದಿವಸಗಳಿಂದ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದಿನ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಪ್ರಸಂಗ

ಬಂದದ್ದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನೇ ಮರಾಟರ ಮೇಲೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಆಗ್ರಹ ಪಟ್ಟನು. ಆತನ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಬಲ್ಲವನಾದ ಪೆರೆರಾ ಸರದಾರನು ಆತನಿಗೆ ಮುನ್ನೂರು ಜನರದೊಂದು ತುಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಮರಾಟರಿಗೆ ಎದುರಾಗಲು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟನು. ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಮರಾಟರು ನೂರಾರು ಜನರಿದ್ದ ದರಿಂದ ಅವನ ಪಾರುಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಮುನ್ನೂರು ಜನರು ಸಾಕಾಗುವರೆಂದು ಪೆರೆರಾ ಸರದಾರನು ತಿಳಿದನು. ಮರಾಟರು ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡೀಜನರಿದ್ದರೆ ಪೆರೆರಾ ಸರದಾರನ ಈ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಸತ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮರಾಟರು ಗನೀಮಿಾಕಾವಾದವೆಂಬದು ಅವನ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಅವನ ದಡ್ಡತನವು ಮರಾಟರಿಗೆ ಪಡ್ಯಕರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು.

ಆಂಟೋಲವ್ರಾಗಾಯ್ತಾ ಸರದಾರನು ಮುನ್ನೂರಜನ ಹಿಂದೂ ದಂಡಾಳುಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿದ ೨೦೨೫ ಜನ ಫಿರಂಗೀ ದಂಡಾಳುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಕಾವಲುಗಾರರು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಮಾರ್ಗವ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಒಳಗೆ ತಮ್ಮ ಮೂರಷ್ಟು ಸೈನ್ಯವು ಇರುವುದೆಂದು ತಿಳಿಸು ಯಶವಂತರಾಯನು ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸರಿಯತೊಡಗಿದನು. ಆ ಸಮಿತೆ ರಕ್ತದ ಫಿರಂಗೀ ತರುಣ ಸರದಾರನಿಗೆ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಕತ್ತಲರಾತ್ರಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯು ಬಂಲಿಲ್ಲ. ಪಾಪ! ಅನುಭವಿಕನಾದ ಆ ತರುಣನು ಯುದ್ಧದ ಹಿಡತಗಳನ್ನೇನು ಬಲ್ಲನು! ಮರಾಟರು ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಿದರೆಂದು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಅವುಣೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಮರಾಟರು ರಾನುತರಿದ್ದು, ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರು ಕಾಲಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಯಶವಂತರಾಯನು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗದಂತೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಆಳವಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗದಂತೆ ಹಿಂಜಾರುತ್ತ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಸ್ಥಳದ ವರೆಗೆ ಬಂದನು. ಗಾರುಡಿಗನ ಗಾರುಡಿಯ ಸುನಾದಕ್ಕೆ ಮೋಹಿತವಾಗಿ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬರುವ ಸರ್ಪದಂತೆಯೂ, ಬೇಟೆಯ ಆಶೆಗಾಗಿ ಬರುವ ವ್ಯಾಘ್ರನಂತೆಯೂ ಆ ಫಿರಂಗೀಸರದಾರನು ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನೋಡಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಅವನ ಸಂಗಡ ಇದ್ದ ಬೇರೆ ಫಿರಂಗೀ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಆಕ್ವಾರೂಢರಾಗಿ ಬಂದರು. ಹಿಂದೂಸೈನಿಕರು ಮಾತ್ರ ಘಾದಚಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ಸಾಂಕೇತಿಕ ಸ್ಥಳವು ಬರಲು ಯಶವಂತರಾಯನು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗಲು ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಉಭಯ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಕೈಗೆ ಕೈ ಹತ್ತಿ ತುಮುಲಕಾಳಗವೆಸಗಿತು. ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರು ನಾವು ಮುನ್ನೂರು ಜನರಿದ್ದು, ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇವರ ಗಂಟಲುಸೀಳುವೆ ವೆಂದು ಉಬ್ಬುಬ್ಬು ಕಾಳಗಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇದೇ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಲ್ಲಾರರಾಯನು ಐದುನೂರು ಜನ ರಾವುತರೊಡನೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರನ್ನು ಮುತ್ತಿದನು. ಹೀಗೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂದು ಮುತ್ತಿದ ಶತ್ರುಸೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರ ಹಲ್ಲಣವು ಹಾರಿತು. ಈ ಜನರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಗೆದು ಬಂದರೋ ಎಂದು ಅವರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಕಕ್ಕಾವಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಮರಾಟರು ತಮ್ಮನ್ನು ಕೋಟಿಯಿಂದ ಇಷ್ಟಾದೂರ ಎಳೆತಂದದ್ದರ ರಹಸ್ಯವು ತಟ್ಟನೆ ಅಂಟೋಲಬ್ರಾಗಾಂಝಾನ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರಸಂಗವು ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದಬಳಿಕ ಮಾಡುವದೇನು? ಧೈರ್ಯವ ತಂದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹುರುಪು ಕೊಟ್ಟು ಫಿರಂಗೀಸಿಪಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೂಕಿದನು. ಸುತ್ತಲೂ ಮುತ್ತಿದ ಮರಾಟರು ಭಲ್ಲೆಗಳಿಂದ ಫಿರಂಗೀಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕಟ್ಟಿತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಅಂಟೋಲಬ್ರಾಗಾಂಝಾನು ಅತ್ಯಂತ ರೋಚ್ಚಿನಿಂದ ಯಶವಂತರಾಯನನ್ನು ಗುರಿನೋಡಿ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಯಶವಂತರಾಯನು ಒಳ್ಳೇ ಜಾಣತನದಿಂದ ಆತನ ಆ ಪಿಸ್ತೂಲಿನ ಹೊಡತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೇ ವೇಗದಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನೋಡಿಸುತ್ತ ಆ ಸರದಾರನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವನು ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಬಾರ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಚಂಡವೂ ಹದನವೂ ಆದ ಭಲ್ಲೆಯಿಂದ ಆ ಸರದಾರನ ಆಯಕಟ್ಟಿಗೆ ತಿವಿದನು. ಆ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಭಲ್ಲೆಯು ಆ ಸರದಾರನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಗೆದು ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ ಸಾರಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಸರದಾರನು ಮರ್ಕಟನಂತೆ ಹಲ್ಲು ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿಂದ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿದನು. ಸೇನಾಸತಿಯು ಹತನಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರುಲ್ಲಂಟಾದ ಗೊಂದಲವು ವರ್ಣನವನ್ನು ಮೀರಿತು.

ಮರಾಟರ ಹೊಡತವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಓಡಿಹೋಗಲು ಹವಣಿಸು

ತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಸೇನಾಪತಿಯು ಸತ್ತ ಬಳಿಕಂತೂ ಹೌಹಾರಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಮರಾಟರ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗುವದೇ ಅಶಕ್ಯವಾಯಿತು. ಶರಣು ಬಂದವರನ್ನು ಮರಾಟರು ಸೆರೆಹಿಡಿದರು. ಉಳಿದವರು ಅವರ ಕತ್ತಿ-ಭಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾದರು. ಒಂದು ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾನ ನವೆಲ್ಲ ಹೆಣಮಯವಾಯಿತು. ಫಿರಂಗೀಸ್ವಿನಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ತಿರುಗಿ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಐವತ್ತು ಜನರು ಮಾತ್ರ ಮರಾಟರ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಾದರು. ಮರಾಟರಿಗೆ ಈ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಬಂದೂಕುಗಳೂ ಖಡ್ಗಗಳೂ ಸಿಕ್ಕವು. ಫಿರಂಗೀಸ್ವಿನಿಕರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತರವರೆಗೆ ಜನರು ಮಡಿದರೂ ಮರಾಟರ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತೇ ಜನರು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಎರವಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಅದ್ವಿತೀಯ ವಿಜಯದಿಂದ ಮರಾಟರು ಉಬ್ಬಿದರು. ಯಶವಂತರಾಯನಿಗಂತೂ ತನ್ನ ಹಂಚಿಕೆಯು ಯಶಸ್ವೀಯಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಆ ಮರಾಟಸರದಾರರಿಬ್ಬರೂ ವಿಜಯವಾದ್ಯ ಸುನಾದದೊಡನೆ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಸಹಿತವಾಗಿ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ಯಶವಂತರಾವ ಹಾಗೂ ಮಲ್ಲಾರರಾವ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಈ ದಿನದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾದರೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯು ದೂತಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಈ ಉಭಯವೀರರನ್ನು ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಿ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಉಡುಗೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದನು. ಆ ಮರಾಟವೀರರು ಅಪ್ಪಾನಿಂದ ಸನ್ಮಾನಹೊಂದಿ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಆ ದಿನದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಜಯದೊರೆದದ್ದರಿಂದ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಅಂದು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ತಾಳಿ ನಿಜವಾದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಈ ದಿನವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ತನ್ನ ಸರದಾರರೊಡನೆ ಮುಂದಿನ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಡಿಸಿದನು.

೧೬ ಗಾಳಿಪಟ.

ಆ ದಿನ ಮರಾಟರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವೋ ಅಷ್ಟೇ ನಿರುತ್ಸಾಹವು ವಸಯಿಕ್ಕಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡಿತು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಾದ ಮೇನೇಸೀಯನು ಈ ಭಯಂಕರ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಶ್ರವಣಮಾಡಿ ಅತ್ಯಂತ ರೋಚ್ಛಗಿದ್ದನು ಪೆರೆರಾ ಸರದಾರನಿಗೂ ಆತನಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಮನಸ್ತಾಪವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಥವಾ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳದೆ ಆನನು ಭವಿಕನಾದ ಅಂಟೋಲಬ್ರಾಗಾರ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂರು ಜನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಹೇಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದೆಯೆಂದು ಮೇನೇಸೀಯನು ಪೆರೆರಾನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಪೆರೆರಾಸರದಾರನೂ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದದ್ದರಿಂದ ಉಭಯತರಿಗೂ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಕಲಹವುಂಟಾದ್ದರಿಂದ ಉಳಿದ ಸೈನಿಕರು ಹೌಹಾರಿ ಕುಳಿತರು. ಆಗ ಡೇಮೆಲ್ಲೊ ಮೊದಲಾಧಿ ಫಿರಂಗೀ ಸರದಾರರು ಬಂದು ಉಭಯತರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಮುಂದಿನ ಅನರ್ಥವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಕರಾನುತಿಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿತು. ಆತನು ತರ್ಕಿಸಿದಂತೆ ವಸಯಿಕ್ಕಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭಯವುಂಟಾಯಿತು. ಹಿಂದೀಸಿಪಾಯಿಗಳಂತೂ ಕೇವಲ ಉದಾಸೀನರಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಮರಾಟರು ಮಹಾಬಲಿಷ್ಠರಿದ್ದು, ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಕೋಟಿಯಿಂದ ಹೊರದೂಡುವರೆಂದು ಸಿಪಾಯಿಗಳು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಹುರುಪು ಹುಟ್ಟದಾಯಿತು. ಹಿಂದೀಸಿಪಾಯಿಗಳ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಫಿರಂಗೀಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕೈಕಾಲುಬಿಟ್ಟರು. ಮರಾಟರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹರಿಗಡಿಯದೆ ಬಿಡಲಾರರೆಂಬ ದುಷ್ಟಕಲ್ಪನೆಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ತೀರುತ್ತ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರೆಗೊಳು ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು, ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಪೂರಾ ಅಶನವಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಆತೆಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆಯೇ ಕಠಿಣಪ್ರಸಂಗ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಹೌಹಾರಿ ಕುಳಿತದ್ದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೋಟೆ

యోళిగిన తమ్మ జనర ఈ పరిస్థితియన్న తిళిదు మేనేనేసిరియును అత్యంత చింతాక్రాంతనాదను. ఈ యుద్ధ దల్లి తమ్మ పాలిగే అపయశస్సు కట్టిట్టద్దే నిజనెందు అవనిగే అనిసలారంభిసతు. భావిరి స్థితియంతల అవన కణ్ణముందే కట్టద డాగాయితు. తమ్మోళగే అనాయకత్వవాద్యునింద జయంద ఆరేయన్ను యావ ధ్యేయ్యునింద మాడబేకే? ఎండు అవను బతు విధవాగి యోచిసిదను.

ఈ పరిస్థితియల్లి కిల్లెయోళగే హేంగసరన్నో డుడుగరన్నో ఇట్టుకొళ్ళువదు అవనిగే ప్రశస్తవేనిసదాయుతు. ఆ కుండలే అవను ధర్మాధ్యక్షన బళిగే డిరిగి తన్న మనస్సినల్లి బంద విచార గళన్న తిళిసిదను. డాగు ఆ ధర్మాధ్యక్షనిగొ గుణవేగే హోగలు సుచిసిదను ధర్మాధ్యక్షనిగే ఇష్టే బేకాగిత్తు. అవను యావాగే ఇల్లింద పారాదేనోలె ఎండు ఒందే సవన ఆతురపడుత్తిద్దను. డిరిగువాగ కిల్లెదారను డిరిగే మాతాడిద్దు ఒళ్ళే పధ్యకరవాగి పరిణమిసితు. ఆదరే ఒమ్మేలే తన్న మనస్సినల్లిద్ద ద్దన్ను బ్యెలిగిడబార దేండు ఆ ధర్మాధ్యక్షను—నాను గొణవేగే హోగనువ కారణవిల్ల. డుడుగరన్నో హేంగసరన్నో అవశ్యవాగి కళిసబకుదు. నాను నిమగే యుద్ధ దల్లి జయసిగువంత ఆశిర్వాదవన్ను మాడుత్తు ఇల్లియే ఇరువేను ఎండు నుడిదను. ధర్మాధ్యక్షన ఈ మాతు కేళి కిల్లెదారను మనస్సినల్లి నక్క -- నిమ్మ ఆశిర్వాదద అవశ్య కతీయిల్ల. తానాగియే డను ఆగువడో ఆగలి; నిఱవు ఇల్లి ఇద్దు మాడువదాదరూ డను? తస్త్రుడిడు యుద్ధమాడువ హాగిల్ల. రణాంగణవన్ను కణ్ణత్తి నోడలు నిమగే ధ్యేయ్యవిల్ల. స్త్రీయరి గింతలూ నిమ్మ అవస్థయు రోచనిరియేవాగిరువదు. ఇంథ నిఱవు ఇల్లిరువదు డితకరవల్లిండు ననగేంతల తోరూత్తద. నిమగే ఆజ్ఞి మాడువ అధికారవు ననగిల్ల. నిమ్మ మనస్సిగే బందరే హోగే బకుదు. బరవిద్దరే బిడబకుదు.

మేనేనేసిరియున ఈ మాతు కేళి ధర్మాధ్యక్షను గొందల దల్లి బిద్దను. ఆగ అవను—నిమ్మేల్లర మనస్సిగే బందరే నాను

ಹೋಗುವೆನು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಆಗ್ರಹವಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಅಂದನು. ಧರ್ಮಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಎಷ್ಟಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಬಲ್ಲ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡದೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಪೆರೆರಾ ನೊದಲಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೂ, ಹುಡುಗರನ್ನೂ, ಅಶಕ್ತರನ್ನೂ ಗೋವೆಗೆ ಕಳಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ನಾಳೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪತ್ತೇ ಮಾರಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತದ ಹಾಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಸಿಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಗೆಬಗೆಯ ವಿಚಾರಗಳು ನಡೆದಿರಲು, ಆದಿನ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಎಳೇಪ್ರಾಯದ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಉತ್ತರಭಾಗದ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಗಾಳಿಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗ ನಡೆಸಿದ್ದನು. ಆತನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರು ಪಟವು ಯಾವಾಗ ಮೇಲಕ್ಕೇರುವದೋ ಎಂದು ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಆ ಹುಡುಗರು ಬೇಗನೇ ಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಆ ತರುಣನಿಗೆ ದುಂಬಾಲ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ತರುಣನು ಪಟಕ್ಕೆ ಹುರಿ ಕಟ್ಟುವದರಲ್ಲಿಯೂ ಅದನ್ನು ಸರಿಸಡಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಮುಂದೆ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಪಟವು ಸರಿಯಾಯಿತು. ಆಗ ಸಂಜೆಯ ಊಗಂಟಿಯ ಸಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಗಾಳಿಯೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಉಲ್ಲಾಸ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗೀಬಾಲಕರು ಪಟವು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಉಡ್ಡಾಣ ಮಾಡುವದನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದರು. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಯೋದ್ಧಾಜನರು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿದ್ದದ್ದರ ಗೊಡವೆಯು ಆ ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಾಲಕರಿಗೇನು? ಅವರ ಉಲ್ಲಾಸವೃತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕುಂದುವುಂಟಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇರಲಿ.

ಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸುವ ತರುಣನು ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರಿಗೂ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟು ಪಟವನ್ನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಸಾರೆ ಆ ಪಟವು ಗಗನಮಂಡಲವನ್ನು ಭೇದಿಸದೆ

ವುನಃ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಒರಗಿಕೊಂಡಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಆಗಲು, ಆ ಹುಡುಗೆರು ನಿರುತ್ಸಾಹಿಗಳಾದವು. ಮೂರನೆಯಸಾರೆ ಪಟವು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉಡ್ಡಾಣಮಾಡಿ ಬಹು ದೂರದವರೆಗೆ ಏರಿತು. ಮತ್ತು ಗಗನಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನಲಿದಾಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಆಕಾಶವಿಹಾರದಿಂದ ಆ ಹುಡುಗೆರನ್ನು ಮೋದಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಹುಡುಗೆರು ಆ ಗಾಳೀಪಟದ ಲೀಲೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಾರಿಸಿ ಕುಣಿದಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಪಟ ಹಾರಿಸುವದರಲ್ಲಿ ಆ ತರುಣನ ಕೌಶಲ್ಯವು ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದದರಿಂದ ಪಟವು ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನರ್ತನ ಮಾಡತೊಡಗಿತು.

ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಆ ತರುಣನು ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಫಿರಂಗೀಬಾಲಕರನ್ನು ಆನಂದಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಲು, ಇತ್ತ ಮರಾಟರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನ ಲಕ್ಷವು ಸಹಜವಾಗಿ ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಪಟವು ಬಹು ಎತ್ತರವಾಗಿ ಹಾರಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಮೊದಲು ಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಅದು ಪಟವೆಂಬದು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ನೋಡಲು ಪಟವೆಂಬದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಜನರು ಜೀವದ ಮೇಲಿನ ಸಂಕಟದಿಂದ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿರಲು, ಇಂಥ ಸಂಕಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸುವವರು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು? ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಆತನಲ್ಲುಂಟಾಯಿತು. ಆಟ-ನೋಟಗಳು, ವಿನೋದದ ಕೆಲಸಗಳು! ಇವು ಸುಖಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕಂಥ ವ್ಯವಹಾರಗಳು; ದುಃಖಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರು ಇವುಗಳ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರರು. ಜಗತ್ತಿನ ಅನುಭವವು ಹೀಗಿದ್ದು, ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರವು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿ, ಬಹುಶಃ ಇದು ನಮ್ಮ ಗುಪ್ತ ಕಾರಸ್ಥಾನಿಗಳ ಕೆಲಸವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿದನು. ಆದರೂ ಆತನಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿಯ ನಿರ್ಧಾರವು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗೆ ಆತನು ತುಳಾಜಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಆ ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ತುಳಾಜಿಯು ಕೆಲಹೊತ್ತು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ-- ಸರಕಾರ, ಈ ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸುವ ಕೌಶಲ್ಯದ ಮೇಲಿಂದ ನೋಡಿ

ದರೆ ಇದು ನಮ್ಮ ಗಣೋಬನ ಕೆಲಸವೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪಟಹಾರಿ ಸುವದರಲ್ಲಿ ಗಣೋಬನು ಒಳ್ಳೇ ನಿಷ್ಠಾ ತನಿರುವನು. ಅದರ ಅನುಭವವು ನಮಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಅವನು ಪಟ ಹಾರಿಸುವದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಉದ್ದೇಶವಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಪಟದಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಪಟಹಾರಿಸಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಅದು ನಮ್ಮ ಜನರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಫಿರಂಗೀಜನರು ಹೇಗೆ ಅನುಕೂಲರಾಗಿರಬಹುದು? ಈ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೇರಿ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೀನೆ, ಎಂದು ನುಡಿದು ತುಳಾಜಿಯು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಿನ್ನೆಯನ್ನು ಸರ ಸರ ಏರಿ ಹೋದನು. ಆ ಎತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಜನರು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲಜನ ಫಿರಂಗೀ ಬಾಲಕರೊಡನೆ ಗಣೋಬನೇ ಪಟಹಾರಿಸುತ್ತಿರುವನೆಂಬುದು ಆತನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ದಿನ್ನೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು—ಸರಕಾರ! ನೆನ್ನ ನಿಮ್ಮ ತರ್ಕವು ನಿಜವಿರುತ್ತದೆ. ಗಣೋಬನೇ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪಟ ಹಾರಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ದಾರ ಹರಿದು ಅಥವಾ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಪಟವು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಗೋ ನೋಡಿರಿ. ಗಾಳಿಯ ಅನುಕೂಲತೆಯಿಂದ ಪಟವು ಎಷ್ಟು ದೂರ ಏರಿ ನಮ್ಮ ಸಾಳಯವನ್ನು ಲಕ್ಷವಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿರುವದು? ನಾವು ಈಗಲೇ ಪಟ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಬಹುದಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕಳಿಸಿದರೆ ನಮಗೆ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಯು ಪಟದಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುವದು ಎಂದು ನುಡಿದು ಅಪ್ಪಾ ನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಜನ ವಿಶ್ವಾಸುಕರಾದ ರಾವುತರನ್ನು ಆ ಪಟಬೀಳಬಹುದಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಬಳಿಕ ತುಳಾಜಿ ಹಾಗೂ ಅಪ್ಪಾ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ಪಟವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಟಹಾರಿಸುವ ತರುಣನು ತುಳಾಜಿಯ ತರ್ಕದಂತೆ ಮರಾಟರ ಗುಪ್ತ ಹೇರನಾದ ಗಣೋಬನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಒಲುಮೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅವರ ಮನೆ ತನದ ಚಾಕರನಾಗಿದ್ದನು. ಗಣೋಬನ ಸ್ವಭಾವವು ಒಳ್ಳೇ ವಿನೋದ ಪ್ರಿಯವಿದ್ದದರಿಂದ ಆತನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಆಟಗಳಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ಬಾಲಕರ

ಮನಸ್ಸನ್ನು ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಫಿರಂಗೀ ಬಾಲಕರೂ ಗಣೋಬನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ್ದರು. ಅವನು ಈ ದಿನ ಆ ಬಾಲಕರ ಸಂತೋಷಾರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಫಿರಂಗೀ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸಮ್ಮತಿಯಿಂದ ಈ ದಿನ ಗಾಳೀಪಟಹಾರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪಟದ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು ಹೆಚ್ಚಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಈ ಗಾಳೀಪಟದ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಬುದ್ಧಿವೂರ್ವಕನಾಗಿಯೇ ಹುಡುಕಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಬೇರೊಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ಹಾರಿಸಬಂದ ಗಣೋಬನು ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವವರಿಗೆ ಪಟವನ್ನು ಆಡಿಸಿದನು. ಫಿರಂಗೀ ಬಾಲಕರು ಮನದಣೀ ತೃಪ್ತರಾದರು. ಮುಬ್ಬುಗತ್ತಲಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಗಣೋಬನು ಪಟವನ್ನು ಒಳ್ಳೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಹುರಿಯಲ್ಲ ತೀರಿದ ಬಳಿಕ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಹುರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಪಟವು ಸ್ವಾಮಿಕಾರ್ಯಸಾಧನಕ್ಕಾಗಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಉಡ್ಡಾಣ ಮಾಡುತ್ತ ಬಹುದೂರ ಹೋಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತ ಎತ್ತರವಾದ ಒಂದು ವೃಕ್ಷವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿತು. ಇತ್ತ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಪಟವು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೊಸರಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತೆಂದು ಗಣೋಬನು ಚಡಪಡಿಸ ಹತ್ತಿದನು. ಆ ಫಿರಂಗೀ ಬಾಲಕರೂ ನಿರುತ್ಸಾಹಿಗಳಾದರು.

ಗಣೋಬನಿಂದ ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟ ಗಾಳೀಪಟವು ಧರಿತ್ರಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವಾಗ ನಡುವೇ ವೃಕ್ಷವು ಅದನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಲು ತುಳಾಜಿಯ ಸೇವಕರು ಕುದುರೆಗಳನ್ನೋಡಿಸುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ವೃಕ್ಷವು ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದು ಅದರ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಪಟವು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ವೃಕ್ಷವನ್ನೇರದೆ ಪಟವು ಶಿಕ್ಕುವಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ವೃಕ್ಷವನ್ನೇರಿ ಉದ್ಯವಾದ ಭಾಲೆಗೆಣಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಿದನು. ಬಳಿಕ ಅದನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಸೇವಕರೂ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ತುಳಾಜಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ತುಳಾಜಿಯು ಆ ಮಹತ್ವದ ಗಾಳೀಪಟವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಬಳಿಕ ಆತನು ಏಕಾಂತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯೊಡನೆ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಯಿಂದ ಆ ಪಟವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅದನ್ನು ಎತ್ತ ತಿರುವಿ

ನೋಡಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳೇನೂ ಕಾಣದ್ದರಿಂದ ತುಳಾಜಿಯು ನಿರುತ್ಸಾಹಿಯಾದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪಟಕ್ಕೆ ಒಳಗೆ ಪಡಿಸಿದರು ಇರುವದೆಂಬದು ಬಂದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಪಟವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಯಿಂದ ಕತ್ತರಿಸುವಂತೆ ತುಳಾಜಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ತುಳಾಜಿಯು ಬಹುದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಪಟವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಲು ಪಟವು ಎರಡು ಪಕಳೆಯಾಯಿತು. ಆ ಪಕಳೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಡಿಚಿದ ಕಾಗದವಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತುಳಾಜಿಯು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಓದಿ ಓದಿದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಆನಂದವೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಪತ್ರವನ್ನು ನನಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ ಮೆಲ್ಲಗೇ ಓದು ಎಂದು ನುಡಿಯಲು ತುಳಾಜಿಯು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಪತ್ರಓದುವದಕ್ಕಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯೇನಂದರೆ—

“ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಚಿಕೆಯುತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವದು. ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ-ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಗೋವೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿರುವದು. ಹಿಂದೂಸಿಪಾಯಿಗಳು ಕೈಕಾಲುಗಟ್ಟು ಕುಳಿತಿರುವರು. ಅನ್ನದ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ತೀರುತ್ತ ಅರೆಗೊಳಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಿಗೆ ಈ ಅರೆಗೊಳು ಸಹ ಬಂದಾಗುವದೆಂದು ವದಂತಿಯಿದೆ. ರಘುನಾಥನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿರುವನು; ಸದಾಶಿವನು ಮದ್ದಿನ ಉಗ್ರಾಣದಲ್ಲಿರುವನು; ಬಾಳಾಜಿಯು ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುವನು; ಗಣು ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರೊಡನೆ ಆಡುತ್ತಿರುವನು; ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮರಿಗಳು ನೆಟ್ಟಿರುವವು.”

ಈಮೇರೆಗಿರುವ ಪತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಬಹಳವಾಗಿ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಗಣೋಬನು ಗುಪ್ತಹೇರರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಆನಂದೋದ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಆ ಗಾಳೀಪಟದಿಂದ ಆ ದಿನ ಚಿಮಣಾಜಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ತುಳಾಜಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೇ ಹುರುಪು ಬಂದಿತು. ಶತ್ರುಬಲವು ಕುಗ್ಗುತ್ತ ನಡೆದದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಯಶಸ್ವೀಗಳಾಗುವೆವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು ಗೋವೆಗೆ ಹೋಗುವ ಜನರನ್ನು ಸೆರಿಹಿಡಿಯುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಅದರೆ ಆ ಸೂಚ

ನೆಯು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪಾವಭೀರುವು ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಸೆರಿಹಿಡಿಯುವದು ಪಾವಕರವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂಥ ಪಾಪೀ ಕೆಲಸವು ನಮಗೆ ಬೇಡ, ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಶ್ರೀಮಂತರ ದರ್ಪವನ್ನು ತಿಳಿದು ತುಳಾಜಿಯು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

೧೭ ವಿಧರ್ಮಿಗಳು ಬುದ್ಧಿಗಲಿಯಬೇಕು.

ಒಳ್ಳೇ ನಸಕು; ಒಬ್ಬರ ಮೋಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರಾಟರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸೈನಿಕರೂ ಎದ್ದು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲಾಳುಗಳು ಬೆಳಗಿನ ನ್ಯಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚಮುಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ನಿತ್ಯಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಶ್ವಾರೂಢನಾಗಿ ಪಾಳಯವನ್ನು ನೋಡಹೊರಟಿದ್ದನು. ಈ ವಿರಸೇನಾಪತಿಯು ದಿನಾಲು ನೋಡಬರುವನೆಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಯಾವ ಸೈನಿಕನೂ ಮಲಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತನ್ನ ಖಾಸ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಿಕ ಮಲ್ಲಾರರಾಯನ ಸೈನ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದನು. ಇದರಂತೆ ಆತನು ಎಲ್ಲ ಸರದಾರರ ಸೈನಿಕರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕಡೆಯ ಉಕ್ಕಡಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯೋದಯ ಸಮಪಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತನ್ನ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ತಿರುಗತಕ್ಕವನು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನರು ತಮ್ಮ ಪಾಳಯದ ಕಡೆಗೆ ಬರುವರೆಂಬದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಈ ಜನರು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತನು. ಶತ್ರುಸೈನ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡೇ ಶಿಬಿರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆ ವಿರಸು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಂತೆ ತೋರಿತು. ನೋಡನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಜನರು ತೀರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಗಿಡಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳಗಿಂದ ಆ ಜನರು ಇಂಥವರೇ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು—ಎಲಾ! ಇವರೇಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು? ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು.

ಆಕಡೆಯ ಉಕ್ಕಡದ ಸೇನಾಧಿಪತ್ಯವು ಯಶವಂತರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ಇದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತರು ಯಾಕೆ ನಿಂತಿರುವರೆಂದು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದನು. ಆಗ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಅವನಿಗೆ ಆ ಜನರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದನು. ಅವನೇಯ ನೇರಗೆ ಯಶವಂತರಾಯನು ಕುದುರೆಯನ್ನೋಡಿಸುತ್ತ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಶಿಬಿರದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಆ ಜನರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತರುಬಿ ಅವರ ಆಗಮನದ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆ ಬಂದಜನರು ಒಳ್ಳೆ ಉಬ್ಬಿ ನಲ್ಲಿದ್ದರು. ಯಾವದೋ ಒಂದು ಉತ್ಸಾಹವು ಅವರನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರನ್ನು ಯಾವಾಗ ಕಾಣುವೆವೋ ಎಂದು ತವಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಾಲವಿಲಂಬ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಯಶವಂತರಾಯನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹಾಗೇ ಭರದಿಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರ ಉತ್ಸುಕತೆಯನ್ನು ಯಶವಂತರಾಯನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ — ಶ್ರೀಮಂತ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಳಯದ ಕಡೆ ಉಕ್ಕಡದಲ್ಲಿರುವರು. ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಬರಲು ನನಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಹೋಗಿ ಬಹುದು ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಶ್ರೀಮಂತ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಜನರು ಅಂತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹ ಗೊಂಡು ತಟ್ಟನೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು “ಎಲ್ಲಿರುವರು ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿರಿ.” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಆಗ ಯಶವಂತರಾಯನು ನನ್ನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬನ್ನಿರಿ ತೋರಿಸುವೆನು ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಪಾಳಯದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರೊಡನೆ ಯಶವಂತರಾಯನು ಪಾಳಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಇನ್ನೂ ಯಶವಂತರಾಯನ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಆತನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಇಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಶವಂತರಾಯನ ಸೈನಿಕರು ಒಳ್ಳೆ ರೀತಿ

ಯಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಯಶವಂತರಾಯನು ಬಂದವನೇ ಕುದುರೆ ಯನ್ನಿಳಿದು ತ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿ, ಈ ಜನರು ತಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಕ್ಯಾಗಿಯೇ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿ ಬಂದಿರುವರು, ಎಂದು ನುಡಿದು ಬಂದ ಜನರ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ಇವರೇ ತ್ರೀಮಂತ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಯವರೆಂಬದು ತಿಳಿಯಲು, ಆ ಜನರು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಮುಜುರೆಮಾಡಿ ತಾವು ತಂದ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಅರ್ಪಿಸಿದ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುವ ದರ ಬದಲು ಅನಿವಾರವಾದ ಕ್ರೋಧವುಂಟಾಯಿತು. ಆತನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗತೊಡಗಿದವು. ಅವನ ಹಣೆಗೆ ಬಲವಾದ ನೀರಿಗೆಗಳು ಬಿದ್ದವು. ಹುಬ್ಬುಗಳು ಸಂಕುಚಿತವಾದವು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಆರಕ್ತವಾದವು. ತುಟಿಗಳು ನಡುಗೆಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಶಾಂತಸ್ವರೂಪವು ರೌದ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಲು, ಬಂದ ಆ ಜನರು ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಗೊಗ್ಗರ ದನಿಯಿಂದ ನುಡಿದನೇನಂದರೆ—“ಆಂಗ್ರಿ ಬಂಧುಗಳೇ, ನೀವು ಈ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ ವಾಗಿ ತಂದಿರುವಿರಿ? ನಿಮಗೆ ಈ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗತನವನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡ ಹೇಳಿದರು? ಇದೊಂದುಸಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಂಥ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬೀಳಬೇಡಿರಿ. ಇದರಿಂದ ಅಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆನೀತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಶಿಕ್ಷಕರಾದವರೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ರಿಂದ ಬಳಿಕ ನಮಗೇನೆಂದು ಪ್ರಜೆಗಳು ಉಚ್ಛ್ರಾಂಖಲರಾಗುವರು. ನೀವು ವಿಜಯದ ಉಬ್ಬಿನಿಂದ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿರಿ. ಆದರೆ ನೀವು ತಂದ ಕಾಣಿಕೆ ಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲೆಂದು ಅಸಮಾಧಾನಪಡಬೇಡಿರಿ. ಈ ಜನರೊಡನೆ ನಡೆಯಿರಿ. ನಮ್ಮ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ!

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತನಾಡಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಯಶವಂತರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಯಶವಂತರಾಯನು ಆ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನು ಸನ್ಮಾನದಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ತ್ರೀಮಂತರ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಇತ್ತ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಶಿಬಿರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರುವಂಥ ಕಾಣಿಕೆಯು ಅದಾವದಿರಬಹುದು? ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಅಂಥ ಯಾವ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ತ್ರೀಮಂತರ ಬಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿರಬಹುದು? ತ್ರೀಮಂತ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯು ನಿಂದ್ಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತೋ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಆಚರಿಸಿದ್ದರು. ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಗೋವೆಗೆ ಹೋಗುವ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಜಹಾಜುಗಳನ್ನು ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಬಹು ಕಷ್ಟಬಟ್ಟು ಹಿಡಿದರು. ಈ ಜಹಾಜುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಗುತ್ತಿಹೇರನಾಗಿದ್ದ ರಘುನಾಥನಿಂದ ಬಹಳ ಸಹಾಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನ ಸ್ವಭಾವವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸೆರೆಯಾಳುಗಳೊಡನೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳನ್ನೂ ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳ ಮುಖ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು.

ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಹಿಡಿದ ಜಹಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ೨೦ ಜನ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ೧೫ ಜನ ಹುಡುಗರೂ ನಾಲ್ವರು ವೃದ್ಧರೂ ಫಿರಂಗೀಗಳ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯೂ ಹೀಗೆ ಜನರಿದ್ದರು. ಈ ಜಹಾಜುಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ೧೫ ಜನ ಫಿರಂಗೀದಂಡಾಳುಗಳಿದ್ದ ಬೇರೊಂದು ಜಹಾಜವು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಬಡಿದಾಡುವಾಗ ಆ ಹದಿನೈದು ಜನರೂ ಕ್ರಿಸ್ತ ಲೋಕವನ್ನು ಕುರಿತು ತೆರಳಿದರು. ರಘುನಾಥನು ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಆಯತಸಮಯಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಫಿರಂಗೀಜಹಾಜುಗಳು ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಇರಲಿ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ವಿಜಯದಿಂದ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಆನಂದದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದರು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕವರನ್ನು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ನಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಬಹುಜನ ಯೋದ್ಧಾಳು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರುವರು. ಆದರೆ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ನಡೆದವರೆಂದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಕಾದಂಬರಿನಾಯಕನೊಬ್ಬನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಭಕ್ತವತಿ ಶಿವಾಜಿನುಹಾರಾಜನು; ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವರ ಕೀರ್ತಿಯು ಆಪ್ತವಿಮವಾಗಿರುವದು. ಅಂತೇ ಇವರಿಗೆ ದೇವಾಂತರೆಂದು ಕರೆಯುವ ವಾಡಿಕೆ

ಯುಂಟಾಗಿರುವುದು.

ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ಸುಂದರ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ವರಿಷ್ಠರಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಯಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ರೂಢಿಯು ವಿಷಯಲಂಪಟರ ಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವುದು. ವಿಷಯಲಂಪಟರಾದ ವರಿಷ್ಠರು ಇಂಥ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕಾಣಿಕೆ ಕಳಿಸಿದವರಿಗೆ ಬಹು ಸನ್ಮಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರೂಢಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿ ನಡೆಯದೆ ಅನಾಯಾಸ ಒದಗಿದ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ತ್ರೀಮಂತರ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಅಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ಅವರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಾಯಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ಫಿರಂಗಿಗಳೊಡನೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಯುದ್ಧಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದದ್ದೆಂದರೆ ಇದೇ ಮೊದಲು ; ಈ ಮೊದಲು ಸಾರಂಗೇ ಅವರಿಗೆ ಕಲ್ಪನಾತೀತವಾದ ವಿಜಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಫಿರಂಗಿಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕದ್ದರಿಂದ ಅವರ ವಿಜಯದ ಉಬ್ಬು ಅತಿರೇಕವಾಗಿತ್ತು. ರಘುನಾಥನಂತೂ ವಸಯೀಕಿಲ್ಲೆಯು ಹಸ್ತಗತವಾದಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮ ತಾಳಿದ್ದನು.

ಈ ವಿಜಯದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಚಿಮಣಾಜಿಗೆ ಯಾವಾಗ ತಿಳಿಸೇವೆಂಬ ಆತುರತೆಯು ಅಪರಲ್ಲುತ್ತನ್ನವಾದದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ ಸರಿ! ತಮ್ಮಿಂದ ಈ ಮಹಾಕಾರ್ಯವು ಆದದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ತಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಸುದ್ದಿಯ ಶ್ರವಣದಿಂದ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತಮ್ಮನ್ನು ಬಹುವಿಧವಾಗಿ ಗೌರವಿಸುವನೆಂದು ಆ ಅಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ತಿಳಿದರು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಸ್ವಭಾವವು ಎಂತ ಹದು, ಆತನಿಗೆ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯು ಪ್ರಿಯವು ಯಾವದು ಅಪ್ರಿಯವು, ಎಂಬದನ್ನು ಅವರು ವಿಚಾರಿಸುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನು ಆ ಅಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅವರ ಉತ್ಸಾಹ ಭಂಗಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ೩೦ ಜನ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನರು ಯುವತಿಯರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನ ಹರಿಯದ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳ ರೂಪವು ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯಂತ ಮೋಹಕವಿತ್ತು. ಆಯುವತಿಯ ವಯಸ್ಸು ಬಹಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡರ ಒಳ-ಹೊರಗೆ ಇರಬಹುದು. ಅವಳ ಆ ಸುರೂಪವನ್ನು

ನೋಡಿ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಮೋಹಗೊಂಡರು. ಫಿರಂಗೀಜನರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸುಂದರ ಸ್ತ್ರೀಯರಿರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಕೂಡಾ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೊನ್ನು-ಹೆಣ್ಣೆಂದರೆ ಹೆಣವು ಕೂಡಾ ಎದ್ದು ಕೂಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಂಗ್ರೇ ಬಂಧುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯ ದರ್ಶನದಿಂದ ಮೋಹಾಘೋಷವು ಎದ್ದು ಅಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಯುವತಿಯು ವಸಯೀಕಿಲ್ಲಿದಾರನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆಗ ಆಂಗ್ರೇ ಬಂಧುಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಈ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಗೌರವಾನ್ವಿತವಾಗಿಯೂ ಅನಿವಾರವಾದದ್ದು; ಅವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣಗುತ್ತಿರುವನು. ಸರಿಕರಲ್ಲಿ ತಾನು ಮೇಲಾಗಬೇಕೆಂತಲೂ ಬಯಸುತ್ತಿರುವನು. ಇಂಥ ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಅಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಆಚರಿಸಿ ಬಿಡುವರು. ಇದ ರಂತೆ ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅವರು ತಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವು ಸರಿಯಾದದ್ದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ಕೂಡಾ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಓರ್ವ ಸಚಾರೀಯ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಾಸುಕ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಡನೆ ಕೆಲ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದನು.

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಬಹು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪುರುಷನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನ ಏಕಪತ್ನೀವ್ರತವು ಬಹು ಖ್ಯಾತವಾಗಿತ್ತು. ಅಣ್ಣನಾದ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯು ಮಸ್ತಾನಿ ಎಂಬ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಆತನು ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರವೂ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಾದವ ಹೇಳುವದು ಧರ್ಮವಿರೋಧ ಸಂಗತಿಯೆಂದು ಆ ಧಾರ್ಮಿಕನು ಮೌನದಿಂದ ಸಹನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯು ಚಿಮಣಾಜಿಗೆ ಹಿರಿಯನಾಗದೆ ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಆ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಸ್ತಾದಿಯು ಇಂಥ ಅಧಾರ್ಮಿಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಎಂದೂ ನಡೆಯಗೊಡು

ತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನು ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದರೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಅಪಹರಣವನ್ನು ಎಂದೂ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಸುಂದರ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮೇಲೆ ಪಾಪವಾಸನೆಯನ್ನು ತಾಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪುರುಷನು ಈ ದಿನ ಫಿರಂಗೀ ತರುಣಸ್ತ್ರೀಯ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದೇ? ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿಂದಾದರೆ ಆ ಧರ್ಮವೀರನು ಆ ಕಾಣಿಕೆ ಕಳಿಸಿದವರ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರುಗಳೊಡನೆ ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿದ್ದದರಿಂದ ಆತನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಚಂಡ ಕೋಪವನ್ನು ತಾಳಲಿಲ್ಲ.

ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಯಶವಂತರಾಯನು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಶಿಬಿರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಆ ಜನರು ಬರುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಶವಂತರಾಯನು ಆಂಗ್ರೆ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಬಳಿಕ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಆಂಗ್ರೆ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಆಗ ಆತನು ಆಂಗ್ರೆ ಬಂಧುಗಳು ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಕೆಲ ಅಂತರದ ಮೇಲೆ ಫಿರಂಗೀ ಜನರ ಜಹಾಜುಗಳನ್ನು ಮುತ್ತಿದ್ದೂ, ಅವರೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ವಿಜಯ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೂ ಇನ್ನೇ ಮೊದಲಾದ ಸಮಸ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಆಂಗ್ರೆ ಬಂಧುಗಳ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಅಭಿಮಾನವುಂಟಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ವಿಜಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ-ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿದದ್ದು ಅಯೋಗ್ಯವಾಯಿತೆಂಬ ಉದ್ಗಾರವು ಸಹಜವಾಗಿ ಆತನ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಟಿತು. ಆ ಉದ್ಗಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಆಂಗ್ರೆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ನಾಚಿಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಶ್ರೀಮಂತ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಆಂಗ್ರೆ ಬಂಧುಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಆಂಗ್ರೆ ಬಂಧುಗಳ ಸಾಹಸವನ್ನು ಹೊಗಳಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಅವರಿಗೆ ಅನೀತಿಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಕೊಡದೆಂದು ಸದುಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಮತ್ತು

ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರನ್ನಷ್ಟೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ, ಹುಡುಗರನ್ನೂ ತಿರುಗಿ ವಸಯಿ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆ ದಿದ್ದನು. ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸೈನಿಕರಿಂದಾಗಲಿ ಶತ್ರುಗಳ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಅಪಮಾನವು ಆಗಕೂಡದೆಂದು ಕಟ್ಟುವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಈ ಮೇರೆಗಿರುವ ಪತ್ರವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಆ ಆಂಗ್ರೆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸಸೈನ್ಯ ವಾಗಿ ಚಿಮಣಾಜಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಬಳಿಕ ಇತ್ತ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಆ ಫಿರಂಗೀ ತರುಣಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಯೋಗ್ಯ ಬಂದೋಬಸ್ತಿನೊಡನೆ ಅವಳನ್ನು ವಸಯಿ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಚಿಮಣಾಜಿಯ ಈ ಪಾಪಭೀರುತನವನ್ನೂ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ, ಪರನಾರೀ ಸೋದರತ್ವವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಅವನ ದಂಡಿನವರಿ ಗೆಲ್ಲ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಪ್ಪಾನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾವನಾದರೂ ವಿಷಯಲಂಪಟನಿದ್ದರೆ ಇಂಥ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿ ಕಳಿಸ ಬಹುದೇ? ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಅಪ್ಪಾನ ಈ ಘನವಂತಿಕೆಯು ಆ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು.

ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನಿಂದ ಕಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಹೆಂಡತಿಯು ವಸಯಿ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಗಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳು ಆ ಮರಾಟಾವೀರನ ಉದಾರತನವನ್ನು ಬಹು ಸರಸವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿ ಇಂಥ ಘನವಂತ ಮನುಷ್ಯನ ಸಂಗಡ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ನೀವು ಪಾರಾಗಲಾರರಿ, ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವೆಂಬದು ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಚ್ಚೀಲ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಯಾವ ಧರ್ಮ ದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಶೀಲನನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಫಿರಂಗೀ ತರುಣಿಗೆ ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ರಕ್ಷಣವಾದದ್ದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು. ಮರಾಟರು ಅಡವಿ ಮನುಷ್ಯರಿದ್ದು, ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವರೋ ಎಂದು ಆ ತರುಣಿಯು ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ರೂಪವು ಶತ್ರು ಸದೃಶವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸುಂದರ ಯುವತಿಯರ ಮೇಲೆ ಪಾಪಿಷ್ಠರ ಲಕ್ಷವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೀಳು ತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಸರ್ವದಾ ಜಾಗರೂಕರಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯುದ್ಧ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಂತೂ ಆ ಜನರ ಹಲ್ಲಣವೇ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯವಧಿ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯರು ರೂಪವೆಂಬ ತತ್ತ್ವವಿನಗೋಸ್ಕರ ಆತ್ಮಾಹುತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರುತ್ತಾರೆ. ಇರಲಿ.

ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮರಾಟರನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದನು. ಮರಾಟರು ಸ್ವತಃನರಾಗದೆ ಪವಿತ್ರ ಹಾಗೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಜನರಿರುವರೆಂದು ಅವನ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಪವಿತ್ರತೆಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಜಯವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವದರಿಂದ ಕೋಟಿಯು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಅವರ ಕೈಸೇರುವದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಆತನು ಮರಾಟರ ಈ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ಪೆರೆರಾ ಮೊದಲಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಜಹಾಜುಗಳು ಬಂದಿವೆಯೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಹೋಗಿ ನೋಡಲು, ಶತ್ರುಗಳ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಆತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೆರೆರಾ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಶತ್ರುಗಳ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಹೆಂಡರೂ- ಮಕ್ಕಳೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಉದಾಸೀನರಾಗಿದ್ದರು. ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಆಶೆಯೇ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು ಮೊಸಳೆಯ ಬಾಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದಂತೆ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡರು- ಮಕ್ಕಳು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬರಲು, ಅವರಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವವು ತಿರುಗಿಬಂದಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮವಾಯಿತು. ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ಆ ಜನರು ಮರಾಟರ ದಯಾಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ ಬಳಿಕಂತೂ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಾಚಿಕೊಂಡರು. ಮರಾಟರ ಈ ಉದಾತ್ತ ಆಚರಣೆಯ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ವಿಧರ್ಮಿಗಳಾದ ನಾವು ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಂಪುಗಳಿಗೆ (ಕೊಂಚ) ಉದ್ಧಾರವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಬಾಯಿಂದ ಹೊಮ್ಮಿತು. ಧನ್ಯ! ಚಿಮಣಾಜಿ!! ನಿನ್ನ ಧಾರ್ಮಿಕ ತೇಜಸ್ಸು ಧನ್ಯವು!!!

(೧೮) ಜೀವವು ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿ!

ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾನ ಔದಾರ್ಯ ದಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ಸ್ತ್ರೀ-ಬಾಲಕರೆಲ್ಲರೂ ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಕಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಳಿಕ ಆಂಗ್ಲಿಯವರ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗೀ ಗಂಡಸರಷ್ಟೇ ಉಳಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಾದ “ಬಾರ್ಬಾರೋಸೋ ವ್ಹೆನ್ವೆನ್ಯೊ” ಎಂಬ ವನೂ ಇದ್ದನು. ಈ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಪುಕ್ಕನಿದ್ದನೆಂಬದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಅವನು ಮರಾಟರು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಅಂಜಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಗಂಡಾಂತರ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದರೆ ಹ್ಯಾಗೆಂದು ಚಿಂತಾತುರನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಆಲೋಚನೆಯಂತೆ ತಾನು ಗೋವೆಗೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದು ಸಮಾಧಾನವ ತಾಳಿದ್ದನು. ತಾನು ಒಮ್ಮೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಗೋವೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದನೆಂದರೆ ಮರಾಟರ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾದಂತಾಯಿತೆಂದು ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಜೀವ ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯವೊಂದನ್ನೇ ಆತನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೋಟೆಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಚಿಂತೆಯು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಜೀವಗಳೆಲ್ಲರಾದವರು ಬೇರೆ ಯಾವದನ್ನೂ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಬಾಂಧವರು ಎಂಥ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವರೆಂಬದರ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ತಾವೊಂದು ಬದುಕಿದರೆ ಜಗತ್ತೇ ಬದುಕಿದಂತಾಯಿತೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರುವರು. ಪುಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಹೀಗೆಯೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೋಟೆಯ ಗೊಡವೆ ನನಗೇನು? ನಾನೊಬ್ಬನು ಜೀವದಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಏಸುವು ನನ್ನ ಈ ಮೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು, ಎಂಬದನ್ನೇ ಅವನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನು ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಗೋವೆಗೆ ಹೋಗುವದರ ಬದಲು ಆಂಗ್ಲಿಯವರ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಬೇಕಾಯಿತು.

ಗೋವೆಗೆ ಹೊರಟ ಜಹಾಜುಗಳು ಆಂಗ್ಲಿಯವರ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೇ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಹಲ್ಲಣವು ಹಾರಿತ್ತು. ಮರಾಟರ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ

ಇನ್ನು ತಾನು ಪಾರಾಗಲಾರನೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದನು. ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮರಾಟರಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ಅವನಲ್ಲುಂಟಾಗಲು, ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ದುಃಖಾಶ್ರುಗಳು ಧಾರೆಗೆಟ್ಟ ಸುರಿಯತೊಡಗಿದವು. ಮರಾಟರು ತನ್ನನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೊಲ್ಲದೆ ಒಂದು ದಿನ ಕಾಲನ್ನು ಕಡಿದು, ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕೈಯನ್ನು ಕಡಿದು, ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಕಿವಿ-ಮೂಗುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು, ತನ್ನನ್ನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಗೋಳಾಡಿಸಿ ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಕೊಲ್ಲುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಆ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಗದಗುಟ್ಟಿ ನಡುಗೆ ಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ತಾನು ಮರಾಟರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಈ ದಿನ ತನಗೆ ತಿರುಗುವದೆಂದು ಅವನು ತೀರಕೈ-ಕಾಲುಬಿಟ್ಟನು. ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಸೆರೆಯಾಗಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಸಾಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಸಾಯುವದು ಲೇಸೆಂಬ ವಿಚಾರಗಳೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದವು. ಆದರೆ ಜೀವಗಳೆರಿಗೆ ಸಾಯುವ ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲಿ? ನಾನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡರೆ ಬದುಕುವ ಅಶೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೀಗೇ ಶತ್ರುಗಳ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಒಂದುವೇಳೆ ನಮ್ಮವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು. ಹಾಗಾಗದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾನಾದರೂ ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಕಾಲುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಜೀವವುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲೇ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳಕೊಳ್ಳುವದು ವಿಹಿತವಲ್ಲ, ಎಂಬ ಆಶಾ ವಾದಿತ್ವವು ಅವನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಲು, ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಆ ಪುಕ್ಕಾ ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಜೀವವುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಫಿರಂಗೀ ಹೆಂಗಸರೂ, ಹುಡುಗರೂ ಸೆರೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತರಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮನ್ನೂ ಬಿಡಬಹುದೆಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವ ತಾಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಮರಾಠಿಯಾಗಲಿ, ಹಿಂದಿಯಾಗಲಿ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಮರಾಟರು ಎನೇನು ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ದೀನವದನದಿಂದ ಅವರ ಮುಖಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮೇಲೆ ರಘುನಾಥನು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪ ತಾಳಿದ್ದನು. ಯಾಕಂದರೆ, ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಮರಾಟರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ರಘುನಾಥನು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗೆಲ್ಲ ಸಿಟ್ಟು ಬೆಂಕಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು; ಮತ್ತು ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ರಘುನಾಥನು ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಕೆಂಗಣ್ಣು ತೆಗೆಯುವದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಜೀವವು ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈತನಿಂದಲೇ ಆದರೆ ತನ್ನ ಘಾತವಾಗಬಹುದೆಂದು ಅವನು ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫಿರಂಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಹುಡುಗರೂ ಸೆರೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿ ಎರಡು ದಿನಗಳಾದರೂ ತಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ, ಆ ಬಾರ್ಬಾರೋಸೊ ವೆನ್ಸನ್ಸನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಗಾಬರಿಯಾದನು. ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಉಳಿದ ಯಾವ ಜನರೂ ಇವನಷ್ಟು ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಮಾತು ಅಶಕ್ಯವಿರುವದೋ, ಅಂಥ ಮಾತಿನ ಸಲುವಾಗಿ ವೃಥಾ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೆಂದು ಕೆಲವರು ತಿಳಿಯುವರು. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಜನ ಅಂಜಬುರುಕರು ಕೈಲಾಗದ ಮಾತಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಚಿಂತಿಸಿ, ಶಕ್ತಿಪಾತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಬಾರ್ಬಾರೋಸೊವೆನ್ಸನ್ಸನು ಇಂಥ ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸಮಾಧಾನವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೂತರೆ ಚಿಂತೆ; ನಿಂತರೆ ಚಿಂತೆ; ಮಲಗಿದರೆ ಚಿಂತೆ; ಸರ್ವದಾ ಚಿಂತೆಯೆಂಬ ಚಿತೆಯಿಂದ ಅವನ ಶರೀರವು ಬೆಯ್ಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅವನು ಧರ್ಮಾಂತರ ಮಾಡುವಾಗ ಹಿಂದುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೋ, ಅದರ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರತಿಫಲವು ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಅಶಾಂತಿಯ ರೂಪದಿಂದ ದೊರಕಿದಹಾಗಾಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೈದಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ನ-ನೀರು ಕೊಡಹೋದಾಗ ರಘುನಾಥನೂ ಹೋಗಿದ್ದನು; ಹಾಗೂ ಅವನ ಸಂಗಡ ಆಂಗ್ರೇಬಂಧುಗಳು ಕೈದಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಹೋಗಿದ್ದರು. ರಘುನಾಥನು ಆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ—ಈ ಗೆಡ್ಡದ ಮನುಷ್ಯನು ಮಹಾನೀಚನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನಾವು ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತಹೇರರಾಗಿದ್ದಾಗ ಈತನ ದುಷ್ಕೃತಿ

ಗಳನ್ನು ದಿನಾಲು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹಿಂದೂ ಕೈದಿಗಳಿಗೆ ಇವನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂಸೆಯು ವರ್ಣಸಲಶಕ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಇವನಂಥ ಕಟುಕನು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅಪರೂಪವೇ ಸರಿ! ಇಂಥವನು ಹ್ಯಾಗೆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ ಪದವಿಗೆ ಬಂದಿರುವನೋ ತಿಳಿಯದು! ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ಆಂಗ್ಲ ಬಂಧುಗಳು:—

“ಈ ಜನರಿಗೆ ಧರ್ಮದ ಹುಚ್ಚು ಬಹಳ; ಸ್ವಧರ್ಮವನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸುವದಕ್ಕೆ ಇವರು ಅನ್ಯ ಧರ್ಮದವರನ್ನು ಕಾಡುವರು. ಕೆಲವು ತಾಮಸೀ ಸ್ವಭಾವದವರು ಕ್ರೂರ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನಾದರೂ ಆಚರಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರವನ್ನು ಮಾಡಹೋಗುವರು ಹ್ಯಾಗಾದರೂ ಆಗಲಿ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಹು ಜನರು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ ತೀರಿತೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು.”

ಛೇ, ಛೇ, ಇಂಥ ಧರ್ಮಹುಚ್ಚರನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲು. ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಪ್ರಸಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಜನರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವರೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ನನಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತಾಪವಾಯಿತು. ಈ ಗೆಡ್ಡದವನನ್ನು ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಪಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ಸಿಟ್ಟು ನನಗುಂಟಾಗಿದೆ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ರಘುನಾಥನು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲು, ಅವನ ಮೋರೆಯು ಅತ್ಯುಗ್ರವಾಯಿತು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆರಕ್ತವಾದವು. ತುಟಗಳು ನಡುಗೆಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಈಗಲೆ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಪಾರು ಪತ್ಯ ಮಾಡಿಬಿಡುವನೋ ಎಂಬಂತೆ ತೋರಿದನು. ರಘುನಾಥನು ಹೀಗೆ ಉಗ್ರನಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಕ್ರಿಸ್ತೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಅಂಜಿದನು. ರಘುನಾಥನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನೆಂದರೆ ಲಕ್ಷವೆಲ್ಲ ಅವನ ಕಡೆಗೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಮಹಾರಾಯನು ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಎಂದು ಅವನು ಬಹಳವಾಗಿ ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಈದಿನ ರಘುನಾಥನು ಅತ್ಯುಗ್ರನಾಗಿ ತೋರಲು, ಆ ಗೆಡ್ಡದ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಬಹಳವಾಗಿ ಅಂಜಿದನು. ಈದಿನ ತನ್ನ ಅಂತವಾಗುವದೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದನು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದ ರಘುನಾಥನು ತನ್ನನ್ನು ಸಂಹರಿಸದೆ ಬಿಡಲಾರನೆಂಬ ದೃಢಭಾವನೆಯು ಅವನಲ್ಲದಯಿಸಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನ ಮುಖವು ಧೀನವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅಶ್ರುಗಳಾಡಿದವು. ಏನೋ

ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾಲಿಗೆಯು ಹಾತೊರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮಾತು ಈ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಬರಲು, ಅವನು ಮಾತಾಡುವ ಗೊಡವೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಿಯ ಸನ್ನೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮನದಾಸೆ ತಿಳಿಸುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು. ಆಗಲವನು ರಘುನಾಥನ ಚರಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಹವಣಿಸಿ ಶೃಂಖಲೆಯಿಂದ ಪರಾಧೀನನಾಗಿದ್ದರೂ, ಕಷ್ಟಬಟ್ಟು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ದೈನ್ಯದಿಂದ ಉರುಳಾಡಹತ್ತಿದನು; ಹಾಗೂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿ ತನ್ನ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು; ಮತ್ತು ತನಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಅಪಾಯ ಮಾಡದೆ ಜೀವದಾನ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಭಾವವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನು ಮಾಡುವ ಆ ಹಾವಭಾವಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ರಘುನಾಥನಿಗೂ, ಆಂಗ್ರೇ ಬಂಧುಗಳಿಗೂ ಹುಚ್ಚು ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಅವರು ಜೀವಗಳ್ಳರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹ್ಯಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಾಸ್ಯಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆ ಜೀವಗಳ್ಳ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಶೋಚನೀಯವಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವರು ಯಾಕೆ ನಗುವರೆಂಬ ಕಾರಣವು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಶಿರಚ್ಛೇದವನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವರು ಇಷ್ಟೊಂದು ಹರುಷಪಡುವರೋ ಹ್ಯಾಗೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಇದರಿಂದ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ದೈನ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿದನು. ಬಾಯಿಂದ ದೈನ್ಯೋಕ್ತಿಗಳನ್ನಾಡತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಭಾಷೆಯು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ್ದರಿಂದ ಅವರ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕಳೆಯೇರಿತು. ಈ ಮರ್ಕಟನು ಹ್ಯಾಗೆ ಹಲ್ಲು ತೆಗೆದು ಮಾತಾಡುವನು? ತನ್ನ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಈಗ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಹ್ಯಾಗೆ ದೈನ್ಯ ತೋರಿಸುವನು? ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ರಘುನಾಥನು ಕೈಯೊಳಗಿನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಏಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಮತ್ತು ಬಾಯಿಂದ—ಮೂರ್ಖಾ, ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾಕೆ ದೈನ್ಯ ತೋರಿಸುವೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವೇನು ಈಗ ಕೊಲ್ಲುವದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಮುಹೂರ್ತವು ಇನ್ನೂ ದೂರವದೆ. ಈಗ ನಿನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ದುಃಖವಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ ನೀನು ಹಿಂಸೆಪಡಿಸುವಾಗ ಹಿಂದುಗಳಿಗೂ ದುಃಖವಾಗುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅನರ್ಥವೆಲ್ಲಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ದೇವರು ನ್ಯಾಯಿಯರು

ವನು. ಅವನು ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ನಡೆಯಗೊಡಲಾರನು. ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದವರು ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆಯಾದರೂ ದುಃಖಭಾಗಿಗಳಾಗುವುದು ನಿಶ್ಚಿತವು. ನಿನ್ನ ಕರ್ಮವೇ ನಿನಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಅನ್ಯರಾರೂ ನಿನಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡಲಾರರು, ಎಂದು ನುಡಿದನು. ರಘುನಾಥನು ಈ ಭಾಷಣವನ್ನು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದನು. ಹಿಂದಿಯು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಆ ಫಿರಂಗೀ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಸಲಾಹವು ಮಾಡಿ ವಿನಯದಿಂದ—ನೀವು ದಯಾಳುಗಳಿರುವಿರಿ. ಯಾಕಂದರೆ ನೀವು ನಮ್ಮ ಫಿರಂಗೀ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೂ, ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಬಂಧನುಕ್ತಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿರುತ್ತೀರಿ. ಈಬಗ್ಗೆ ನಾವು ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವೆವು. ನೀವು ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂದರೂ ನಮಗೆ ಸಂತೋಷವು; ಬಿಟ್ಟರೂ ಸಂತೋಷವು. ನಮ್ಮ ಜೀವದ ಅಂಜಿಕೆಯು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀವು ಶತ್ರುಗಳಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ತೀಲವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಷ್ಡದಯಾಳುತನವನ್ನು ನಾವು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ತೋರಿಸಲಾರೆವು. ಇದು ನಿಜವಾದದ್ದು; ಈ ಮಾತನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸಂತೋಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಆಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆಡಿರುವೆನು. ಈ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಅಂಜುಬುರುಕರಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಜೀವವು ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾಕಂದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಶೌರ್ಯವು ಇಲ್ಲ; ಪೌರುಷವಿಲ್ಲ; ಸದಭಿಮಾನವಿಲ್ಲ; ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನ ಮಾತ್ರ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಹಾರಾಯನಿಂದಲೇ ನಾವು ನಿಮಗೆ ದ್ವೇಷಿಗಳಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಇವರು ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಹಿಂದುಗಳಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಗೊಡವೆಗೆ ನೀವು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇರಲಿ, ಆದ ಮಾತಿಗೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಿಮಗೆ ನಾವು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವದೇನೋ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಶೂರರ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ. ಹೇಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಅಶೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಇಂಥ ಸ್ವಭಾವದವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಈತನು ಪುರುಷನಾಗಿದ್ದರೂ, ಹೆಂಗಸರಿಗಿಂ

ತಲೂ ಕಡೆಯಾಗಿರುವನು. ಈತನೊಬ್ಬನನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂಧ ಮುಕ್ತ ಮಾಡಿಬಿಡುವದು ಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದರೆ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು: ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಿಡಬಹುದು. ನಾವು ಸೂಚನೆ ಮಾತ್ರ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ. ಇಂಥ ರಣಹೇಡಿಯನ್ನು ಸೆರೆಯಿರಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಏನು?" ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಆ ಫಿರಂಗೀ ಸೆರೆಯಾಳುವು ಹೀಗೆ ಹಿಂದೀಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡಲು ರಘುನಾಥನಿಗೂ ಆಂಗ್ರೆಬಂಧುಗಳಿಗೂ ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸೆರೆಸಿಕ್ಕ ಈ ಜನರು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡುವದೆಂದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಪೌರುಷ ಪ್ರಿಯತೆಗಳು ಎಷ್ಟಿರಬಹುದು? ಇಂಥವರು ಕೋಟಿಯನ್ನು ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಕೈಸೇರಗೊಡಬಹುದೇ? ಇವರು ಇಷ್ಟಧೈರ್ಯ ಶಾಲಿಗಳಿರುವರೆಂತಲೇ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲುಗಳಾಚೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವರು. ಶಾಬಾಸ್! ಇವರ ಈ ವೀರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಗಳಬಹುದು. ಎಂದು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಫಿರಂಗೀ ಸೆರೆಯಾಳನ್ನು ಕುರಿತು—ಈ ಗೆಡ್ಡದವನು ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮಗುರುವೇನು? ಇವನು ಏನು ಅನ್ನುವನು? ಇದನ್ನು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸು ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಆಗ ಆ ಸೆರೆಯಾಳುವು—ಈತನಿಗೆ ಬೇರೆ ಏನು ಬೇಕಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಜೀವದಾನವು ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಂಗಲಾಚಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನು. ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಸಾವಿಗೆ ಅಂಜಿ ಹೀಗೆ ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂಬದು ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಸೆರೆಯಾಳು ವಿನ ಮಾತಿನಿಂದ ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಆಗ ರಘುನಾಥನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಪುಕ್ಕಗೆಡ್ಡದವನನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅಂಜಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಬಂದಿತು. ಅಂಜುವವರ ಮೈಮೇಲೆ ಕಪ್ಪೆ ಚಲ್ಲಹೋಗುವದು ವಿನೋದೀ ಸ್ವಭಾವದವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೆಲಸವಷ್ಟೇ; ಅದರಂತೆ ವಿನೋದಪ್ರಿಯನಾದ ರಘುನಾಥನ ಹೌಸು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಆಟ ಇಲಿಗೆ ಪ್ರಾಣಸಂಕಟವೆಂಬ ಗಾದೆಯ ಸಮಾಚಾರವಾಯಿತು. ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಆಟವಾದರೂ ಆ ಬಾರ್ಬಾರೋಸೋವ್ವೆ ನ್ನನ್ನನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಸಂಕಟವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಕೂಡಲೆ ರಘುನಾಥನು ಆಂಗ್ರೆಬಂಧುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ತಾನು ಖಡ್ಗವನ್ನು

ತಂದದ್ದಲ್ಲದೆ ಭಯಂಕರಆಕಾರದ ಎರಡು ನಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದುತಂದನು. ಅವನು ಆ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ತರಲು ಅದನ್ನೂ ಆ ನಾಯಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆತನ ಹಲ್ಲಣವೇ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಇವನು ಖಡ್ಗದಿಂದ ತನ್ನ ಅವಯವಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಈ ನಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸುವನು ಇಲ್ಲವೆ ಈ ನಾಯಿಗಳಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಮಾಂಸರಕ್ತಗಳನ್ನು ಹೀರಿಸುವನು ಎಂಬ ಭಯಂಕರ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಅವನಲ್ಲುತ್ತನ್ನವಾದವು. ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ಅವನು ಮೂರ್ಛಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಮತ್ತೆ ಖಡ್ಗ ಹಾಗೂ ನಾಯಿಗಳು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದವು. ಆಗ ಅವನಿಂದ ಭಾವೀ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮರ್ಕಟನಂತೆ ಹಲ್ಲುಕಿರಿದು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ರಘುನಾಥನ ಮುಂದೆಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿರಿ, ಸರ್ವಥಾ ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿರಿ. ಈ ನಾಯಿಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮಾಂಸ ರಕ್ತಗಳನ್ನು ಹರಿಸಬೇಡಿರಿ, ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ವಿಲಕ್ಷಣ ದೈನ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನ ಅಧೀರತನವನ್ನು ನೋಡಿ ರಘುನಾಥನು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನೆಗೆಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಆತನ ದೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಗ್ರೆಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಕರುಣೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಬಹಳ, ಎಂಥ ಅಸಹ್ಯ ವೇದನೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಯಾದರೂ ಮನುಷ್ಯನು ಜೀವಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನು. ಅಂದಬಳಿಕ ಈ ಗೆಡ್ಡದ ಫಿರಂಗಿಯು ಮರಣಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ ಹೀಗೆ ದೈನ್ಯ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜೀವವು ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿ. ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ರಘುನಾಥನಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಆತನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ಇತ್ತ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಗದಗೆದ ನಡುಗುತ್ತ ಈ ರಾಕ್ಷಸರ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ಹ್ಯಾಗೆ ಪಾರಾದೇನು? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಪ್ರಸುತ್ತದಲ್ಲಿಯ ಸಂಕಟವು ನಿವಾರಣವಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.

(೧೯) ಗುವ್ತಕಾರಸ್ಥಾನ.

ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಬಲವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಕೋಟೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗಿಗಳು ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿರಲು ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನಸಾಮಗ್ರಿಯ ಕೊರತೆಯು ಬಹಳವಾಯಿತು. ಚಲೋ ಆಹಾರವು ಸಿಗದ್ದರಿಂದ ದಂಡಾಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಂಟಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮರಾಟರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವ ಮಾಡಿ ಪಾರಾಗಲಾರೆವೆಂಬ ಅರಿವು ಎಲ್ಲ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸ್ವಾಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಡಿದಾಡುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬಂದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಮ್ಮೆಲೆ ಶತ್ರುಗಳ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಧಾರಾತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪತನ ಹೊಂದಬೇಕು, ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ರಜಪೂತ ವೀರರಂತೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಧೈರ್ಯವು ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಹಣ್ಣಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಜೀರಿಗೆ ತರುವ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಲು, ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಅರಾಜಕತೆಯೇ ಉಂಟಾದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕೈದಖಾನೆಯ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯಂತೆ ದುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಪಿಂಪಳ ಗ್ರಾಮದ ನಿಕೋಜಿಗೂ, ಪುರುಷವೇಷಧಾರಿಣಿಯಾದ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಗೂ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಾದ ಇವರಿಗೆ ಇಂಥ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ಯಾರ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೈಮೇಲೆ ಕಠಿಣ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗೆ ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯನಾದರೂ ಗಾಬರಿಯಾಗುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು. ಆದರೆ ಆ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಾರದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಕಡೆಗೆ ಅಧಃಪತನವೇ ಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹಿತಾಹಿತಗಳ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಮುಂದಿನ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಅನುಂತ್ರಣ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ನಿಲೋಜಿ ಹಾಗೂ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯರು ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅಣಿಯಾದರು. ಇವತ್ತು ನಾಲ್ಕು ತಾಸುಗಳ ವರೆಗೂ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಬಿಡಾರವೇ ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಾಯಿತು. ದಂಡಾಳುಗಳಿಗೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಮದ್ದು ತುಂಬಿ ಕೊಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಲೋಜಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿಲೋಜಿ-ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯರ ಹೊರತು ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ದಿನವೊಂದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದಾಗ ಮೇನೇಸೀಯನಾಗಲಿ, ಪೆರೆರಾ ಎಂಬವನಾಗಲಿ ಬಂದು, ಮದ್ದಿನ ಸಿಲಕು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಉಳಿಯಿತೆಂಬದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಿಕ್ಕವರಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರದ್ದರಿಂದ ಯಾರೂ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯು ಈಶಾನ್ಯಮೂಲೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದು ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗೋಡೆಗೆ ಹೊಂದಿ ಬಹು ಆಳವಾದ ನೆಲಮನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳ ತೋಪುಗಳ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಯಿಂದ ಮದ್ದಿನ ಸಂಚಯಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತಟ್ಟಬಾರದೆಂದು ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯನ್ನು ಬಹು ಭದ್ರವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವರು. ಅದರಂತೆ ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಹು ಭದ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಪೂರ್ವದ ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯನ್ನೇ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಸರಿ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಮದ್ದಿನ ಸಂಚಯ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯು ಬಹು ವಿಸ್ತೃತವಾದದ್ದಿತ್ತು. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಹು ಆಳವಾಗಿದ್ದು, ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಲವಾದ ಗುಮುಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ತೋಪಿನ ಪ್ರಚಂಡ ಆಘಾತಕ್ಕೂ ಆ ಗುಮುಟವು ಹಣೆಯದಷ್ಟು ಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಭದ್ರಗೊಳಿಸಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಲಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಗುಹೆಯ ಮುಖದಂತಿರುವ ಆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹೋದ ಮನುಷ್ಯನು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನಿಳಿದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಿರುವ ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕೆಲಸವು ನಿಲೋಜಿಯ

ಪಾಲಿಗೆ ಬರಲು ಅವನು ತಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯುಕ್ತಿ ಹಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಸುರುವಿ ಇಲ್ಲವೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೊಳ್ಳಿಕೊಟ್ಟು ಕೈತೋರಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದೆ ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಆಪತ್ತು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಬರಲು ಆತನು ಆ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಹಂಚಿಕೆ ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಯುಕ್ತಿಯು ತೋಚಿತು. ಅದನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಕೆಗೂ ಅದು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ ಕೆಲಸ ನಡಿಸುವದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು.

ನಿಶೋಚಿಯು ಒಳ್ಳೆ ಕಸುವಿನ ಆಳೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೆ ಅರಿಯದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಅವನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ತಂಗಿಯ ಬಂಧಮುಕ್ತತೆಗಾಗಿ ಕಬ್ಬಿಣಕಟಾಂಜನಗಳನ್ನೇ ಮುರಿದು ಹೊರಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರು ಮರೆತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಾದ ಅವನು ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಉಪಕರಣಗಳು ಅವನಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರೆತವು. ತಾನು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಿರುವೆನೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸವು ಒಳ್ಳೆ ಕಠಿಣವಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಯೋಚನೆಗೆ ಒಳಗಾದನು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ದುರ್ಬಲ ಸ್ವಭಾವವು ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಸಿಗುವದೆಂಬ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಮಹತ್ತರ ಕಾರ್ಯಗಳು ನೆರವೇರಬೇಕಾದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಬಲವಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯಮಾಡ ಹೋಗುವವನು ಕೊನೆಮುಟ್ಟಲಾರನು. ನಿಶೋಚಿಯು ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯವೆಂದರೆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ಉತ್ತರಭಾಗದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಅಗಿದು ಕೋಟಿಯ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಗವ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವದು!

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಕೆಲಸವು ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದದ್ದು, ಸುರಂಗಕ್ಕೆ ಹಣಿಯದಂಥ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಅಗಿದು ಬಿಂಡಿಯನ್ನು ಕಡವುವ

ದೆಂದರೆ ನಿಲೋಜಿಯ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅತುಲವಾದ ದೇಶಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾದ ಅವನು ತನ್ನ ದೇಹದ ಪರವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಬಾಂಧವರನ್ನು ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡಿಸಿದ ಈ ಫಿರಂಗೀಜನರ ಪಾರುಪತ್ಯಮಾಡಿ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಈ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ಅವನು ಆ ಮಹಾಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದ್ದನು.

ನಿಲೋಜಿಯ ಸ್ವದೇಶವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯ ಸ್ವದೇಶವಾತ್ಸಲ್ಯವು ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ದೇಹಪಾತವಾಗುವವರೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದಳು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಆಕೆಯು ಅಣ್ಣನಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ಉತ್ತರಗೋಡೆಯನ್ನು ತೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆಯು ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿದ್ದರೂ ಒಳ್ಳೇ ಸಾಹಸಿಯೂ, ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನಳೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಗೋಡೆಗೆ ಒಂದು ಚಚ್ಚಾಕು ಮೊಳ ಬೊಗೆದೆಯನ್ನು ಕೆಡವಿದಳು. ಆಕೆಯ ಈ ಸಾಹಸದಿಂದ ನಿಲೋಜಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಬಹು ಬಲವಾದ ಗೆಚ್ಚಿನ ಗೋಡೆಗೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಯು ತೋಡಿದ ಬೊಗೆದೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಆಶ್ಚರ್ಯಗಳು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಉಂಟಾದವು. ನಾನಾ ಅನ್ನುವ ಗಂಡಸರು ಹದನಾದ ಭಾರವುಳ್ಳ ಹಾರಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದರೆ ಒಂದು ಪುಣಕಿ ಸಹ ಹಾರದ ಗೋಡೆಗೆ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ಹೀಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಬೊಗೆದೆ ತೋಡಬೇಕಾದರೆ ವಿನು ಯುಕ್ತಿ ಮಾಡಿರುವಳೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಅವನು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಂಗಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಕೆಲಸವು ಯಶಸ್ವೀ ಆದದ್ದರಿಂದ ಆ ತರುಣಿಯೂ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದಳು. ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅಣ್ಣನೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಆಕೆಯ ಸಂತೋಷವು ದ್ವಿಗುಣಿತವಾಗಿ ಅವಳು ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು.

ಗುಡ್ಡು ಗಾಡ ಪ್ರದೇಶದವರಿಗೆ ನಾನಾತರದ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಪರಿಚಯವಿರುತ್ತದೆ. ಚಿಕ್ಕಿತ್ನಕ ಬುದ್ಧಿಯವರಂತೂ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು

ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಲಾಭವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಗುಡ್ಡುಗಾಡು ಪ್ರದೇಶದವಳಾದ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಗೆ ಕೆಲವು ವನಸ್ಪತಿಗಳು ಗೊತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವನಸ್ಪತಿಯು ಕಲ್ಲು ಗಚ್ಚುಗಳಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅವುಗಳ ಕಾಠಿಣ್ಯವು ಅಳಿದು ಹೋಗುವ ಗುಣಧರ್ಮವುಳ್ಳದ್ದಿತ್ತು. ಆ ವನಸ್ಪತಿಯು ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದೊರೆ ತದ್ದರಿಂದ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬಲವಾದ ಗಚ್ಚಿನ ಗೋಡೆಗೆ ಬೊಗದೆಯನ್ನು ತೋಡಿದ್ದಳು. ತಂಗಿಯ ಈ ಕುಶಲತೆಗೆ ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಲೋಜಿಯು ಆ ವನಸ್ಪತಿಯ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದಲೇ ಆ ಬೊಗದೆಯನ್ನು ಪಾರುಗಾಣಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಎಚ್ಚತ್ತು ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೆ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಹಗಲಲ್ಲಿ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯನ್ನು ಕಾಯುವದು; ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವದು; ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವರ ಕೆಲಸವು ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ಸಾಗಿತು. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕುಂಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬೊಗದೆಯು ಪಾರಾಗಬಹುದೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ನಿದ್ರೆಗೆಡುವದೂ ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವದೂ ಅಶಕ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ ನಿಲೋಜಿಯು ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾದನು. ಯಾರಾದರೂ ಅಮಲ್ದಾರರು ತಪಾಸಿಗಾಗಿ ಬಂದಾಗ ತನಗೆ ನಿದ್ರೆಬಂದಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ಅನರ್ಥವುಂಟಾಗಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಗಿಂತ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗದಂತೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಗುಹೆಯನ್ನು ಕಾಯುವದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ದಿನಾಲು ಇಬ್ಬರೂ ನಿದ್ರೆಗೆಡುವದು ಉಚಿತವಲ್ಲೆಂದು ಒಂದುದಿನ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ನಿದ್ರೆಗೆಡಬೇಕು, ಒಂದುದಿನ ತಾನು ನಿದ್ರೆಗೆಡಬೇಕು ಎಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದನು. ಇದರಿಂದ ಬೊಗದೆಯು ಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ದಿನಗಳು ಬೇಕಾಗುವನೆಂಬದು ಸ್ಪಷ್ಟವು. ಆದರೂ ಮಾಡಿದ ಗುಪ್ತಕೆಲಸವು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಗುಪ್ತವಾಗಿಯೇ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದು ಆತನು ಹೀಗೆ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವ ನಿಲೋಜಿಯು ಈ ಗುಪ್ತ ಕಾರಸ್ಥಾನವು ನಿರ್ವಿಘ್ನದಿಂದ ಸಾಗಿತು. ನಿಲೋಜಿಯು ಕಿಲ್ಲೆ

ದಾರನ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೇ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಆತನ ನಂಬಿಗೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ತಪಾಸಿಗೆ ಬಂದರೂ, ನಿಷೋಜಿಯಾಗಲಿ, ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯಾಗಲಿ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂಬದು ಆತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ನಿಷೋಜಿಯ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಮದ್ದು ಎಷ್ಟು ಸಿಲ್ಕು ಅದೆ, ಎಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಒಂದುವೇಳೆ ನೆಲಮನೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿದರೂ ಮುಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ನೋಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ನಿಷೋಜಿಯು ತೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೊಗಡೆಯ ವಿಷಯವು ಯಾರ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವು ಇಲ್ಲ ದಾಯಿತು.

ನಾಸ್ತವವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನೂ, ಪೆರೆರಾ ಮೊದಲಾದವರೂ ಕೇವಲ ಕಡದಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲದೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನಾವು ಈಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬ ಅವಧಾನವು ಕೂಡಾ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯಮನುಷ್ಯರಲ್ಲೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಗಾಬರಿಯುಂಟಾಗಿರಲು, ಬೇರೆ ಜನರ ಕಠೆಯನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ಕಿಲ್ಲೆಯ ಹೊರಗೆ ಮರಾಟರು ತೋಪುಗಳ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಗೆರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಕೋಟೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸುರಂಗ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸವಂತೂ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಕೋಟೆಗೆ ಕಿಂಡಿ ಬೀಳದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಗೋಡೆಯು ಬಿದ್ದು, ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿ ಆಶೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲುಂಟಾದ ಈ ಆಶೆಯಿಂದ ಫಿರಂಗಿಜನರು ಕೋಟೆಗೆ ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ಬಿಂಡಿ ಬೀಳುವದೆಂದು ಕೈಕಾಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೇಳುವ ಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ನಿಷೋಜಿಯ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿಯ ಗುಪ್ತಕಾರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಬೈಲಿಗಳೆಯುವವರಾರು? ಸಂಧಿಯು ದೊರೆತದ್ದರಿಂದ ಆ ಮರಾಟ ಬಹಾದೂರನು ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲು ಗೋಡೆಯನ್ನು ತೋಡಿದನು. ಆ ಬೊಗಡೆಯು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಕುಳಿತುಹೋಗುವಷ್ಟು ಪ್ರಶಸ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಬೊಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಕಲ್ಲು-ಮಣ್ಣು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಅವನು ಆ

ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಖಜಾನೆಯ ಶೋಧಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರದಂತೆ ಜಾಣತನದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಿಳೋಜಿಯು ಮಹಾಬಲಿಷ್ಠ ಪುರುಷನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಂದಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಹಾರದ ಹಾಗೂ ನಿದ್ರೆಯ ಪರವಿ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಆತನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷೀಣವಾಯಿತು. ನಿಳೋಜಿಯು ಹೀಗೆ ಕೃಶನಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಅಹಾರದ ಪುರವಶೆಇಲ್ಲದ್ದೇ ಕಾರಣವಿರಬಹುದೆಂದು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ತರ್ಕಿಸಿದನು. ಆಗ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಜನರಿಗೆ ಅರಗೊಳು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಫಿರಂಗೀ ಶಿಪಾಯಿಗಳು ಸಹ ಅರೆಗೊಳಿನಿಂದ ಕಾಲಕ್ರಮಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಗೋವೆಯಿಂದಾಗಲಿ, ಮುಂಬಯಿ ಇಂಗ್ರಜರಿಂದಾಗಲಿ ತಮಗೆ ಸಹಾಯ ಬರುವದೇನೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೆರೆರಾ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಇದ್ದದರಿಂದ ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಕಷ್ಟಬಟ್ಟು ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಿಳೋಜಿಯು ಗಣೋಬನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಇನ್ನು ಎರಡುಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಯ ಗೋಡೆಗೆ ಬೊಗದೆ ಬೀಳುವದು. ನೀನು ಯಾವದೊಂದು ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ತಿಳಿಸು, ಎಂದನು ನಿಳೋಜಿಯ ಈ ಅದ್ಭುತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಣೋಬನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹಾಗೂ ಆನಂದಗಳಾದವು. ಅವನು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಹು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಚೀಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದು, ಅದನ್ನು ಪಾರಿನಾಳ ಪಕ್ಷಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಆ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಹಾರಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಚತುರಪಕ್ಷಿಯು ಸಂಕೇತದಂತೆ ತ್ರೀಮಂತರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಇಳಿಯಿತು. ತುಳಾಜಿಯು ಹಕ್ಕಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಚೀಟಿ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆ ಚೀಟಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಓದಿನೋಡಿದನು. ಆನಂದವಾಯಿತು. ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದ ಆ ತರುಣನು ಮಾಡಿದ ಕರಾಮತಿಗೆ ಅವನು ತುಂಬಾ ಬೆರಗಾದನು. ಆದರೆ ಗಣೋಬನು ಪತ್ರ ಬರೆಯುವಾಗ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಇಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆ ಇರುವದೆಂಬದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗಣೋಬನ ಈ ಮರವಿನಿಂದ ಆ ಪತ್ರದಿಂದ ಯಾವ ಲಾಭವು ತ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದು

ಆಗದಂತಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ತುಳಾಜಿಯು ಗಣೋಬನ ಈ ದಡ್ಡತನವನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಒಂದು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಬರೆದು ಆ ಪಾರಿವಾಳದ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಅದನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು. ಆ ಜಾಣ ಹಕ್ಕಿಯು ನೆಟ್ಟಗೆ ತನ್ನ ಒಡೆಯನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಗಣೋಬನ ಕೈಗೆ ಚೀಟಿಯು ಸಿಗಲು, ಅವನು ಅದನ್ನು ಓದಿ ನಾಚಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಪುನಃ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಸಾಲದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಮರುಗಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

(೨೦) ಚಿಮುಣಾಜಿಯ ಕಲಿತನ.

ಗಣೋಬನು ಮತ್ತೆ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕಳಿಸುವನೆಂದು ತುಳಾಜಿಯು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ದಾರಿ ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಹಕ್ಕಿಯು ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹತಾಶನಾದನು. ಕೈಗೆ ಬಂದ ಪತ್ರದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲೆಂದು ಅವನು ನಿರಾಶೆಗೊಂಡು ನಿಂತಿರಲು, ಚಿಮುಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ತುಳಾಜಿಯ ಉದಾಸೀನತೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಲು, ಆತನು ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ತಮ್ಮ ಕಡೆಯ ಗುಪ್ತಹೇರರು ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಗುಪ್ತ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಡಿಸಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು ಚಿಮುಣಾಜಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಯಿತು. ಈ ದಿನವೇ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಖಂಡಿಯನ್ನು ಕೆಡವಲೇಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯು ಅವನಲ್ಲುಂಟಾಯಿತು. ವೀರರು ಪ್ರಬಲೇಚ್ಛೆಯುತ್ಪನ್ನವಾದಾಗ ಆ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಆ ಉತ್ಕಟ ಇಚ್ಛೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆಂಬದರ ಅನುಭವವು ಅವರಿಗಿರುತ್ತದೆ. ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದಾಗ ಕಠಿಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಹೋಗುವದು ಅಶಕ್ಯವಾಗುವದು. ಆದರೆ ಅದೇ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಾದಾಗ ಎಂಥ ಕಠಿಣ ಕೆಲಸಗಳಾದರೂ ಸಹಜ ವಾಗಿ ಕೈಗೊಡುವವು. ಈ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಚಿಮು

ಣಾಜಿಯು ಬಲ್ಲವನಾದ್ದರಿಂದ ತುಳಾಜಿಗೆ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದವನೇ ಸೈನಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜಾಗಲು ಅವನು ಕೊಟ್ಟು, ಯುದ್ಧದ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿದನು. ಶ್ರೀಮಂತರೇ ಹೀಗೆ ಯುದ್ಧೋನ್ಮುಖರಾಗಿ ಅಶ್ವಾರೂಢರಾಗಲು ಉಳಿದ ಸರದಾರರ ಪಾಡೇನು? ಅವರು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಸೈನ್ಯವಾಗಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಆರು ತಾಸಿನ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲು ಕಿಚ್ಚಿನಂತೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತೋಫಿನ ಪೆಟ್ಟುಗಳಿಗೇ ಅಂಜದ ಆ ರಣಧೀರರಿಗೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಅಂಜಿಕೆಯೇ? ಆ ಅಂಜಿಕೆಯು ಈಗಿನ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಗ್ರಾಸ ಭೋಜನ ಮಾಡಿ ಮೆತ್ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಪವಡಿಸುವವರು ಎಂಥ ಕೆಟ್ಟ ಬಿಸಿಲೆನ್ನುವರು. ರಣಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ಧೈರ್ಯ ನರ್ತನ ಮಾಡುವ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾನಂಥ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಬಿಸಿಲು ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೆ ಸೀತಲ ವಾಗಿತ್ತು. ನಿಜವಾದ ಸತ್ಯಶಾಲಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠರಿಗೆ ಪಂಚ ಮಹಾಭೂತಗಳಿಂದಲೂ ಉಪಹತಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಕರ್ತವ್ಯವರಾಜ್ಯುಖ ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಹ ಉಪಹತಿ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸು ತ್ತವೆ. ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯವಿದ್ದವರಿಗೆ ಏನಾದರೆ ತಾನೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾ ದೀತು? ಇರಲಿ,

ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾದ್ದರಿಂದ ವೇಳೆ ಅವೇಳೆಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನೆಟ್ಟಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಇಂಥ ಇಂಥಲ್ಲಿ ತಗ್ಗು ತೋಡಿ ಸುರಂಗ ಹಾಕಿರೆಂದು ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಮರಾಟರ ಅಪಾರ ಸೈನ್ಯವು ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕುವದೆಂದು ತಿಳಿದು ಫಿರಂಗೀಜನರು ಓಟ್ಟುಗೂಡಿ ತೋಫನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಹಾಗೂ ಬಂದೂಕುಗಳಿಂದ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಗೆರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಮಣಾಜಿಯು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಂಜದೆ ಕೆಚ್ಚಿದೆಯಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳ ತೋಫುಗಳಿಗೆ ಮರಾ ಟರ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವರು ಆಹುತಿಯಾದರು. ತೋಫಿನಿಂದ ಶತ್ರು ಸಂಹಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳು ತೀರ ಕೋಟಿಯ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸುರಂಗ ಹಾಕುವರೆಂಬದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ

ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಾವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಸುರಂಗದ ಗುಂಡಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದವು. ಆಪ್ತಾಜಿಯು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಲಗಬಗೆಯಿಂದ ಸುರಂಗ ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಳ್ಳೆ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ಆಪ್ತಾಜಿಯೂ ಅವನ ಸೈನಿಕರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಓರೆಯಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮೂರೂ ಸುರಂಗಗಳು ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದು ಹಾರಿದವು. ಅವುಗಳ ಆಘಾತಕ್ಕೆ ಪೃಥ್ವಿಯು ನಡುಗಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯ ಗೋಡೆಯು ದಡದಡ ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಮರಾಟರಿಗೆ ಗುಂಡಿನಿಂದ ಹೊಡೆಯುವ ಫಿರಂಗೀಪಕ್ಷದ ನೂರಾರು ಜನ ಸೈನಿಕರು ಆಧಾರತಪ್ಪಿ ಕೋಟಿಯ ಕಲ್ಲುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿ ಗತಪ್ರಾಣರಾದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಮಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋದರು. ಹೀಗೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಗೋಡೆಯು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದು, ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಾಗಲು, ಆಪ್ತಾಜಿಯು ಕುದುರೆಯಿಂದಿಳಿದು ಖಡ್ಗವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು, ಹರ ಹರ! ಮಹಾದೇವ!! ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಮೇಲಕ್ಕೆರಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಪ್ತಾಜಿಯವರ ಈ ಸಾಹಸವನ್ನು ತಿಳಿದು ಹಲವು ಜನ ಮರಾಟಾ ಸರದಾರರು ನಾ ಮುಂದೆ, ನಾ ಮುಂದೆ ಎಂದು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮೇಲೇರತೊಡಗಿದರು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮರಾಟರೆಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳೇ ಆವೇಶಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಎದುರಿಗೆ ಎಂಥ ಶತ್ರುವು ಬಂದರೂ ಅವನನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿ ಚಲ್ಲುವೆವೆಂಬ ಧೈರ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲಿಯೂ ಜಾಗೃತವಾಗಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳು ಮೇಲೇರಿ ಬರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಫಿರಂಗಿಗಳು ಬಂದೂಕಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ಬಂದೂಕಗಳ ಏಟುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿಮಣಾಚಿಯು ೮-೧೦ ಜನ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ಪಟ್ಟಾಕತ್ತಿಯನ್ನು ತಿರುವುತ್ತ ಮೇಲೇರಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಫಿರಂಗೀ ಜನರು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಗಳನ್ನು ತೆರೆದರು. ಹಾಗೂ ಕೆಲ ಜನ ಸೈನಿಕರು ಮರಾಟರ ಮೇಲೆ ನುಗ್ಗಿದರು. ಆಪ್ತಾಜಿಯು ರೊಚ್ಚಿನಿಂದ ಮೇಲೇರಿ ಬರುವದರಿಂದ ಈ ದಿನ ಕಿಲ್ಲೆಯು ಮರಾಟರ ಹಸ್ತಗತವಾಗದೆ ಉಳಿಯದೆಂದು ಮೇನೇಸೀಯನು ತಿಳಿದು ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಕೋಟಿಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆದು ಕೊನೆಯ ಯುದ್ಧವ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹೀಗೆ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಲು, ಅವರು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಆಣೆಯಾದರು.

ಮನುಷ್ಯನು ಸಕಂಠದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನೆಂದರೆ ಮುಂದುಗಾಣದವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹ್ಯಾಗಾದರೆ ಪಾರಾದೇವೆಂಬ ಹಂಬಲವೇ ಹತ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಆತನು ತನಗೆ ಅಹಿತ ವಾಗುವಂಥ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವೂ ಘಾತವಾದೀತೆಂಬದು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಮನೇಸೀರಿಯನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಹಸಿದ ತೋಳನಂತಿರುವ ಮರಾಟರಿಗೆ ಇದು ಒಳ್ಳೇ ಪಥ್ಯಕರವಾಯಿತು. ಮರಾಟ ಸೈನಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಹಾರಿಕೆಗೆ ಹಾರಿದರು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಅರ್ಧದವರೆಗೆ ಏರಿದ್ದನು. ಮುಖ್ಯಸರದಾರರೆಲ್ಲ ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಫಿರಂಗಿಗಳು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಸತ್ವನಾಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೆನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂದಿತು. ಅದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವ ಸಮಯವಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸಂಗಡಿಗೆ ರೊಡನೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನೇ ಮುತ್ತಿ ಒಳನುಗ್ಗಿ ಬೀಕೆಂದು ಮೇಲೇರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಮರಾಟರು ಗೋಡೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದರೆಂದು ಮೇಲಿನವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಅವರು ಬಂದೂಕ ಹಾರಿಸುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಪೆರರಾನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಪೆರರಾ ಸರದಾರನಿಗೆ ಮರಾಟರು ಹೀಗೆಕೆ ಮಾಡಿದರೆಂಬ ಇಂಗಿತವು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಲಾ ಹಲಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಬರಲು ಅವನು ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದನು. ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮರಾಟರಿಗೂ ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರಿಗೂ ಕಡುಕಾಳಗವೆಸಗಿತ್ತು. ಮರಾಟರು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರಿದ್ದರು. ಫಿರಂಗೀಸೈನಿಕರು ಮರಾಟರ ಎರಡಷ್ಟಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಇಂದು ಕೊನೆಯಕಾಳಗವೆಂದು ಅವರು ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಸ್ವಸ್ಥವೆಲ್ಲ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಬಳಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಹುರುಪು ಬಂದಿತು. ಅವನು ತಾನೇ ಮುಂದೆಂದು ಶತ್ರುಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕನು. ತುಳಾಜಿ ಯಶವಂತರಾವ ಮೊದಲಾದ ಸರದಾರರು ಪ್ರಸಂಗವು ಕಠಿಣವಿರುವದೆಂದು ಒಬ್ಬ ರಾಹುತನನ್ನು ಛಾವಣಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಮಲ್ಲಾರರಾಯನಿಗೆ ಐದುಸಾವಿರ ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಹೊರಟು

ಬರಬೇಕೆಂದು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಆಣಿಯಾದರು. ಮೊದಮೊದಲು ಮರಾಟರು ಯಶಸ್ವೀಗಳಾದರೂ ಫಿರಂಗೀ ಜನರಿಗೆ ಒಳಗಿನ ಸೈನ್ಯವು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಉತ್ಸಾಹವು ಇಮ್ಮಡಿ ಸಿತು. ಮೇನೇಸೀಯು ಹಾಗೂ, ಪೆರೆರಾ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದರು. ಉಭಯತರು ಖಡ್ಗ ಯುದ್ಧವನ್ನೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮರಾಟರು ಖಡ್ಗ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ನಿಪುಣತರು. ಖಡ್ಗವನ್ನು ತಿರುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮೈಮೇಲೆ ಬರುವ ಶತ್ರುಗಳ ಪಟ್ಟನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಗಟ್ಟಿಗಳು. ಆದರೆ ಖಡ್ಗಯುದ್ಧದ ಈ ಜಾಣತನವು ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರಿಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರಿಯ ಬಂದೂಕಿನ ಬಹಾದ್ದೂರರು. ದೂರಿನಿಂದಲೇ ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂದೂಕನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಜಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸ ತಕ್ಕವರು. ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಅವರು ಖಡ್ಗಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಸತ್ಯನಾಶವು ಆಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷವು ಖಡ್ಗಯುದ್ಧದಿಂದ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವದೆಂದು ಕಂಡು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮೇನೇಸೀಯನ್ನು ಖಡ್ಗಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂದೂಕಿನ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆ ಮರಾಟರ ಏರ್ಪಾಟದ ಮುಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮರಾಟರ ಕಲಿತನವೆಷ್ಟೆಂಬದು ಫಿರಂಗಿಗಳ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಲನಂತೆ ಶತ್ರು ಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಶ್ಯಂಕೆಯಿಂದ ನಡೆದಿದ್ದನು. ಅವನ ಮೈಗೆ ಶತ್ರುಗಳ ಹೊಡತದಿಂದ ಅನೇಕ ಗಾಯಗಳಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ರಕ್ತವು ಹೊರಚಿಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಆ ಗಾಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಆ ಏರನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುತಂಡವನ್ನು ಬಗೆದು ಸಸ್ಯನ್ಯವಾಗಿ ಕಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂಬದೇ ಅವನ ಹವಣಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಈ ಹವಣಿಕೆಯು ಫಿರಂಗಿಗಳ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾರದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪೆರೆರಾ ಸರದಾರನು ಮುಂದುವರೆದು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಿರೋಧಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಒಳ್ಳೇ ನಿಗ್ಗರದಿಂದ ಕಾದ ಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಂದೂ ಸೈನಿಕರು ತಳಮುಳಿಸುತ್ತ ಕಾಲ್ಟೆಗೆ

ದರು. ಆತನ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಖಡ್ಗವು ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಶತ್ರುಗಳ ಆಹುತಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಕಂಡು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಭಯಂಕರ ಕೋಲಾಹಲವೆದ್ದಿತು. ಹಿಂದೂ ಸೈನಿಕರು ಕಾಲೈಗೆದರೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಗೋರಾ ಸೈನ್ಯವೇ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ದೇಹಮಾನದಿಂದ ಫಿರಂಗೀ ಗೋರಾ ಸೈನಿಕರು ಮುರಾಟರಿಗಿಂತ ಬಲಿಷ್ಠರಾಗಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಮುರಾಟರಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವು ಅವರಲ್ಲಿರದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪುಷ್ಟ ಶರೀರದಿಂದ ಅವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಖಡ್ಗಯುದ್ಧದಲ್ಲಂತೂ ಅವರು ತೀರ ಅನಭಿಜ್ಞರು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ವಿಲಕ್ಷಣ ಚಾತುರ್ಯ ಹಾಗೂ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಗೋರಾ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಸಂಹರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆ ಸೈನಿಕರು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಸಾಹಸಕ್ಕೂ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಸಾಹಸಕ್ಕೂ ದಂಗುಬಡಿದು ಮುಂದುಗಾಣದಾದರು. ಪೆರೆರಾ ಸರವಾರನೂ ಮೇನೇ ಸೀಯೂನೂ ಮುಂಗೈ ಕಚ್ಚುತ್ತ ಒಳ್ಳೇ ಆವೇಶ ತಾಳಿ ತಮ್ಮವರನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಕಾಳಗದ ಕಣವು ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲೂ ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರು ಮಡಿದಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಅರ್ಧಜೀವಿಗಳಾಗಿ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ವೇದನೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಕರ್ಕಶ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಚೀರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುರಾಟರ ಸೈನ್ಯವು ಮೊದಲೇ ಚಿಕ್ಕದಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರು ಮಡಿದದ್ದರಿಂದ ತುಳಾಜಿ ಮೊದಲಾದವರು ಎದೆಯೊಡೆದಿದ್ದರು. ಚಮಣಾಜಿಯು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಧೈರ್ಯಗುಂದದೆ ಮುಂದಿನ ಸೂರ್ಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಶತ್ರುಪಕ್ಷದ ಸಂಖ್ಯಾಬಾಹುಲ್ಯದಿಂದ ಮುರಾಟರು ನಾನುಶೇಷರಾದರೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸುತ್ತಲೂ ಲಕ್ಷವಿಟ್ಟು ಸಾಗಿದ್ದನು. ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಫಿರಂಗಿಗಳೇ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ತಮ್ಮವರು ಗಗನಾಂಗಣದೊಳಗಿನ ಮುಚ್ಚೆಂಜಿಯ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತೆ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ಎಷ್ಟು ಹತ್ರಾಸವಾಗಿದೆಯೆಂಬದು ಚಕ್ಕನೆ ಆತನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಪ್ರಕಾಶದಂತೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ತನ್ನ ಸೂಚನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಛಾವಣಿಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ಸಹಾಯಕ ಸೈನ್ಯವು ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಅತ್ಯಂತ ರೋಚಿಗಿದ್ದನು. ಈ ವಿನ ತನ್ನ

ಸತ್ವಪರೀಕ್ಷಾ ಕಾಲವೇ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೊಬ್ಬನು ಸೇನಾನಾಯಕನಾಗಿದ್ದರೆ ಕಾಳಗದ ಕಣದಿಂದ ಕಾಲ್ಕೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಲ್ಲವೆ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯಂಥ ಕಡುಗಲಿಯು ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಪರಶುರಾಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿಬಿಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಉತ್ಸಾಹವು ಕುಗ್ಗುವದರ ಬದಲು ಇಮ್ಮಡಿ ಸಿತು. ಅವನ ಬಾಹುಗಳು ಸ್ಪಂದನ ಹೊಂದತೊಡಗಿದವು. ಇಂಥ ಅಸಹಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶತ್ರುಸಂಹಾರ ಮಾಡಿ ವಿಜಯ ಸಂಪಾದಿಸುವೆನೆಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ಅವನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಯಿತು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪರಶುರಾಮನೇ ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುವನೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಆತನ ಉಗ್ರಮುಖ, ಯುದ್ಧಕೌಶಲ್ಯ, ಅಜಂಟ ಧೈರ್ಯ ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಅಂಟಿದರು. ಆತನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಸಾಲದಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಪೆರೇರಾ ಸರದಾರನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ತ್ರೇಷವುಂಟಾಯಿತು. ಆತನು ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿಬಿಡುವೆನೆಂದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಂದನು. ಕೆರಳಿದ ಸಿಂಹನೆಂತಿರುವ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಪೆರೇರಾ ಸರದಾರನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಂತ ಆವೇಶವುಂಟಾಯಿತು. ಆತನೂ ಬಡ್ಧವನ್ನು ಹೊರಳಿಸುತ್ತ ಪೆರೇರಾ ಸರದಾರನ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕಿದನು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕೈಗೆ ಕೈಹತ್ತಿ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧಕ್ಕಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಫಿರಂಗಿ ಬಹಾದ್ದೂರನು ಎಷ್ಟೇ ಶೂರನಾಗಿದ್ದರೂ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ರಣಕೌಶಲ್ಯಕ್ಕೆ ತಡೆಯಿಲ್ಲ. ಉಭಯತರೂ ಕೆಲಹೊತ್ತು ಕಾದಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಕಡತದಿಂದ ಪೆರೇರಾಸರದಾರನು ಇಹಲೋಕದ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಕೋಲಾಹಲವೆದ್ದಿತು. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನಾದ ಮೇನೇಸೀಯನು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಪೆರೇರಾಸರದಾರನು ಬೀಳುವದಕ್ಕೂ ಹೋಳಕರನ ಸೈನ್ಯವು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವದಕ್ಕೂ ಮೇಳುಬಿದ್ದಿತು. ತಮ್ಮ ಕಡೆಯ ದೊಡ್ಡ ಸರದಾರನಾದ ಪೆರೇರಾನು ಮಡಿದಿದ್ದು ಶತ್ರುಗಳಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಸಸೈನ್ಯವು ಬಂತೆಂಬದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೆ ಮೇನೇಸೀಯನು ಹೌಹಾರಿ ಹೋದನು. ಅವನು ಮತ್ತಿ

ಗಾಣದೆ ನಿಂತಿರಲು ಜೇಮೆಲ್ಲೋನು ಓಡಿಬಂದು ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ಆ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಅವಶಿಷ್ಟ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಲು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಶತ್ರುಗಳು ಪಲಾಯನ ಹೇಳಿಸುವರೆಂಬದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಮರಾಟರು ಧಾವಿಸಿ ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಉಳಿದ ಫಿರಂಗೀದಂಡಾಳುಗಳನ್ನು ಬಿರೆಹಿಡಿದರು.

ಕೋಟೆಯ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಬಂದು ಮಾಡಿಸಿದ ಮೇನೇಸೀರೈನು ನೆಟ್ಟಗೆ ತೋಫಖಾನೆಗೆ ಬಂದು ತೋಫನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳ ತೋಫಿನ ಮುಖವು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೇ ಆಗಿ ಅದು ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಗೆರೆಯ ಲಾರಂಭಿಸಲು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಒಳ್ಳೇ ಧೂರ್ತತನದಿಂದ ಇಂದಿನ ಈ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ ವಿಜಯದ ಉಚ್ಚಿನಿಂದ ಛಾವಣಿಯ ಕವಗೆ ಸಾಗಿದನು. ಆ ದಿನ ಮರಾಟರ ಛಾವಣಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಫಿರಂಗಿಗಳ ದಂಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಚಮಣಾಜಿಯ ಕಲಿತನದ ಸುದ್ದಿಯೇ ಸುದ್ದಿಯು! ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವೀರನ ಕಲಿತನವನ್ನು ವ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡು ಮೇನೇಸೀರೈನು ಆಳವಾದ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು.

(೨೧) ವಿಷಯಸುಖದ ಹುಚ್ಚು.

ಹಾವಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಕಪ್ಪೆಯು ಅರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನು ನೀಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಅಳವಿನೊಳಗೆ ಬಂದ ನೋಣವನ್ನು ಜಪ್ತಿಸಿ ಹಿಡಿದು ತಿಂದು ಸುಖಿಯಾಗ ಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸುತ್ತಿರುವದು. ಈ ಮೂರ್ಖ ಪ್ರಾಣಿಯ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮಾನವರಾದ ನಾವು ನಗುತ್ತಿರುವೆವು. ಆದರೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿದ್ದ ಮಾನವರೆನಿಸುವ ನಮ್ಮ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ಏನೆನ್ನಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ವಿಷಯಸುಖದ ಹಂಬಲವು ಮಾನವೇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಇರುವದೋ ಅದರ ನೂರಾರು ಪಟ್ಟು ಹಂಬಲವು ನಮಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂಬಲದಿಂದ ನಮ್ಮ ಭವಿತವ್ಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೇ ನಾವು ಮರೆತು ಬಿಡುವೆವು. ಕಾಲಸರ್ಪವು ನಮ್ಮಗೋಷ್ಠರವಾಗಿ ಜಪ್ತಿಸಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತದೆಂಬದರ ಅರಿವು ನಮಗೆ

ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನಾವು ಕಾಲಸರ್ಪದ ಭಕ್ತ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೀಳು ವೆವೋ ಎಂಬದರ ನಿಯಮ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಾವಿರಾರು ವರುಷ ಬಾಳುವವ ರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮನೋಭಾವನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಈ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನವು ಮೇಲಿನ ಕಷ್ಟಯ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದದ್ದೆಂದು ಯಾರು ತಾನೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಹೀಗಿದ್ದು ನಾವು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಗುವ ಕಾರಣವೇನು? ನಮ್ಮ ಅಗಾಧವಾದ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆ?

ಈ ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಯಂತೆ ಮನುಷ್ಯರಾದ ನಾವು ಅಜ್ಞಾನಾಂಧ ಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ವಿಷಯ ಸುಖಾಪೇಕ್ಷೆಗಳಾದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮಿಂದ ಅನನ್ಯತ ಕೃತ್ಯಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾವದನ್ನು ನಾವು ಸುಖವೆಂದು ತಿಳಿ ಯುವೆವೋ ಅದು ಮೂರ್ತಿಮಂತ ದುಃಖವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮೃಗವು ಮೃಗಜಲಕ್ಕೆ ಮೋಹಿಸಿದಂತೆ ನಾವು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸುಖವಿರುವದೆಂದು ಮೋಹಿಸುವೆವು. ಈ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ನಾವೇ ಮೋಸ ಹೋಗಿ ಅಪಾರವಾದ ದುಃಖವನ್ನನುಭವಿಸುವೆವು. ಜಗತ್ತಿನ ಅನುಭವವು ಹೀಗಿ ದ್ದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹೀಗೆ ಅನುಭವವು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಆ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಪರಮ ಸೋ- ಜಿಗವು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಇದೇ; ಇರಲಿ.

ಗುಲಾಂಕಾದರನೆಂಬ ಸೆರೆಮನೆ ಕಾವಲುಗಾರನು ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿ ಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪಾಪಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಾಳಿದ್ದನೆಂಬದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಅದರಂತೆ ಆತನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಕಾರ ಸ್ಥಾನವೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳೆಲ್ಲ ನಿಫಲವಾಗಿ ಆದರಿಂದ ಗುಲಾಂಕಾದರನೇ ಸೆಟ್ಟು ತಿಂದು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಅಂತರಿ ಸಲು, ಆ ಕಾಮುಕ ಸ್ವಭಾವದ ಕಾವಲುಗಾರನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪರವನಿತೆಯರ ಮೇಲೆ ಪಾಪವಾಸನೆ ತಾಳುವದು ಇಹ-ಪರ ಗೆಳಿಗೂ ಅಪಾಯವೆಂಬದು ಅವನ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಪಾಪಿ ನುನಸ್ಸು ಆ ಸುಂದರಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಆತುರತೆಯನ್ನು ತಾಳಿತು.

ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯು ಒತ್ತಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳ ಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಬಿಗುವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಬಂಧ

ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಎಲ್ಲಿರುವಳೆಂಬದನ್ನು ಶೋಧಿಸಲು ಪತ್ರ ಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಆರಾಜಕತೆಯುಂಟಾದಾಗ ಇಂಥ ಪಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ಪಾಪ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಸ್ಪದವಿರುತ್ತದೆ. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಸರ್ವರ ಲಕ್ಷವೂ ಶತ್ರು ಸಂಹಾರದ ಕಡೆಗೂ, ಕೋಟಿಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕಡೆಗೂ ಇದ್ದರೆ ನರಾಧಮ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಲಕ್ಷವು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದರ ಕಡೆಗಿತ್ತು. ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ವಿಷಯಲಂಪಟರಿಗೆ ವಿಷಯಸುಖದ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಮಾತೇ ಗೊತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ನರಪಶುಗಳಿಗೆ ದೂರಿನಿಂದಲೇ ನಮ ಸ್ವಾರವಿರಲಿ.

ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಗೆ ಈಗ ಸೆರೆಮನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರನ ಕೆಲಸವು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಸೆರೆಯಾಳುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಯುದ್ಧಸೌರಣೆಗೆ ತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಜೇಲ ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಕವ್ವಡಿಗಳು ಆಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದವು. ಕಿಲ್ಲೆದಾರನು ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆ ವಿಷಯಲಂಪಟೇ ಪುರುಷನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗದೆ, ಅದನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬರ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ತಾನು ಉಪಾಯದಿಂದ ಪಾರಾದನು. ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಯಾವ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸದ ಭಾರವೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಶೋಧವೇ ಕೆಲಸವೇ ಅವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಒಪ್ಪುವದು. ಕೋಟಿಯ ಅಧಿಕಾರೀ ವರ್ಗವೆಲ್ಲವೂ ಹೌಹಾರಿ ಕುಳಿತಾಗ ಗುಲಾಂಕಾದರನಂಥ ನೀಚ ಪುರುಷನ ಅಧಮತನವನ್ನು ಬೈಲಿಗಳೆಯುವವರಾರು? ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗುಲಾಂಕಾದರನು ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಯಲ್ಲ; ಶೀಮಂತನೂ ಅಲ್ಲ ಅಷ್ಟದರಿದ್ರನು. ಆತನ ದೇಹದಾರ್ಢ್ಯವು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸು, ಇಂಥವನು ಸುಂದರಯುವತಿಯರ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವ ನೆಂಬಡು ನೀಲಿಕೆಟ್ಟಿಸುದ್ದಿಯಂತೆ ಮಿಥ್ಯವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಕುರೂಪಿಯಿರಲಿ, ಸುರೂಪಿಯಿರಲಿ, ದರಿದ್ರನಿರಲಿ, ಧನವಂತ ನಿರಲಿ, ಅಧಿಕಾರವಿರಲಿ, ಇರದೆ ಇರಲಿ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಾಪರತ

ನಾಯಿತೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಪರಾವೃತ್ತವಾಗುವದು ಮುಂದೆ ಆತನಿಗೆ ಅಶಕ್ಯವೇ ಆಗುವದು. ಆ ಪಾಪರೂಪಿ ಜಿಡ್ಡನ್ನು ತೊಳೆಯಲು ಎಂಥ ಕ್ಷಾರಪದಾರ್ಥವಾದರೂ ಕೈಯೂರುವದು. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ಗುಲಾಂಕಾದರನೆ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮನಸೋತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಬಿಡುವದು ಆತನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಸರ್ವದಾ ಆ ಸುಂದರಿಯ ಧ್ಯಾನವೇ ಹತ್ತಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹಸಿವು ನೀರಡಿಕೆಗಳ ಪರಮಿಯು ಸಹ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೇ ವಿವೇಕಿಗಳು ವಿಷಯಸುಖದ ಹುಚ್ಚೆಂದು ಕರೆಯುವರು.

ಈ ಹುಚ್ಚು ಅತಿರೇಕವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ನರಾಧಮನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗದಾಯಿತು. ಸರ್ವದಾ ತಳಮಳದಿಂದ ಅವನ ದೇಹವು ಬೆಂದು ಹೋಯಿತು. ದುರ್ನಿವಾರವಾದ ವಿಷಯಲಂಪಟಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಕೊನೆಗೆ ತಳಮಳವೇ ಗತಿಯಾಗುವದೆಂಬದನ್ನು ಅವನು ಜಗತ್ತಿನ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಈ ತಳಮಳದಿಂದ ಅವನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ—“ನಾನು ಎಂಥ ಮೂರ್ಖನು? ಆ ಸುಂದರಿಯು ನನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬೇಕು? ಆಕೆಯ ಹಂಬಲವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವದು ವ್ಯರ್ಥವೇ ಸರಿ!” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಫುರುಷಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಯಾವದು ತಾನೇ ಅಶಕ್ಯವು? ಎಂದು ತಿಳಿದು ಆ ಪಾಪಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉತ್ಸುಕನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಆತನು ಒಮ್ಮೆ ನಿರಾಶೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆಶೆಗಳೆಂಬ ದ್ವಂದ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಚ್ಚಿಯಾಗುತ್ತ ಆ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರಲು ಮದ್ದಿನೆಬಿಜಾನೆಯ ಕಾವಲುಗಾರಳಾಗಿದ್ದ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯು ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಆ ಕಾಮಾಂಧನು ಸೋಜಿಗಾಗೊಂಡನು. ತಾನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವೆನೋ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿರುವೆನೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮತಿಯು ಅಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇವಳು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯಾಗಿರಬಹುದೇ? ಛೇ, ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಅವಳು ಇಷ್ಟು ಕೃಶಾಂಗಿನಿಯೇ? ಅವಳ ಸುಂದರ ಮುಖವೆಲ್ಲಿ? ಕಂದಿಹೋದ ಇವಳ ಮುಖವೆಲ್ಲಿ? ನನಗೆ ಏನೋ ಭಾಸವಾಗಿರಬಹುದು, ಎಂದು ತಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾದರೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಈ ಪುರುಷವೇಷಧಾರಿಣಿಯು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯೇ-ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಪ್ರಿಯಳೇ ಅಹದು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಈ ಹುಚ್ಚುತನಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ನಗೆ ಬರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯಾರೋ, ಈ ಗುಲಾಂಕಾದರನಾರೋ? ಏನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ತನ್ನೊಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸಿನ ಶಳತದಿಂದ ಅವನು ಆ ಸುಂದರಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಪ್ರಿಯಳೆಂದು ಭಾವಿಸುವದು ಹುಚ್ಚು ತಲೆಗೆರಿದ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲದೆ ಬೇರಿನ್ನೇನು? ಇರಲಿ.

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೇವಲ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಸೌಖ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಯಾವ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ನೋಡಲಾರೆನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದನೋ ಆ ಸುಂದರಿಯು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ದರ್ಶನಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಅವನು ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ನಿಂತು ಕುಣಿದಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಯಾರೆಂಬದರ ಅರಿವು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚತ್ತನು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಸುಂದರಿಯು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕುಗ್ಗಿತು. ಅವನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆದರೂ ಅವಳು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಅವನು ಆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯ ತೀರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಸುಂದರಿಯು ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೆ ಒಳ್ಳೇ ಗಂಭೀರಧ್ವನಿಯಿಂದ “ನೀನು ಯಾರು? ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇನು?” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿದಳು. ಆಕೆಯ ಧ್ವನಿಯು ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದರೂ ಆದರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬಂದ ಮಾರ್ದವವನ್ನು ತಿಳಿದು ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅನಂದವಾಯಿತು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆಯ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನಂಥ ತಿರುಕನಿಗೆ ಅಖಂಭೀರ ಸ್ತ್ರೀಯು ಪ್ರೇಮಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹಾಕಲಾರಳೆಂಬದು ಅವನ ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬರಲು ಅವನು ಆ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಬಳಿಕ ಅವನು

ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಹೊತ್ತು ನಿಂತರೆ ವಿಸರೀತಪಂಚಾಮವಾದೀತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ಚೆಗದನು ಆದರೆ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಕಿತ್ತಲಾರದಾದವು. ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಆ ಸುಂದರಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿದಾಡಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಜಜಶರೀರವು ಹ್ಯಾಗೆ ಚಲಿಸುವದು? ಅವನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯು ಗೆಹಗೆಹಿಸಿ ನಕ್ಕಳು. ಆಕೆಗೆ ಈತ ನಾರೆಂಬದು ಮೊದಮೊದಲು ತಿಳಿಯದೆ ಹೋದರೂ ಅವನ ಆ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದು ಇವನು ಕಾಮುಕನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿದಳು. ಪರಸ್ತ್ರೀಲಂಪಟರಾದ ನೀಚವುರುಷಂ ಸ್ಥಿತಿಯು ಎಷ್ಟು ದೈನ್ಯಯುಕ್ತವಾಗುವದೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವಳಿಗೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಗುಲಾಂಕಾದರನ ನೀಚತನವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮುಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಎಣಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು ಆ ಮದ್ದಿನ ಬಜಾನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಮಾರ್ಗವ ಕ್ರಮಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯು, ಚಾಂಡಾಲನು ಹೋದರೆ ಹೋಗಲೊಲ್ಲ ನೇಕೆ ಎಂದು ಔದಾಸೀನ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ತನ್ನ ಪಹರಿಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಿದಳು.

ಆ ದಿನ ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಗೆ ಹಿಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದರೂ ಪುನಃ ಪುನಃ ಅವನಿಗೆ ಆ ಮದ್ದಿನ ಬಜಾನೆಯ ಬಳಿಗೇ ಹೋಗುವಂತೆ ಮನಸ್ಸಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು ಮನಸ್ಸಿನ ಈ ಶಫತದಿಂದ ಅವನ ಸಮಾಧಾನವು ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಸ್ಥಳವನ್ನು ವಿಲಕ್ಷಣ ತಳಮಳವು ಆವರಿಸಿತು. ಆ ಸುಂದರಿಯ ದರ್ಶನವಾದಾಗೆ ಅವನು ಯಾವ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದನೋ ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಆ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಸೌಖ್ಯದ ಮುಮ್ಮರಿಯಷ್ಟು ದುಃಖವು ತನ್ನೆನಾಯಿತು. ಆ ದುಃಖಭಾರದಿಂದ ಅವನು ತೀರ ಹೈರಾಣಾದನು ಆ ದಿನ ಅವನು ಆ ಸುಂದರಿಯ ಏಯೋಗ ದುಃಖವನ್ನು ಸಂಸರಬೇಡಾದರೆ ಅವನದು ಅವನಿಗೆ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಮರುದಿನ ಮದ್ದಿನ ಬಜಾನೆಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತನು. ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಮೊದಲು ಆ ಸುಂದರಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ದೇಹವು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಮುಂದೇನು ಅನರ್ಥವಾದೀತೆಂಬದರ

ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಬಹಿರ್ವ್ಯಾಪಾರದ ಚ್ಚಾನವು ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ದಾರಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಆಘಾತವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ತುಳಿದು ಒಮ್ಮೆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯನ್ನು ಗುಟ್ಟಡನು. ಸುಂದರಿಯ ತದೇಕಧ್ಯಾನದಿಂದ ಅವನ ವಿವೇಕ ಶಕ್ತಿಯು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪುರುಷನಾರು ಸ್ತ್ರೀಯಾರು ಎಂಬದನ್ನು ವಿವೇಚಿಸುವಷ್ಟು ಸ್ಥಿರತೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಚಂದ್ರಾ ಸುಂದರಿಯ ಸರತಿಯಿರದೆ ಆಕೆಯ ಅಣ್ಣನಾದ ನಿಳೋಜಿಯ ಸರತಿಯಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಖಜಾನೆಯ ಪಹರಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿಳೋಜಿಯು ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯಂತೆಯೇ ಭಾಸವಾದನು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಹಾಗೂ ನಿಳೋಜಿಯ ಹೋಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಮ್ಯವಿತ್ತು. ಮೇಲಾಗಿ ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯು ಪುರುಷವೇಷ ಧರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಾಮಾಂಧ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಬುದ್ಧಿ ಭ್ರಂಶವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಪಹರೆಮಾಡುವವನು ಪುರುಷವೇಷದ ಆ ಸುಂದರಿಯೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಆ ಧೈರ್ಯವು ಈ ದಿನ ಅವನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ದುರ್ನಿವಾರವಾದ ಆತುರತೆಯಿಂದ ಅವನು ಸಮಸ್ತ ಲಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ತೊರೆದಿದ್ದನು. ಗೆಟ್ಟು ಧೈರ್ಯವೆವಮಾಡಿ ಆ ಸುಂದರಿಯ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆ ಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ವಿವೇಕ ಶೂನ್ಯನಾಗಿ ನಿಳೋಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು—“ಸುಂದರೀ” ಎಂದು ಓದರಿದನು. ಆಗೆ ನಿಳೋಜಿಯು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆಲೆ “ಸುಂದರಿ” ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅಧಮಾಧಮನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಬಂದಿರುವನೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಒಳ್ಳೇ ಕಸುವಿನಿಂದ ಆ ನರಾಧಮನ ಚಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಗುದ್ದಿದನು. ನಡಮುರಿಯುವ

ಹಾಗೆ ಏಟು ಬೀಳಲು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಎಚ್ಚತ್ತನು. ಅವನ ತಲೆಗೆರಿದ ಹುಚ್ಚು ಕೆಲಮುಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿಯಿತು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಎದುರಿಗೆ ದೈತ್ಯನಂತೆ ನಿಲೋಜಿಯು ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕೋಮಲೆಯಾದ ಚಂದ್ರಾಸುಂದರಿಯ ಬದಲು ರಾಕ್ಷಸಸದೃಶನಾದ ನಿಲೋಜಿಯ ದರ್ಶನವಾದ ಕೂಡಲೆ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಲಟಪಟಪತೊಡಗಿದವು. ಜಾತ್ಯಾಪುಕ್ಕನಾದ ಅವನಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯದ ಗಂಧಕೂಡಾ ಇರದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೇನು ಅನರ್ಥ ಸಂಭವಿಸುವದೋ ಎಂದು ದೈನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿಲೋಜಿಯನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಈ ನರಾಧಮನು ಇನ್ನೂ ಆಕೆಯ ಹಂಬಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ನಿಲೋಜಿಯು ಸಂತಪ್ತನಾದನು. ಇಂಥ ನರಾಧಮನನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಜೀವದಿಂದಿರಗೊಡಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಬಗೆದನು. ಆ ಮರಾಟವೀರನ ಸಿಟ್ಟು ಅನಿವಾರವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಅವನು ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೆಲಕ್ಕೆವೃಳಿಸಿ ಅವನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಹಿಂಡತಕ್ಕವನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸುಬುದ್ಧಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಈಗಲೇ ಈ ನೀಚನನ್ನು ಕೊಂದರೆ ಫಿರಂಗೀ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಗೆ ವಿಘ್ನವೊದಗೀತೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಯಾವದೊಂದು ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವು ಹಸಗೆಡುವದು ನಿಶ್ಚಯವು ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಅವನಿಗೆ ಬಾಧಿಸತೊಡಗಿತು. ಈ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅವನ ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರವು ಸ್ವಲ್ಪಮುಟ್ಟಿಗೆ ಕುಗ್ಗಿತು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಆ ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವನ ಮುಸುಗೆ ಬಿಗಿದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿದನು. ಹೀಗೆ ನಿಲೋಜಿಯ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಬಳಿಕ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ವಿಷಯಸುಖದ ಹುಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ಗತಿಯು ಏನಾಗುವದೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನಿಗುಂಟಾಯಿತು. ಸುಣ್ಣವನ್ನು ತಿಂದ ಮಂಗಳವು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಪಕ್ಕಾತ್ತಾಪ ಪಡುವಂತೆ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಸ್ಥಿತಿಯಾಯಿತು.

(೨೨) ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ದೈನ್ಯ.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ವಿಷಯಾಂಧನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ನಿಳೋ ಜಿಯ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆದಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ನೋಡೋಣ ನಡೆಯಿರಿ.

ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ರಣಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಭರಂಗಿ ಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಮರೆಯದಂಥ ಅಪಜಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಲು, ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದ ಮೇನೇಸೀಯನು ಅಪಾರ ಚಿಂತೆಗೆ ಒಳಗಾದನು. ಮರಾಟರು ಬಲಿಷ್ಠರೂ, ವಿಶೇಷ ಸಂಖ್ಯಾ ಕರೂ ಇದ್ದದರಿಂದ ತಮಗೆ ಜಯ ಸಿಗಲಾರದೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲಿ ನಿಂದಲೂ ಅಂಜಿಕೆ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಅದೇ ಅಂಜಿಕೆಯು ಸತ್ಯ ವಾಗುವ ಸಮಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಚೇಳು ಗಳು ಕಡಿದಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ತನಗೆ ಸಹಾಯವು ಸಿಗುವ ಆಶೆಯಿರದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂ ಬದೇ ಅವನ ಈ ದಿನದ ಆಲೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಪೆರೆಂ ಸರದಾರನು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಅಂದರೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ರಣಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಣ ದಿರುವವರೆಗೆ ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಧೈರ್ಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಧೈರ್ಯವು ಈ ದಿನ ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಆತನ ದೈನ್ಯವು ಪರ ಮಾವಧಿಯಾಯಿತು. ಸೌರುಷವು ಅಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಅವನು ಮೂಢನಂತೆ ಕುಳಿತು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಲಾರಂ ಭಿಸಿದನು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಹೊತ್ತು ಕ್ರಮಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಮೇನೇಸೀಯನ ಪ್ರಿಯಮಡದಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಆಕೆಗೆ ಗಂಡನ ಚಿಂತೆಯು ಗೊಥವು ತಿಳಿಯಿತು. ನಾಳೆಗೆ ಕೋಟೆಯು ಕೈಬಿಡುವದೆಂದೂ ತಾವೆಲ್ಲರೂ ತತ್ರ ಗಳ ಸೆರೆಯಾಳಾಗಬೇಕಾಗುವದೆಂದೂ ಗಂಡನು ಚಿಂತಿಸುವನೆಂಬದು ಆಕೆಗೆ ಹೊಳೆದು ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ಗಂಡನ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಗಂಡನನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದ ಳೇನೆಂದರೆ—“ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ? ಮರಾಟರ ಸೇನಾ

ವತಿಯಾದ ಚಿಮುಣಾಜಿಯು ಪರಮಧಾರ್ಮಿಕನೂ ಶೂರನೂ ಪರನಾರೀ ಸಹೋದರನೂ ಇರುವನೆಂದು! ಇಂಥವನೊಡನೆ ಕಾದಾಡುವದು ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಕೆಲಸವಾಗಿರುವದು. ಧಾರ್ಮಿಕ ತೇಜಸ್ಸುಳ್ಳವರನ್ನು ಪರಾಜಯಗೊಳಿಸುವದು ಕಠಿಣವೆನಿಸುವದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವಾದರೂ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಸೈನ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಪರರಿಂದ ಸಹಾಯ ಬಂದೀತೆಂಬ ಆಶೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಅಂಥ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ವಿರನೊಡನೆ ಕಾದಾಡುವದೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹುರುಳಿಲ್ಲೆಂದು ನನಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೊಳೆದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಂತೆ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಅಭಿಮಾನಗ್ರಸ್ತರಾದ ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರ ಅನುಭವವನ್ನು ಈಗ ನೀವೇ ಹೊಂದಿರುತ್ತೀರಿ. ಈಗಲಾದರೂ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಚಂಡಿತನಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ಷೇಮವಾಗುವದು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಫಿರಂಗೀರಮಣಿಯು ನುಡಿಯಲು, ಮೇನೇಸೀರೈಯನು ಅಂಥ ದೈನ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಸಂತಾಪಗೊಂಡನು. ಶತ್ರುವಿನ ವರ್ಣನೆಯ ಶ್ರವಣವು ಅವನಿಗೆ ಆಸಹ್ಯವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಪತ್ನಿಯ ಮುಖದಿಂದ ಶ್ರವಣವು! ಸಂತಾಪಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಳೆಯೇರಿತು. ಗಂಡನು ಅತ್ಯಂತ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದನೆಂಬದು ಆ ಫಿರಂಗೀ ತರುಣಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೂ ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹ ಅಂಜಲಿಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಗಂಡಸರ ತಲೆಮೆಟ್ಟಿ ಹಾರುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳಿರುವರು. ತನ್ನ ಪತಿಯು ಏನೇನು ಮಾತಾಡುವನೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಸಂತಾಪದ ಭರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇನೇಸೀರೈಯನು ಒಮ್ಮೆಲೆ—ಸಾಕುಮಾಡು, ನಿನ್ನ ವರ್ಣನವನ್ನು! ಶತ್ರುಗಳ ಹೆಚ್ಚಳವು ನನಗೆ ಸಹನವಾಗದೆಂಬದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಹೀಗಿದ್ದೂ ನೀನು ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳುವ ಕಾರಣವೇನು? ಇತಃಪರ ನೀನು ಶತ್ರುವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದರೆ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡಿಬಿಡುವೆನು, ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿದನು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಆ ತರುಣಿಯು ಶಾಂತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಬಳಿಕ ಶಾಂತ ಸ್ವರದಿಂದ—ನೀವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡಬಹುದು. ಯಾವ ಪುರುಷನು ಪರನಾರೀ ಸೋದರನಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯ ಮಾನಭಂಗಮಾಡದೆ ಬಹು ಗೌರವದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ

ರುವನೋ ಅಂಥ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪುರುಷನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಇರಬಾರದೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಉಪಮೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬದೇ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಈ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಆತನಿಗೆ ಕಿಲೈಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಬಲಿಷ್ಠ ಶತ್ರುವಿನೊಡನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕಾದರೆ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ವರ್ಣನೆಯಿಂದ ನಿಮಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರುವ ಕಾರಣವೇನು? ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪೌರುಷವಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಆತನ ಶಾಸನ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲದೆ ಹೆಂಗಸಾದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಹರಿಹಾಯುವದು ನ್ಯಾಯವೇ? ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ; ನಾನು ಹೇಳುವದನ್ನು ಬಹುವಿಧವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿರಿ; ಬಳಿಕ ನಿಮಗೆ ಸರಿದೋರಿದ್ದನ್ನು ನೀವು ಮಾಡಿರಿ. ಕೇವಲ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ನೀವು ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಆಗ್ರಹವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹಿತ ಚಿಂತನೆಯೇ ನನ್ನ ಹಿತಚಿಂತನೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ಸೂಚನೆಯನ್ನೇ ಕೇಳದೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಸಂತಾಪಗೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಯತ್ನವಿಲ್ಲ.” ಎಂದಳು.

ಹೀಗೆ ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾತಾಡಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಲು, ಮೇನೇಸೀರೈಯನು ವಿಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾದನು. ಹೆಂಡತಿಯು ಅನ್ನುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಡಿಯೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುನವರಿಕೆಯಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮೊದಲಿನ ಸಂತಾಪವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಶಾಂತಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—ಪ್ರಿಯೇ, ನಿನ್ನ ಅವಮಾನವಾಗುವಂಥ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿದೆ. ಸಂತಾಪದ ಭರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಿದೆನು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯು ಭ್ರಂಶವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಯಾವದು ಕ್ಷೇಮವು, ಯಾವದು ಅಕ್ಷೇಮವು? ಎಂಬದೇ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಆಚರಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದೀತೆಂಬದೇ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳತಕ್ಕವರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸರಿಸಮಾನನಾದ ಷೆರೆರಾ ಸರದಾರನು ನುಡಿದನು. ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಸೆರೆಯಾಳಾದನು.

ಉಳಿದವರಾರಿಗೂ ರಾಜಕರಣವು ತಿಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ನಾನು ಬಹಳ ಪೇಚಾಟದಲ್ಲಿರುವೆನು. ನೀನು ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರಾಜಕರಣಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಕಟದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುವೆನು. ನೀನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಮುಕ್ತಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನ ಗಾಂಭೀರ್ಯವು ಇಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ದನಿಯು ಕುಗ್ಗಿತ್ತು. ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲ ಅಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಯಾವನೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಮಹಾ ವಿಸತ್ತಿಗೆ ಗುರಿಯಾದಾಗ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹ್ಯಾಗೆ ಶೋಚನೀಯವಾಗುವದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮೇನೇಸೀರಿಯನ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಗಂಡನ ಈ ಚಿಂತಾಜನಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಫಿರಂಗೀತರುಣಿಗೆ ಬಹಳ ಕೆಡಕೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ಪತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂತು ನುಡಿದಳು.

“ಯಾರಾದರೂ ಸಮಯ ನೋಡಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಯಾಸಮಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಜಾಣತನವಿರುತ್ತದೆ. ಮೇಲಾದ ಯೋದ್ಧಾಪುರುಷರೂ, ಮುತ್ಸದ್ಧಿಗಳು ಸಮಯವನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಆಚರಿಸುವರು. ಸಮಯದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದವರು ರಾಜಕರಣದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರರು. ಯುದ್ಧ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಸಕ್ತಿಗಳುಂಟಾದಾಗಂತೂ ರಾಜಕರಣೀ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಧೋರಣವು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶತ್ರುವಿನ ಬಲವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಬಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಕೀಯರಾದರೂ ಬಂದರೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡದೆ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಸಬೇಕು. ಇವು ಮುತ್ಸದ್ಧಿಗಿರಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಾವುದನ್ನೂ ನೀವು ಮಾಡಿರುವದಿಲ್ಲ. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಬಂದ ಪರಕೀಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತೀರಿ. ಅವರು ಶತ್ರುಪಕ್ಷದ ಗುಪ್ತಹೇರರಾಗಿರುವರೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾರಿರುವರೋ ಎಂಬದು ಕೂಡಾ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮಿಂದ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾದ ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತೀರಿ. ಕೆಲವರಿಗಂತೂ ಆಯಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ

ಮಾಡಹಚ್ಚಿರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಂಕಟಕ್ಕೊಳಗಾದಜನರು ನಿಮ್ಮ ಹಿತ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆ? ಸ್ವನಿಕರಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರು ಸೆರೆಯಾಳುಗಳೇ ಆಗಿರುವರು. ನೀವು ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳು, ಶತ್ರುಗಳ ಹಿತವನ್ನು ಅವರೇಕೆ ಸಾಧಿಸುವರು; ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಅದೇಕೆ ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರ ವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವ್ಯಾಸವು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನೀವು ಯೋಗ್ಯಾಯೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಸಿಕ್ಕಜನರಿಗೆ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸತ್ವನಾಶವಾಗಹತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಾನು ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿರುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ದಡ್ಡತನದ ಮೂಲಕವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಬಲವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕುಗ್ಗಿಹೋಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನೀವು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಮರಾಟರನ್ನು ಜಯಿಸಲಾರರಿ. ಮರಾಟರು ಸಾಮಾನ್ಯರಿರುವದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪಾಳಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಸೈನ್ಯವಿದೆ. ಸೇನಾಪತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಧೋರಣವಿದೆ. ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಗೋವೆಗೆ ಕಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನನಡಿಸಿದ ಸುದ್ದಿಯು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುಬಿ ಸೆರೆಹಿಡಿದೊಯ್ದರು. ಹೀಗಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಶತ್ರುಗಳ ಗುಪ್ತಹೇರರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವರೆಂಬದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಶತ್ರುಗಳ ಎಲ್ಲ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರು ಮೇಲಾದ ರಾಜಕರಣಿಗಳಿರುವರೆಂಬದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ರಾಜಕರಣಿಗಳಿದ್ದರೂ ಪ್ರಸ್ತುತಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಇಂತಿಷ್ಟು ತಪ್ಪುಗಳಾಗಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಶತ್ರುಗಳೊಡನೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಸಂಧಾನವನ್ನು ನಡಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗುವದಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ಗೌರವವೂ ಉಳಿಯುವದು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯಮಾತು ಇದೇ ಆಗಿರುವದು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಹೆಂಡತಿಯು ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ದೈನ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ತಾನಾಗಿಯೇ ಶತ್ರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಂದ ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಜೀವದಸುತ್ತು ಬಂದಂತಾಯಿತು.

ಒಪ್ಪಂದದ ಸಂಧಾನ ನಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಒಪ್ಪಂದದ ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಗಂಡನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವನ್ನು ತಿಳಿದು ಒಂದು ಬಗೆ ಯಿಂದ ಆ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾದರೂ ವೃಥಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಗಂಡನು ಸರ್ವ ನಾಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂದು ಆಕೆಗೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದು ಚಟ್ಟನೆದ್ದು ನಿಂತಳು. ಇಂಥ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಆಪ್ತಾಲೋಚನೆ ಹೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ದೈನ್ಯಗ್ರಸ್ತನಾದ ಆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ತನ್ನ ದುರಭಿಮಾನದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಹೊರಟು ಹೋಗುವಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ದೈನ್ಯವ ತಾಳಿ ಕೇವಲ ಮೂರ್ತಿಮಂತ ದೈನ್ಯವೇ ಆದವನೆಂತೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಗಂಡನ ವಿಲಕ್ಷಣ ದೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಅವಳು ಎದ್ದು ನಿಂತವಳು ಮತ್ತೆ ಕುಳಿತಳು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಆಕೆಯನ್ನು ಹಾಗೇ ದೈನ್ಯದಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಆತನ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತುಗಳೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

(೨೩) ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಪೂರಣ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ದಿಬ್ಬೂಡನಾಗಿ ಕುಳಿತರಲು ಕಿಲ್ಲೆಯ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಳೋಜಿಯು ನಡಿಸಿದ ಬೊಗೆದೆ ತೋಡುವ ಕೆಲಸವು ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬೊಗೆದೆ ಬೀಳುವದೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಾಯಿತು ಆದ್ದರಿಂದ ಮರಾಟರ ಗುವ್ತಹೇರರಿಗೆಲ್ಲ ಈ ಆನಂದದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾರ ಮುಂದೂ ಅವನು ಈ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚಕಾರ ಶಬ್ದವನ್ನು ಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನ ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಬಾಳಾಜಿ-ಗಣು ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ನಿಳೋಜಿಯ ಈ ಘನತರವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಂಗಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಗೆ ಬಂದರು.

ಗಣೋಬನು ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ವಿನೋದಪ್ರಿಯನಿರುವಂತೆ ಉದಾರ ಮನಸ್ಸಿನವನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೈಕಾಲುಕಟ್ಟಿ ಚಲ್ಲಿದ ಗುಲಾಂಕಾದರನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಎಲ್ಲಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲೋಚಿಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕೈಬಿಡದಿದ್ದರೂ ಆ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗು ಅಥವಾ ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬಂಧಮುಕ್ತಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಗೆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲೋಚಿಯು ನಡೆಸಿದ ಕಾರಸ್ಥಾನವೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಹೇಳುವೆನೋ ಎಂದು ಒಳ್ಳೇ ಆತುರಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಣೋಬನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ವಿನೋದದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಬಳಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದನು. ಅವನು ಕೆಲದಾರಿ ಓಡಿದಬಳಿಕ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಾಂಚಲ್ಯವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ನಾನು ಕಿಲ್ಲೇದಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಬೊಗದೆಯನ್ನು ಕೆಡವಿ ಎಲ್ಲರೂ ಪಾರಾಗಿಹೋದರೆ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ತನಗೆ ಸಿಗಲಿಕ್ಕೆ ಲ್ಲೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯು ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಮರುಳನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮದ್ದಿನಖಜಾನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸಹ ಹೋಗಲು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪದಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಆ ಕಾಮುಕ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ನರಸಿಂಹಚಿಯಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿರಲು ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಈ ದಿನ ಪಹರೆ ಮಾಡುವ ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯು ಆ ಮದ್ದಿನ ಮನೆಯಿಂದ ಕೆಲಅಂತರದ ವರೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅಲ್ಲಿ ಗುಲಾಂಕಾದರನಿದ್ದನು. ಆಕೆಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದು ನೀನು ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಲು ಗುಲಾಂಕಾದರನು ದನಿಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ನಾ.....ನಾನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾ.....ಣ ಪ್ರಿಯನು ಎಂದು ನುಡಿದು ಆಕೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಹೋದನು. ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ಏಕಾಂತ ಬಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಇಂಗು

ತಾನೇ ಧನ್ಯನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಹೀಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ನೀಚನು ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಬರಲು ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ದೂಡಿ ಮುದ್ದಿನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಳು. ಆದರೆ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಓಡಿಬಂದು ಆಕೆಯ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು. ಆಕೆಯ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಈತನು ದುರಾತ್ಮನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನೇ ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ಕಸುವಿನಿಂದ ಕೈಕೊಸರಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೂ ಸ್ತ್ರೀಯಳು. ಗುಲಾಂಕಾದರನಿಂದ ಕೈಕೊಸರಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ಕೆಟ್ಟ ದನಿಯಿಂದ ಚೀರಿದಳು.

ಇತ್ತ ಮುದ್ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಗೆ ಬೊಗದೆಯು ಬೀಳುವದಕ್ಕೂ ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯ ಆರ್ತಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಿಸುವದಕ್ಕೂ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿತು. ನಿಶೋಜಿಗೆ ಬೊಗದೆ ಬಿತ್ತೆಂದು ಆನಂದವಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಂಗಿಯ ಆರ್ತಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಲು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ತಣ್ಣೀರು ಸುರವಿದಂತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಮುದ್ದಿನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಶಬ್ದವೇಧದಿಂದ ತಂಗಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಆ ನೀಚನಾದ ಗುಲಾಂಕಾದರನು ಚಂದ್ರಾತ್ರರುಣಿಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದೃಶ್ಯವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ನಿಶೋಜಿಯು ಸಂತಾಪಾಗ್ನಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವನು ಕೈಯೊಳಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಬೊಗದೆ ತೋಡುವ ಆಯುಧದಿಂದ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ತಲೆಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಪಟ್ಟು ನೆತ್ತಿಯ ಸುಳಿಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಗುಲಾಂಕಾದರನ ಪ್ರಾಣವು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಅವನ ಜಡದೇಹವು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ದೊಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಬಳಿಕ ನಿಶೋಜಿಯು ಆ ದುರಾತ್ಮನನ್ನು ಬೈಯುತ್ತ ತಂಗಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಿ ಅವಳೊಡನೆ ಮುದ್ದಿನಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ “ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ” ಎಂಬ ರಣಗರ್ಜನೆಯು ಕೇಳಿಸತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಅರುಣೋದಯಸಮಯ; ಸಕ್ಷಿಗಳು ಕಿಲಕಿಲಾಟವನ್ನು ನಡಿಸಿದ್ದವು. ಮರಾಟರು ಕಿಲ್ಲೆಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಬೇಗನೆ ಬೊಗದೆಯಿಂದ ವಾರಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹುರುಪಿನಿಂದ ಮುದ್ದಿನ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಣು ಸದಾಶಿವ ವೊದಲಾದವರು ಬೊಗದೆ

ಯನ್ನು ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರು ಆಗ ನಿಲೋಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮದ್ದಿಗೆ ಕೊಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಿತು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಬಳಿಕ ಆ ನಿಲೋಜಿಯು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ಬೊಗದೆಯಿಂದ ದಾಟಿಸಿದನು

ಹೇಗೆ ಬೊಗದೆಯಿಂದ ಪಾರಾದ ಅವರು ಬಹು ಆಳವಾದ ನೀರುಳ್ಳ ಕಂದಕದಲ್ಲಿಯೇ ಹಾರಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಮರಾಟಾ ವೀರರು ಯಾತಕ್ಕೂ ಅಂಜದವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಕಂದಕವನ್ನು ಈಸಿ ಪಾರಾಗಿ ಆಚೆಯ ದಂಡೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರು. ಮತ್ತು ಕಂದಕದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಬಹು ಎತ್ತರವಾದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಏರಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿದರು. ಚಂದ್ರಾ ತರುಣಿಯು ಕಂದಕವನ್ನು ಈಸಿ ಪಾರಾದಳು ಮಾತ್ರ; ಗೋಡೆಯನ್ನು ಏರಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಲೋಜಿಯು ಮೊದಲೇ ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಗ್ಗದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆಕೆಯು ಗೋಡೆಯನ್ನೇರಿ ಪಾರಾದಳು. ಬಳಿಕ ನಿಲೋಜಿಯು ಮದ್ದಿನ ಮನೆಗೆ ಕೊಳ್ಳೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿ ಈಸಿ ಪಾರಾಗಿ ಗೋಡೆಯನ್ನೇರಿ ಸಂಗಡಿಗರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡನು. ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮರಾಟರು ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನಿಕ್ಕಿದ್ದು, ಆನೆಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಮುರಿಯುವ ಸಾಹಸ ನಡಿಸಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಗೆ ತುಂಬ ಬೆಂಕಿಹತ್ತಿ ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿ ಸ್ಫೋಟವಾಯಿತು. ಆಕಾಶವು ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಬಿತ್ತೋ ಎಂಬುವ ಹಾಗೆ ಪ್ರಚಂಡ ಸಪ್ಪಳವಾಯಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಜನರು ತತ್ತರಿಸಿದರು. ಮರಾಟರು ಕೊತ್ತಳಗಳನ್ನು ಕೆಡವಿದರೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಮೇನೇಸೀಯು ನಂತೂ ಈ ಪ್ರಚಂಡ ಧ್ವನಿಯು ಎಲ್ಲಿಯದೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ದಿಜ್ಜೊಢನಾದನು. ಈ ಪ್ರಚಂಡ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಮರಾಟರೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವ ಗಣು ಮೊದಲಾದವರು ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಿಂದ ಮರಾಟರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹುರುಪು ಬಂದಿತು.

ಬಳಿಕ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕಿಲ್ಲೆದಾರನಿಗೆ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯು ಉಧ್ವಸ್ತವಾದದ್ದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ತುಂಬಾ ಕೈಕಾಲುಗೆಟ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸುಕರಾದ ಇಬ್ಬರು ಸರದಾರರನ್ನು ಕರೆದು ಶರಣುಬಂದಿದ್ದೇನೆ

ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಚಿಮುಷಾಜಿಅಪ್ಪಾನಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದನು. ಆ ಸರದಾರರು ದಿಡ್ಡಿಯಬಾಗಿಲನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮ ಒಡೆಯನ ಬಿನ್ನಹವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕುದುರೆ ಯನ್ನೇರಿ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಆತನು ಶತ್ರುಗಳು ಒಪ್ಪಂದಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು “ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಮೇರೆಗೆ ವಸಯಿ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ಈ ಮುಖ್ಯಕರಾರನ್ನು ನೀವು ಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗುವ ದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಶಿರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಹರಿಗಡಿದು ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸು ವೆವು” ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಕಿಲ್ಲೇದಾರನು ಆ ಕರಾರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಮತ್ತು ಕಿಲ್ಲೆಯಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆಯಿಸಿ ಈ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಕಿಲ್ಲೆಯಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿತ್ವವು ನಿಮ್ಮದೇ ಇರುವದೆಂದು ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಶತ್ರುಗಳು ಶರಣುಬಂದದ್ದರಿಂದ ಉದಾರ ಹೃದಯನಾದ ಅಪ್ಪಾ ಜಿಯು ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಮರಾಟರ ವಿಜಯಪತಾಕೆಯು ವಸಯಿ ಕಿಲ್ಲೆಯಮೇಲೆ ನರ್ತಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ರಿಂದ ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲಾಗದೆಂದು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಕಟ್ಟಪ್ರಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅರುತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವಸಯಿ ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆಯಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಿದನು. ಆದಿನ ವೈಶಾಖಶುದ್ಧ ಪೌರ್ಣಮೆ ಯಿತ್ತು. ಮರಾಟರು ಜಯಭೇರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತ ದುರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಮರಾಟರ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕಡೆಗೂ ಆನಂದವೇ ಆನಂದ ವಾಯಿತು.

(೨೪) ಉಪಸಂಹಾರ.

ಫಿರಂಗೀ ಕಿಲ್ಲೇದಾರನಾದ ಮೇನೇ ಸೀಯುನು ಅವಶಿಷ್ಟ ಫಿರಂಗೀ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ, ಹುಡುಗರನ್ನೂ, ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಸಯಿ

ಕಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಮುಂಬಯಿ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಂದೂ ಸೈನ್ಯವು ಮರಾಟರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡಿತು. ಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಬಹುದೂರ ತಳವೂರಿದ್ದ ಮರಾಟರ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲ ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ದುರ್ಗದ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಇಂಥ ದುರ್ಗವು ನಮ್ಮ ಕೈಸೇರಿದ್ದೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಈಶ್ವರೀ ತಂತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮನುಷ್ಯರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು. ಮಲ್ಲಾರರಾವ ಹೋಳಕರ ಮೊದಲಾದ ವೃದ್ಧ ಸರದಾರರಿಗೂ ಕಿಲ್ಲೆಯ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸೋಜಿಗವಾಯಿತು.

ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಫಿರಂಗಿಗಳು ಸೆರೆಯಿರಿಸಿದ ಹಿಂದೂರಮಣಿಯ ರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರು ಯಾವ ಯಾವ ಸ್ಥಳದವರೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ಬಂದೋಬಸ್ತಿನೊಡನೆ ಅವರವರ ಊರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಹೋದರಿಯರಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಉಚಿತ ಉಡುಗರೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಹೆಂಗಳೆಯರು ಆ ಪುಣ್ಯವಂತನ ರಾಜ್ಯವು ಚಿರಕಾಲವಿರಲೆಂದು ಹರಿಸಿದರು. ಫಿರಂಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕಾಗಿ ಏನೇನು ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡಿಸಿದ್ದರೆಂಬದು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ತಿಳಿದು ಫಿರಂಗಿಗಳ ಧರ್ಮಭಲಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಂತಾಪವಾಯಿತು. ಆಗ ಚಿಮಣಾಜಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಫಿರಂಗೀಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಸಭೆಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟನು.

ಪುಕ್ಕನಾದ ಆ ಫಿರಂಗೀಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಬಹು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ನಿಳೋಜಿಯೂ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇರೆ ಜನರೂ ಆ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯ ದುರ್ವರ್ತನವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದ ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಆ ಮೂರ್ಖನು ಕಾದಕಬ್ಬಿಣ ಹಂಚಿನಮೇಲೆ ಅಂಗಾತ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ! ಇದೊಂದೇ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಮೈಕೂದಲು ನೆಟ್ಟಗಾದವು. ಈತನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಅಹುದು ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರಗಳು ಆತನ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಟಿತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ತಪ್ಪನಾದನು. ಆತನು ಈಗಲೇ ಈ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿ ಚಿಲ್ಲುವನೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ತೋರಿ

ದನು. ಆತನ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಿಡಿಯನ್ನು ಕಾರುವಂತೆ ತೋರಿದವು. ಮುಖವು ನೋಡ ಕೂಡದಷ್ಟು ಉಗ್ರವಾಯಿತು. ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ಅಂಜಿದನು. ಇಂದು ತನ್ನ ಅಂತವಾಗದೆ ಬಿಡದು ಎಂಬ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣವೋ ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆಯೋ ಎಂದು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದನು. ಮರಣಭಯದಿಂದ ಅವನ ಮುಖವು ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಗಣೋಬನು ಮುಂದರಿದು ಈ ನೀಚನು ಈಗ ಹ್ಯಾಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ ನೋಡಿರಿ; ತಾನು ಜನರಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವಾಗ ಕುಲು ಕುಲು ನಗುತ್ತಿದ್ದ ನಲ್ಲವೇ? ತನಗೆ ಈಗ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಬಂದೊದಗಿದ್ದರಿಂದ ಮಂಗಳಂತೆ ಹಲ್ಲುಕಿರಿಯುತ್ತಿರುವನು. ಈ ನೀಚನನ್ನು ಆನೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನುಡಿದು ಅವನ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವನ ಮಾನಗೊಳಿಸ ಹವಣಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸಿಟ್ಟುವಾಡಿ ಅವನ ಹವಣಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಯಗೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಆ ನೀಚನಿಗೆ ಮೂರು ಘಟಕಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಇಂಥ ನೀಚನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಪ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಸಭಿಕರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆಗ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ನೀಚರ ಪುಂಡಾಟಕೆ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂಥವರ ಆಟ ನಡೆಯದು. ಈತನ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಮದೇವರು ಸಿದ್ಧನಿರುವನು. ಇಲ್ಲಿ ಈ ನೀಚನಿಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಸಾಕು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ನುಡಿಯಲು ಸಭಿಕರು ತಟಸ್ಥರಾದರು. ತ್ರೀಮಂತರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಸರ್ವರ ಸಮಕ್ಷ ಆ ಫಿರಂಗೀ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಮೂರು ಘಟಕಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದು ಸಭೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ದಬ್ಬಿಕೊಟ್ಟನು. ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆ ಜೀವಗಳ್ಳ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಯು ತ್ರೀಮಂತ ಸರಕಾರದ ಅಭಿನಂದನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಬೀಳುತ್ತ ಏಳುತ್ತ ಓಡುತ್ತ ನಡೆದನು. ಅವನ ಆ ಚಟವಟಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಮಸ್ತ ಸಭಿಕರೂ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ ನಕ್ಕರು. ಅನಂತರ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಫಿರಂಗೀ ಸೈನಿಕರನ್ನು ತರಿಸಿದನು. ಸೈನಿ

ಕರು ಸತ್ಯವಾದಿಗಳು ಆಗಿದ್ದು ಜೀವಗಳ್ಳರಾಗದ್ದರಿಂದ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಅವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೆ ತಿಳಿದು ಹಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬೀಳದಂತೆ ಅವರಿಂದ ವಚನತಕ್ಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು.

ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಫಿರಂಗಿಗಳು ಸೆರೆಯಿರಿಸಿದ ಹಿಂದುಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಅವರವರ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನೊಬ್ಬನು ಇದ್ದನು. ಅವನು ತ್ರಿನಾಮಧಾರಿಯು ಗಣೋಬನು ಅವನ ಗುರುತುಹಿಡಿದು ಅವನಕೂಡ ಸಲಿಗೆನಾಡಿ ಅವನ ಹುರುಡನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮದ್ರಾಸೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು; ಅವನು ಎಂಟುತಿಂಗಳ ಆಚೆಗೆ ಪುಣೆಗೆ ಭಿಕ್ಷಾ ಟಿಣಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ವಿದ್ಯಾವಂತನಿದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಅಶ್ರಯ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅವನು ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ವಸತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಿಚಯಸ್ಥನಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಾರುತೀದೇವಕ್ಕಾನದ ಪೂಜಾರಿಯ ಸ್ನೇಹಬೆಳಿಸಿ ದೇವರ ಮುಂದಿನ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಾಂಬಾಣ ಗಿಂಡಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿದನು. ಈತನು ವಿದ್ಯಾವಂತನಾದ್ದರಿಂದ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಇವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಂತ ಯವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ ಮರುದಿನ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಪುಣೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ದಕ್ಕಿಣಕಡೆಗೆ ಹೊರಟು ಪಿಂಪಳಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ವಸ್ತ್ರೀಮಾಡಿ ದಾಗ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನು ಅಂದಿನಿಂದ ಅವನು ವಸಯಿ ಕಿಲ್ಲೆಯು ಮರಾಟರ ಹಸ್ತಗತವಾಗುವವರೆಗೆ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಗಣೋಬನು ಒಳ್ಳೇ ವಿನೋದಪ್ರಿಯನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಗುರುತುಹಿಡಿದು ಅವನೊಡನೆ ವಿನೋದಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆ ಮದ್ರಾಸಿಯ ಫಾಷೆ, ವೇಷ, ನಡಿಗೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳೂ ಅವನ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು. ಆ ಮದ್ರಾಸಿಯು ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಕಳವು ಮಾಡಿತಂದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ದಕ್ಕಿಣ-ಸಂಭಾವನೆ ಗಳಿಂದ ಬಂದ ದ್ರವ್ಯಾಂಶವನ್ನೂ ತನ್ನದೊಂದು ಹಸಿಬೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಇದುವರೆಗೂ ಆದನ್ನು ಜತನಮಾಡಿದ್ದನು. ಗಣೋಬನು ಒಳ್ಳೇ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತನ ಹಸಿಬೆಯಲ್ಲಿ ಏನದೆ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡಲು ಅವ

ರಲ್ಲಿ ಪುಣೆಯ ಮಾರುತಿಯ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಳುವಾಗಿ ಹೋದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಒಡವೆಗಳಿದ್ದವು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಆತನು ತುಳಾಜಿರಾಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಮುಂದೆ ಆ ಮದ್ರಾಸೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಯಾವಾಗ ಕರೆಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟನೋ ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಆ ಹಸಿಬೆಯಲ್ಲಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಲು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಆತನು ಹಸಿಬೆಯಲ್ಲಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಒಪ್ಪದಾದನು. ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಸಮ್ಮತಿಯಂತೆ ಗಣೋಬನಿಗೆ ಹಸಿಬಿಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಗಣೋಬನು ಅದರೊಳಗಿನ ಒಂದೊಂದೇ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೈಲಿಗಿಟ್ಟನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಬೆಳ್ಳಿಯಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಗ ತುಳಾಜಿಯು ಆ ಪಾತ್ರೆಗಳು ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂದಿರುವವೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮದ್ರಾಸಿಯ ಮುಖವು ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸಿಟ್ಟು ಬೆಂಕಿಯಾದನು. ಈ ನೀಚನಿಗೆ ಏನು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಂದನು

ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಪುಣೆಯ ಮಾರುತಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅರ್ಚಕರಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಮುಟ್ಟಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಈ ಮೊದಲೇ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಈತನಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಈತನನ್ನು ಈಗಲೇ ಕಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಿಬಿಡಿರಿ. ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಸೇವಕರು ಅದರಂತೆ ಆ ಮದ್ರಾಸಿಯನ್ನು ಕಿಲ್ಲೆಯಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು.

* * * * *

ಸೂರ್ಯಾಜಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಸೂರ್ಯಾಜಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡರು. ನಿಳೋಜಿಯನ್ನೂ, ಚಂದ್ರಾ ತರುಣಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆ ಪೃಥ್ವಿ ತಂದೆಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ನಿಳೋಜಿಯೂ-ಚಂದ್ರಾ ತರುಣಿಯೂ ಮದ್ದಿನ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಸಾಹಸವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ನಿಳೋಜಿಯನ್ನು ತನ್ನ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯನ್ನು ತುಳಾಜಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡುವಂತೆ ಸೂರ್ಯಾಜಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿದನು. ತ್ರೀಮಂತರ ಈ ಅಪ್ಪಣೆ

ಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೂರ್ಯಾಜಿಯು—ಸರಕಾರ! ಈ ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ತುಳಾಜಿರಾಯನಂಥ ದೊಡ್ಡ ಸರದಾರನ ಪದರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗಳು ಬೀಳುವದರಿಂದ ನಾನು ಧನ್ಯನಾದೆನು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದ ಪರಮಾನುಗ್ರಹವಾಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಗೂ ಈ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು. ತುಳಾಜಿರಾಯನು ಆ ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಮಂತರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಚಂದ್ರಾತರುಣಿಯ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ಮಹೋತ್ಸವದಿಂದ ಮುರಾಟಾ ಸೈನಿಕರ ಸಂಭ್ರಮವು ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಬಳಿಕ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪರಾಕ್ರಮ ತೋರಿಸಿದ ಸರದಾರರಿಗೂ, ದಂಡಾಳುಗಳಿಗೂ, ಪಾರಿತೋಷಕಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ವಸಯಾ ಪ್ರಾಂತದಿಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಸಮೂಲವಾಗಿ ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಜನರು ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

* * * * *

ವಸಯಾ ಕಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗು ಮುಂದಿನ ಬೈಲಲ್ಲಿ ಮಡಿದವರ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ನಿಂತು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅನ್ಯ ಧರ್ಮದವರ ಅವಹೇಲನೆ ಮಾಡುವದು ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಅವನ ಸೈನಿಕರೂ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಯಾವ ಪುರುಷನಿಗಾಗಲಿ ಸ್ತ್ರೀಗಾಗಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಅವಮಾನವನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಫಿರಂಗಿಗಳ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟೆಗಳಿದ್ದವು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ತರಿಸಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಅಂದರಂತೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಈ ಅತುಲ ಪರಾಕ್ರಮದ ಸುದ್ದಿಯು ಬಾಜೀರಾವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಆತನು ತಮ್ಮನ ಈ ಕೌರ್ಯವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ವಸಯಾ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ಬಂದೋಬಸ್ತು ಸುಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಿಜಯ ಮಾಡಿದನು. ದಲು ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ದರುಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರು ಶಿವಾಜಿ

ರಾಜನಿಗೆ ಗುರುವಾದಂತೆ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೂ, ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪನಿಗೂ ಗುರುಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಬಾಜೀರಾಯನಾಗಲಿ, ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪನಾಗಲಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತುಲನಿಷ್ಠೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಯಾವದೊಂದು ಕಠಿಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆಯದೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಕಾಲೆಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ಮೊದಲು ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಗುರುಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಈಗ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನು ವಿಜಯ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬರಲು, ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಆನಂದದಿಂದ ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ “ಅಪ್ಪಾಜೀ, ನೀನು ಕಲಿಯುಗದ ಪರಶುರಾಮ ನಂತೆ ಖಂಬೀರನಿರುತ್ತಿ!” ಎಂದು ಉದ್ಗಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದರು. ಗುರುಗಳು ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹುರುಪು ಬಂದಿತು. ಅವನ ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಯೋಗ್ಯ ಬಿರುದು ಕೊಟ್ಟರೆಂದು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲ ಸರದಾರರಿಗೂ ಅನಿಸಿತು. ಧನ್ಯ! ಚಿಮಣಾಜಿಅಪ್ಪಾ! ನೀನು ನಿಜಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಕಲಿಯುಗದ ಪರಶುರಾಮನು!!

+ + + + +

ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರನ್ನು ಪೌರ್ವಾತ್ಯರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪರಾಭವಗೊಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ಜಪಾನೆವು ೧೯೦೪-೦೫ರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರದೆ ೧೯೨೯ರಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ೧೯೨೫ ವರುಷಗಳ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದುಸಾನದಲ್ಲಿಯ ಮುರಾಟರು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಪೌರ್ವಾತ್ಯರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಹತ್ವಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಜಾಗರೂಕವಾಗಿರುವುದು ಭವಿಷ್ಯದಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೇ?

—

೪೨ ಸಂಪೂರ್ಣ ೪೨

